

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

การเมืองไทยแบบนี้มี?

“กรรมของคนไทย ทำกันไว้เอง”

“ถึงเวลา มาแก้กรรมกันเสียที”

“รับพระราชอำนาจมา ก็ต้องรับราชธรรมมาด้วย”

ทั้งหมดนี้คือวรรคทองของ พระพรหมคุณาภรณ์
ที่คุณ เพลว สีเงิน ได้คัดลอกมาเตือนสติกัน
ความทุกข์ร้อนของสังคมไทยในขณะนี้
คงไม่ต่างจากยุคสมัยของแผ่นดินจีน
ที่ฮ่องเต้ถูกเหล่าซันทีและขุนนางกังฉินยึดพระราชอำนาจไป
แล้วก็พากันบู้ยี่ปู่ยำบ้านเมืองจนเละเทาะ

๗๘ ปีที่ได้ยึดพระราชอำนาจจึงออกอาการโคม่าอยู่ทุกวันนี้

ท่านพุทธทาสได้ชี้ทางสว่างในเรื่องนี้เอาไว้ว่า
“ที่พูดกันว่า ประชาธิปไตยดีกว่าระบบใดนั้น หลับตาพูด
คนไทยนับถือฝรั่งเป็นอาจารย์

เมื่อฝรั่งเขาว่าอย่างไร ก็พูดตามกันไปอย่างนั้น

เมื่อไม่มีศีลธรรมเป็นพื้นฐานแล้ว

ระบบประชาธิปไตยนั้นแหละ จะเป็นระบบที่เลวร้ายที่สุด

ประชาธิปไตยนี้มันดีต่อเมื่อมีศีลธรรมเป็นรากฐาน

ถ้าไม่มีศีลธรรมเป็นรากฐานมันก็เป็นประชาธิปไตยโกง

เป็นประชาชนโกง เลือกผู้แทนโกง ผู้แทนโกงทั้งหลาย

ไปประกอบกันเป็นรัฐสภา ก็เป็นรัฐสภาโกง

รัฐสภาโกงไปตั้งคณะรัฐบาล ก็เป็นคณะรัฐบาลโกง

เจ้าหน้าที่ทุกคนก็เป็นคนโกง โกงกันทั้งบ้านทั้งเมือง

จนกระทั่งพระเจ้าพระสงฆ์ก็ไม่เว้น แล้วจะอยู่กันได้อย่างไร”

แล้วจะอยู่กันได้อย่างไร...ถ้าเป็นประชาธิปไตยโคตรโกง

และโกงกันทั้งโคตรอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน !?

ถ้าไม่หยุดกลุ่มก๊วนนักการเมืองที่สืบทอดเลศเล่ห์การโกง

และส่งเสริมประชาชนให้เก่งโกงโดยการมอมเมาด้วยอวยบายมุข

จะปฏิรูปประเทศไทยยังงัย ๆ ก็คงเป็นไปได้เพียงแค่นั่งลอยลม

เพราะการจะทำให้การเมืองสกปรกมีคุณธรรมขึ้นมาได้

จะต้องอาศัยผู้มากด้วยบุญญาบารมีและทศพิธราชธรรมเท่านั้น

ที่จะทำให้ไทยเรื่อรองเป็นแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง

ร่วมเย็นกันถ้วนหน้า

๒

เจ็ดสิบแปดพรรษฝ่าย การเมือง ไทยเอ๋ย
 คล่าประชาธิปไตยเปลือง เปล่าแท้
 สร้างพรรคถักพันเพื่อง มาเช่น กันเฮย
 ต่างเล่น การเมืองแพ้ ชนะแก้กลเกม
 อีมเอมเกมชั่วช้า กินชาติ
 ทำวิบัติวิปลาส ป่วนร้าย
 ขายตัวชั่วเกินขนาด กว่าถณิ - กาแฮ
 กระลือบอดแก้บ่ห้าย (ง่าย) หมดสิ้นแวหวัง
 ดั่งนั้นอย่ายึดเยื่อ ลังเล
 แบบเก่าลับปะรังเค หน้าคลุ้ง
 ึ่งเถิดอย่ามัวเจ- รจาวอด รู้เลย
 ปล่อยนักรู้จำฟุ้ง พร่ำเพื่อวิมานฝัน
 แบบนั้นพิสูจนแล้ว มีใช้ฤฯ
 ทุกข์ท่ว่มอ่วมอกหรือ ไม่รู้
 การเมืองพุทธนั้นคือ แบบฉบับ
 ของประชาธิปไตยผู้ ตรัสรู้โพธิญาณ
 ตรวจทานปรมัตถ์ให้ สัมมา เกิดเทอญ
 มี โลกอนุกัมปา เครื่องชี้
 ปลดแอกก็คือตรา ประชาธิ- ป์ไต้ยแล
 เจ็ดพจน์สาราณีย์นี้ จักแก้การเมือง
 รุ่งเรืองด้วยตรัสรู้ สาราณีย์
 ไตรสิกข์สัมมามี มรรคแท้
 สาธารณโภคี จักเกิด
 รัฐศาสตร์ใหม่แก้ เศรษฐกิจสร้างการเมือง
 “สไมย์ จำปาแพง”
 ๒๖ มี.ย. ๒๕๕๓

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒๕๐ เดือน กรกฎาคม ๒๕๕๓
 เอโกปี หุดวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
 พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
 e-mail : roj1941@gmail.com
 : farinkwan@yahoo.com

1	นัยปก : การเมืองไทยแบบนี้มีัย?	จริงจัง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	สไมย์ จำปาแพง
4	จากผู้อ่าน	จำลอง ศรีเมือง
6	คุณคิดเล็กน้อย	บรรณาธิการ
7	การ์ตูน	บรรณาธิการ
8	บ้านปานาดอย	วิสูตร
13	ข้าพเจ้าคิดอะไร	จำลอง
18	บทความพิเศษ (การล่มสลายของอารยธรรม)	สมณะโพธิรักษ์
25	จากใจถึงใจ	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
26	พุทธศาสตร์การเมือง	สำนักพิมพ์กัลป์
29	เวทีความคิด	ฉวมพุทธ
30	กำปั้นทุบดิน	นายนอก ทำเนียบ
35	บทความพิเศษ (ข้อคิดของคนคิดชั่วต่อบ้านเมือง)	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด	ทศพันธ์ นรทัศน์
42	ชาดกทันสมัย	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
44	ชีวิตนี้มีปัญหา	ฉวมพุทธ
54	คิดคนละชั่ว	สมณะโพธิรักษ์
59	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	แรงรวม ชาวหินฟ้า
62	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ชัยอนันต์ สมุทวณิช
66	สุนทรียสนทนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
71	บทความพิเศษ (ชีวิตการต่อสู้ของ ม.จ.สิทธิพร)	ท่านจันทร์-ไพศาล พิษมงคล
74	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ระพี สาคริก
76	ชีวิตไร้สารพิษ	ฟอด เทพสุรินทร์
78	กตिकाเมือง	ล้อเกวียน
80	ปิดท้าย	ประคอง เตกฉัตร
		พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

กองรับใช้บรรณภาพ
 สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
 สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
 สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุญชัย
 อำนวย อินทสร
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
 รินธรรม อโศกตระกูล
 น้อมนบ ปิฎษาวิฑิต

กองรับใช้ศิลปกรรม
 ตำนานไทธานี
 แสงศิลป์ เตือนหงาย
 วิสูตร นวพันธ์
 ดินหิน รักพงษ์อโศก
 พุทธพันธุ์ชาติ เทพโพธิ์ชัย

กองรับใช้ธุรการ
 ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 สุเสรี สิประเสริฐ
 คอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
 ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๕๕,
 ๐๙-๑๒๕๕๓-๗๑๗๗

จัดจำหน่าย
 กัลป์ ๖๔๔ ขอยวมินทร์ ๔๔
 ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐
 โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่
 บริษัท ฟาร์กวัน จำกัด โทร.๐-๒๗๓๗๕-๙๕๕๑๑

อัตรค่าสมาชิก
 ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
 ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
 ส่งธนบัตร หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
 สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๕๕
สำนักพิมพ์กัลป์
 ๖๔๕ ขวามินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๕๐
 หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕๙-๙
 ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๕๕
 หรือ farinkwan@yahoo.com

บ้านปานาดอย
๘ “...พรรคพลังธรรมยืนยันความถูกต้อง
 ของธรรม...
 ผมลาออกจากตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี
 และ ส.ส.พรรคพลังธรรมลาออกจากตำแหน่ง
 รัฐมนตรีทั้งหมดรวม ๑๑ คน มีการยุบสภาใน
 เวลาต่อมา...
 “เพื่อแผ่นดิน” ครั้งนี้ไม่เหมือน “พลังธรรม”... ไม่ลอนตัวจากการร่วมรัฐบาล”

• คำสอน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

ผู้ใหญ่ในบ้านเมืองท่านหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักนับถือของคนทั่วไป ใครจะเข้าพบต้องติดต่อล่วงหน้า ท่านจะพิจารณาว่าเหมาะสมหรือไม่ และกำหนดนัดวันเวลาให้เข้าพบ

สำหรับผม ท่านเห็นใจ วันสงกรานต์ วันขึ้นปีใหม่ หรือวันเกิดของท่าน ผมไม่ได้ไปทวงเวลาท่านเลย ไม่ปรากฏภาพและข่าวผมในบ้านท่าน ผมจะไปเรียนพบท่านเฉพาะเวลาที่บ้านเมืองมีปัญหาเท่านั้น ท่านจึงให้เข้าพบทันทีโดยไม่ต้องเรียนขออนุญาตท่านล่วงหน้า

เมื่อกลางเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา หลังจากการอภิปรายไม่ไว้วางใจ และกำลังมีเรื่องฉาวโฉ่เกี่ยวกับการแย่งกันหากินจากเงินงบประมาณแผ่นดิน ผมไปเรียนพบท่าน เพื่ออยากทราบว่ “ท่านคิดอะไร”

“จำลอง โรงเรียนผู้นำต้องช่วยสอนนักการเมืองแล้ว ไม่มีสมัยไหนที่นักการเมืองจะแย่งเอาสมัยนี้ ทั้งโกงทั้งหยาบคาย”

ผมเรียนท่านว่า นักการเมืองไม่ไปโรงเรียนผู้นำหรือครับ เขาอวดว่าตัวเองทั้งเก่งทั้งดี เอาเข้าจริงเขาไม่ทั้งสองอย่าง

“เราก็สอนผู้บริหารทั่ว ๆ ไปซี ว่านักการเมืองที่มีคุณธรรมเป็นยังไง นักการเมืองที่เลวเป็นยังไง จะได้เลิกยอมรับนับถือนักการเมืองเลว ๆ กันเสียที”

ผู้ใหญ่ท่านนั้น มองนักการเมืองไม่ต่างจากประชาชนทั่ว ๆ ไปเลย

“อืม เอ็มเกมชั่วช้า กินชาติ
ทำวิบัติวิปลาต ป่วนร้าย”

เราคงจะปล่อยให้บ้านเมืองเป็นอย่างนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว การเมืองแบบเก่า ๆ เนาจันไม่รู้จะเนาอย่างไรอีก ต้องรีบช่วยกันแก้ไขเป็นการใหญ่

“ตั้งนั้นอย่ายึดเยื้อ ลังเล
แบบเก่าลึบประังเค เนาคลั้ง” ๓

➤ กำปั้นทุบดิน

ตั้งนั้น วิมุตตินันตะ

จะก้าวพ้นการเมืองมหาภัยที่เป็นอยู่นี้ด้วยการเมืองบุญนิยม คือถือศีลให้ถึงธรรม นำพาสำนึกดี มีจิตสาธารณะกตัญญูต่อแผ่นดิน

➤ คิดคนละชั่ว

แรงรวม ขาวหินฟ้า

ความสูญเสียใด ๆ ก็ไม่ร้ายเท่ากับจิตวิญญาณของมนุษย์ ที่ยิ่งไร้ความเมตตาเอื้อเฟื้อเกื้อกูล เพราะหัวใจมีแต่จะต้องชนะ...ต้นเหตุแท้จริงอย่างหนึ่งนั่นคือ “อิทธิพลของกีฬา”

ผิดอะไร ?

ทักษิณผิดอะไร
จึงรุกรไล้ตามล้างล่า
ล้มแล้วไม่เลิกรา
ผิดวิสัยไทยกันเอง

- ลูกไทย เลือดแท้

☞ เลือดไทย หรือเลือดทาส
เกิดเสียชาติ เป็น “ลูกไทย”
ร่วมเย็น น้อยคุ้มใหญ่
ไร้สำนึก คุณแผ่นดิน
ชื่นชม คนปล้นชาติ
โยวิปลาส บ้องทักษิณ
ต้องคดี มียลยิน
โอ้เอ๋ย! พ่อ...ผิดอะไร?

เพราะอะไร ?

ช่วงเกมแข่งขันฟุตบอลโลก แม้นามแข่งขันจะอยู่ต่างประเทศ และไทยไม่ได้ร่วมการแข่งขันด้วย แต่แทบไม่น่าเชื่อว่าตั้งแต่เริ่มเปิดเกมจนจบเกมแต่ละวัน ทุกอย่างในบ้านเมืองเราแทบจะหยุดนิ่ง จะว่าคนไทยนิยมกีฬาฟุตบอลก็คงไม่ใช่หรอกนะ แต่ถ้าจะว่าบ้าเล่นพนันฟุตบอลละก็ใช่เลย ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่มีหน้าที่การงานระดับไหน ๆ ก็ดูจะเหมือน ๆ กันไปหมด กระทั่งในวัดวา พระเจ้าก็ยังไม่วายเฝ้าหน้าจอ แต่จะพนันขันต่อได้เสียกันด้วยหรือไม่ก็อีกเรื่องหนึ่ง ไม่ขอพูดถึงทำไมเมืองไทยถึงเป็นไปได้ถึงขนาดนี้

- อดีตครูพละ ปราจีนบุรี

☞ ถามว่า “ทำไมเมืองไทยถึงเป็นไปได้ถึงขนาดนี้” หมายความว่าเมืองไทยเป็นเมืองพุทธ

ทำไมผีพนัน “อบายมุข” ซึ่งต้องห้ามขาดตามพุทธธรรมคำสอนจึงอาละวาดไปทั่วทุกหัวระแหงใช้ไหมครับ คำถามนี้เห็นที่จะต้องให้มหาเถรสมาคมและกรรมการศาสนาช่วยกันค้นหาคำตอบกระจ่างครับ สำหรับตำรวจนั้นเพียงมีหน้าที่จัดการที่ปลายเหตุ จะไปย่ำภาระไปให้รับผิดชอบก็ดูจะไรอยู่ นะครุณะ

เรื่องอะไร ?

อ่านข่าว น.ส.พ.ว่าไนต์บุ๊กของตำรวจที่ใช้งานบนโรงพัก ถูกมือดีดอดเอาไปหลายแห่ง ก็เลยแปลกใจสงสัยไม่หายว่าเป็นไปได้อย่างไร อีกใจหนึ่งไม่เชื่อว่าข่าวนี้เป็นเรื่องจริงหรือใส่ร้ายตำรวจ เพราะมีตำรวจอยู่ประจำโรงพักตลอดเวลา แต่ต่อมา น.ส.พ.ลงข่าวตำรวจแกล้งข่าวจับกุม นายประโยชน์ เงินอร่าม คนดอนตุม นครปฐม ได้และติดตามยึดไนต์บุ๊กของกลางได้ ๙ เครื่อง เหตุที่จับตัวได้เพราะผู้ต้องหาย้อนกลับมาที่ สน.ห้วยขวาง อีกครั้ง เพื่อจะลักไนต์บุ๊กอีก แต่ตำรวจจำเค้าหน้าจากกล้องวงจรปิดที่เก็บภาพได้ เมื่อเข้ามาลักไปครวก่อน สอบสวนผู้ต้องหา รับสารภาพว่าเข้าไปวางท่าตีสนิทกับนายตำรวจแล้วถือวิสาสะเข้าไปหยิบเอาไนต์บุ๊กไป ทีแรกคิดว่าจะเอาไปช่วงตำรวจเผลอกลับไป ก็ไม่เห็นใจจะทำงานกันทั้งวันทั้งคืน

- แสงเดือน กทม.

☞ โรงพักเป็นที่พักใจของชาวบ้านที่เดือดเนื้อร้อนใจ เป็นที่ร่วมเย็นด้วยบริการทุกกระดืบประทับใจสำหรับสุจริตชน แต่ทรชนคนทำผิดคิดร้ายก่อเหตุเดือดร้อนให้ชาวบ้านก็จะได้รับบริการที่น่าประทับใจอีกแบบหนึ่งด้วยเหมือนกัน มี

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ห้องกรงให้พักพร้อมอาหารการกินวันละ ๒ มื้อ เรื่องนี้ก็ไม่น่าที่งทروقครบเพราะผู้ร้ายไปวางทำ ตีสหนักกับนายร้อยนายพันจนตำรวจระดับผู้น้อย ตายใจแล้วก็ถือวิสาสะที่เข้านอกออกในได้ ฉวย ไปเฉยเลย ก็น่าเห็นใจอย่างว่านั่นแหละครับ

ขอบอะไร ?

เพิ่งเป็นสมาชิกใหม่ได้อ่านวาทะคานธี ที่ของ ส่งหนังสือเราคิดอะไรแล้ว ชอบมาก ขอเป็น กำลังใจให้ทำหนังสือเผยแพร่สื่อสาระแบบนี้ ต่อไปเรื่อย ๆ นะคะ

- สมาชิก สระบุรี

☞ ขอบคุณครับที่กรุณาบอกกล่าวให้ เราคิดอะไรรู้ว่า แม้แต่ของบรรจุนั่งหนังสือส่งให้ สมาชิกก็ยังไม่วายฝากความประทับใจได้ เราจะ ตั้งหน้าตั้งตาชวนขวายหาสิ่งที่น่าสนใจมา เสนอสนองสมาชิกไปเรื่อย ๆ ครับ

ใช้อะไรคิด ?

ไปบ้านเพื่อนครูและเห็นหนังสือเราคิดอะไร ชื่อแปลกดี ไม่เคยเห็น ขอยืมเพื่อนไปอ่านที่บ้าน และติดต่อมา เห็นว่าเพื่อให้บ้านเมืองเรากลับคืนสู่ภาวะสงบตามเคย จะเป็นไปได้ไหมที่จะออก กฎหมายขอโทษยกเลิกความผิดหรือยกเลิกโทษ ของพวกเสื้อแดงที่ทำผิดต่อต้านรัฐบาลตั้งแต่ ลี้ญ์ครัฐบาลทักษิณตลอดมา

- นักการเมืองท้องถิ่น สระบุรี

☞ เห็นด้วยครับที่อยากให้บ้านเมืองคืนสู่ สภาวะสงบดังแต่ก่อน และเห็นชอบอย่างยิ่งกับ การขอโทษกรรม เพราะทำได้เลย ไม่ต้องรอกอก

กฎหมายทروق ทำได้ที่ตัวเราใจเราเอง ให้อภัย ผู้ก่อการร้าย ไม่ถือโทษโกรธเกลียดทุกประการ แต่ที่ก่อการร้ายทำผิดต่าง ๆ นานานั้น ก็ต้อง ให้เป็นไปตามกฎหมาย หากยอมให้บ้านเมือง ไร้ชื่อแป๊ะก็จะเป็นเยี่ยงอย่างให้ยึดถือกันต่อ ๆ ไป ถึงวาระนั้นแล้วก็จะกลายเป็นบ้านป่าเมืองเถื่อน ต้องการแบบนั้นหรือ ?

ภัยใกล้ตัว

ฟังคุณสนธิ ลืมทองกุล พูดถึงภัยจาก ไมโครเวฟ ที่มีผู้ทดลองเอาน้ำที่ต้มด้วยไมโครเวฟ มาทิ้งไว้ให้เย็นแล้วเอาไปรดผัก(คงเป็นต้นใบบวบ กะม้ง) กับเอาน้ำที่ต้มธรรมดาแล้วทิ้งไว้ให้เย็น ไปรดผักชนิดเดียวกัน ผ่านไปแต่ละวัน ผักที่รด ด้วยน้ำต้มจากไมโครเวฟเหี่ยวแห้งไปทุกวัน พอ ครบ ๗ วัน ต้นที่รดด้วยน้ำจากไมโครเวฟตาย แต่ต้นที่รดด้วยน้ำต้มสุกธรรมดาออกงามดี คุณ สโรชากรก็กล่าวเพิ่มเติมถึงผลเสียจากการใช้ ไมโครเวฟว่า ทำให้เกิดโรคหลายอย่าง มีเนื้องอก ในกระเพาะอาหารด้วย ฯลฯ ฟังแล้วไม่น่ามี ไมโครเวฟไว้ใช้ในบ้าน

- ผู้อ่านที่อยากบอกต่อ

☞ เนื่องจากไม่ได้ดูรายการนี้และยังไม่ได้ ใช้เตาไมโครเวฟอีกด้วย ก็เลยมีดมน เห็นด้วยครับ ที่ “อยากบอกต่อ” ใครอยากรู้ต่อให้ชัดแจ้งก็ลอง หยั่งลีลากระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ได้ความอย่างไร “บอกต่อ” มาด้วยนะครับ จะได้ “บอกต่อ” ไปอีก ทอดหนึ่งใจ

☑ บรรณาธิการ

อุปสรรคหรืองานหนัก ยิ่งพิสูจน์คน ● สมณะโพธิรักษ์

6 เหตุการณ์ขัดแย้งทางการเมืองที่ระงัดงัดดุเหมือนสงบในช่วงนี้ ใช่ว่าสิ้นสุดปัญหาและจะร่มเย็นเป็นสุขสถาวรหรรอกรับ ขอได้โปรดใส่ใจติดตามสถานการณ์ต่อไปเถิด อย่างกะพริบตา!

ตราบโดที่แผ่นดินไทยยังไม่สิ้นเผ่าพันธุ์กากเดน **“นักการเมืองโสมม...ปีศาจคาบคัมภีร์”** ที่ขออาสาทำงานเสียสละสนองพระคุณชาติ รับใช้ประชาชน แต่แท้จริงกลับแอบแฝงบ่อนทำลายชาติ ดูดเลือดกินเนื้อประชาชน ตราบนั้นขอได้โปรดอย่าฝืนกลางแดดว่าเราจะพลิกฟื้นชาติไทยได้สำเร็จ

และยัง **“ข้าราชการไทย”** ส่วนหนึ่งมีอาจดำรงตนธำรงสถานภาพให้ยิ่งยงสมศักดิ์สมศรี **“ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”** เพื่อเป็นพลังถ่วงดุลอำนาจอำมหิตของนักการเมืองทราม...ประชาชนก็ยิ่งว่าเหวี่ยงนัก

นักการเมือง ข้าราชการ ส่วนที่ยังมั่นคงในคุณธรรมจริยธรรมเท่านั้นแหละ พวกเขาจะเป็นความหวังของแผ่นดินได้

ขบวนการประชาชนที่สุจริต ยามต้องผจญกับขบวนการการเมืองฉ้อฉล หากว่ายังมีข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวชานนแท้ยืนหยัดความถูกต้องชอบธรรมอยู่เคียงข้าง ก็ยังพออุ่นใจที่ไม่โดดเดี่ยวเดียวดาย ไม่สิ้นหวังที่จะเห็นแสงรำไรที่สุดขอบฟ้า

แต่หากว่าต้องผจญพลัง **“สมานฉันท์”** ของนักการเมืองโสมมกับข้าราชการสามัญ จะหันหน้าไปพึ่งพิงใครได้ล่ะขอรับ นอกจาก...สู่ตายดาบหน้า!

ปัญหาการเมือง-ราชการ ไม่พ้นตัวการสำคัญ คือคน...ที่เป็นนักการเมือง-ข้าราชการ

ทำไมคนจึงเป็นตัวการปัญหา ?

ก็เพราะคนไม่อาจพัฒนาตนพันระดับ **“คน”** สุระดับ **“มนุษย์...ผู้ใจสูง”** ได้ละซี

ก็แล้วอะไรละคือเหตุปัจจัยหลักที่จะ **“แปรรูป”** คนให้เป็นมนุษย์ได้

ประเด็นนี้ ขอซอองเอาเองก็แล้วกันว่า **“ศาสนา”** เท่านั้นที่จะแปรรูปคนให้เป็นมนุษย์ได้ ในทีนี้ใคร่ขอจำกัดกรอบอ้างอิงจำเพาะศาสนาพุทธซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติ ทั้งตนเองก็เป็นชาวพุทธตามทะเบียนบ้านด้วย จึงพอจะประสีประสาสูง ๆ ปลาย ๆ อยู่บ้าง

ศาสนาพุทธอันมี **“รัตนตรัย”** ...พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นธงชัยประจัญหน้ากับกองทัพมารร้าย ล่วงกาลผ่านพันพุทธกาลแล้ว มีอาจพบเห็นพระพุทธองค์ได้ แต่...ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นก็ย่อมได้พบได้เห็นพระพุทธองค์แน่แท้เทียว

หากนักการเมือง ข้าราชการชาวพุทธ ปฏิบัติธรรมตามธรรมแท้จริง มีหรือจะไม่เห็นธรรมถึงธรรม เพราะล้วนแต่เฉลียวฉลาดปราดเปรื่องรอบรู้สารพัด

แต่...ทำไมหนอ ไทยเมืองพุทธ มีวัดวาอารามใหญ่น้อยเพียบพร้อม บ้านเมืองจึงมีร่มเย็นเป็นสันติสุขสันติธรรมด้วยพุทธธรรม ?

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต”

ผู้เห็นธรรมย่อมไม่นอกธรรม ไม่ไร้ธรรม ผู้นอกธรรมเพราะไร้ธรรมย่อมคือผู้ไม่เห็นธรรม

ถ้านักเรียนสอบตกแทบยกชั้น แน่นนอน มีอาจเฟ่งโทษใครได้ นอกจากครูที่สอน ว่าย่อหย่อนสมรรถภาพ ลักแต่ว่าเป็นครู **“กาฝาก”** กินเงินเดือนไปวัน ๆ หากไม่พิจารณาจัดการตัวเอง หน่วยงานต้นสังกัดต้องพิจารณาจัดการด่วน

ส่วนการที่ชาวพุทธส่วนหนึ่งเป็นได้แค่ **“พุทธ”** ตามทะเบียนบ้าน ทั้ง ๆ ที่เมืองไทยก็มีได้ชัดสนขาดแคลนวัดวาอารามพระสงฆ์องค์เจ้า

จะกล่าวหาใครดีละครับจึงจะถูกตัวถูกตนผู้รับผิดชอบในฐานะสืบศาสนา สั่งสอนอบรมบ่มเพาะชาวพุทธให้ถึงสภาวะ **“พุทธะ”** เพราะเห็น **“ธรรม”**

ขอฝากเรื่องนี้ไว้ให้ผู้ผูกขาดงานศาสนา ทั้งฝ่าย **“ศาสนจักร”** และ **“อาณาจักร”** ร่วมกันงมเข็มในมหาสมุทรก็แล้วกันครับ. **☞**

แสบๆ.. ลับๆ.. สนๆ???

ไอ้...
ทหารฆ่าประชาชน!

ยิ่งลับ
ยิ่งหนี!
ยิ่งหนี
ยิ่งห่าง
(ตวามจริง)

ฝูงแมลงบิน
ออกจากรูหรือรู
หรือปากมัน
บินมาตอม
มันแน่!!!!?

๑. มีแมลงบินออกจากร่างกาย ๕๐๐-๕๐๐ตัว แต่ไปกลายเป็นอีกชนิดอื่น ?

ท่านตรัย... ไม่พอให้
ตายเต็มแล้ว...
ต้องขยายถนนอีก! อ้อ!

ตัดไม้เตี้ย
เองละ?

ไอ้... กบฏเหล็ก
ของท่านนายกฯ
หายไปแล้ว
แต่ไปทำสาย
ธรรมที่ตัดที่เขาใหญ่?

(นี่เหตุผล
นี่เหตุผล!)

๒. จะไปตัดทามยิ่งใหญ่ ของ ธรรมชาติ

สังคมศิวิล... ปรัชญา... วัฒนธรรม

เด็กอย่างเล่นการพนัน
ในผู้ใหญ่เขาเล่นกัน

จงทำอย่างที่ดี
สอน แต่อย่าทำ
อย่างที่ดีที่
จะบอกให้!

คุณเลย!
วิ่งให้มัน
เร็วหน่อย
จ๊ะ!

เดี๋ยวมัน
เข้าไป

ฮัน
โอดตรัย

เด็กตงพัง
หรือตง!

๓. ทีมประโตมฟุตบอลชนตัดทั้งองแวม แต่ไปมาห้ามของคู่กัน (พนันบอล)

ขอปรองดอง

ศาลากลาง
ขอปรองดอง

รัฐ
ยุคใหม่

ไม่เอา
รัฐล้มเหลว

นายกฯ
ขาดการ

เพื่ออนาคต

จะปรองดองหรือ
ขอตองเด้อไว้ก่อน

๔. แทนที่จะดับไฟท่อนปรองดอง แต่ไปประกาศปรองดองท่อนดับไฟ?

บ้านป่า นาคอย

● บ้านป่านาคอย

● ศูนย์ไตเทียม คิดค่าบริการต่ำกว่าทุนได้ เพราะญี่ปุ่นบริจาคเครื่องฟอกไตทันสมัย จนมีเครื่องฟอกไตมากที่สุดในประเทศไทย

อยู่บ้านป่านาคอย แม้บางวันอากาศจะร้อนบ้าง และฝนไม่ใคร่ตกเหมือนเมืองกรุง แต่ก็ก็มีหลายอย่างน่าอยู่กว่า นี่ผมเกิดในกรุงเทพฯ โตในกรุงเทพฯ ยังคิดอย่างนี้ แล้วคนที่เขาเกิด

ถ้ามีฐานะจริง ๆ ผมก็จะเข้ากรุงเทพฯ ที่คุณ**ปัทมาวดี**ซึ่งช่วยประสานงานกับชาวญี่ปุ่นให้ผมมาเยี่ยมที่บ้าน และผมว่าผมจะต้องไปพบปะชาวญี่ปุ่นกลุ่มหนึ่งซึ่งมีบทบาทในสังคมไทย เพราะชาวญี่ปุ่นในไทยจำนวนอีกไม่น้อย เข้าใจผม เข้าใจพันธมิตร์ผิดหมด

คิดว่าที่แล้ว ๆ มา พันธมิตร์ก็เหมือน ๆ คนเลือดแดง ทำร้ายทำลายประเทศเสียหายยับเยิน ผมเห็นว่ามีคามจำเป็นมาก ต้องรีบไปพบชี้แจงเรื่องต่าง ๆ ให้เข้าใจ งานสังคมสงเคราะห์ บางโครงการที่ผมและคุณศิริลักษณ์ทำอยู่ ได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนชาวญี่ปุ่นอย่างเต็มที่ เช่น ศูนย์ไตเทียม เป็นต้น

เราฟอกไตคิดค่าบริการต่ำกว่าทุนได้เพราะญี่ปุ่นบริจาคเครื่องฟอกไตทันสมัย จนเรามีเครื่องฟอกไตมากที่สุดในประเทศไทย

ผมหารือกับแกนนำพันธมิตร์ เอาอาจารย์**ปานเทพ** ไปช่วยชี้แจงด้วย พร้อมกับฉายวิดีโอเหตุการณ์ต่าง ๆ เรื่องที่ชาวญี่ปุ่นสนใจมากที่สุดคือเรื่องที่พันธมิตร์ถูกกล่าวหาว่าเข้าไปยึดสนามบินเครื่องบิน บินขึ้นบินลงไม่ได้ ทำให้เศรษฐกิจสูญเสียมากมาย

● พบปะชาวญี่ปุ่น

● ภาพ ผู้จัดการออนไลน์

ผมและอาจารย์ปานเทพ เล่าไปตามความจริงว่า พันธมิตรไปชุมนุมหน้า **สนามบินสุวรรณภูมิ** เหมือนกับครั้งหนึ่งที่ชาวแท็กซียกโขยงเอารถแท็กซี่จำนวนมากมายไปประท้วงรัฐบาลที่หน้าสนามบิน โดยเครื่องบินยังคงบินขึ้นบินลงได้ตามปกติ ไม่ได้ปิดสนามบิน

ผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ สั่งปิดสนามบินเอง เพื่อให้ประชาชนกดดันพันธมิตรให้เลิกชุมนุม ผู้อำนวยการเป็นคนของรัฐบาลเต็มตัว อาจารย์ปานเทพเอาเอกสารแสดงให้ผู้ฟังรับทราบเป็นจดหมายที่ผมลงนามแทนแกนนำทั้งหมด ขอให้ผู้อำนวยการเปิดท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ก็ไม่ยอมเปิด

หนังสือพิมพ์ ลงข่าวตรงกันทุกฉบับว่า ผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุวรรณภูมิถูกตำหนิในที่ประชุมคณะกรรมการบริหารว่าสั่งปิดสนามบินโดยพลการ วันสุดท้ายก่อนพันธมิตรจะจากสนามบินสุวรรณภูมิ ท่านประธานกรรมการบริหารสนามบินจัดพิธีขอบคุณที่เราไม่ได้ทำอะไรให้เสียให้หายเลย ถ้าเราปิดสนามบินจริงใครเขาจะขอบคุณ

ผมพูดว่า ชาวญี่ปุ่นต้องสงสัยแน่ว่าต้องชุมนุมปักหลักปักค้างกันยาวนานที่สุดในโลกเพราะอะไร เพราะนักการเมืองไทยหน้าหนา

ไม่เหมือนนักการเมืองญี่ปุ่นที่หน้าบาง มีอะไรนิดอะไรหน่อยที่ชวนให้สงสัยว่าทำอะไรผิด เขาลาออกทันที

เช่นเมื่อเร็ว ๆ นี้ นายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นอยู่ในตำแหน่ง ๙ ปีลาออก เพียงเพราะเคยสัญญากับประชาชนชาวญี่ปุ่นในตอนหาเสียงว่า จะแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ และจะยกเลิกสัญญาที่ให้ฐานทัพอเมริกันอยู่บนเกาะโอกินาวา เมื่อทำไม่ได้ตามที่ลั่นวาจาไว้ ก็ตัดสินใจลาออกโดยไม่ต้องมีใครไปชุมนุมประท้วงให้เหนื่อยยาก

สุภาพสตรีญี่ปุ่นบางคนในกลุ่มนั้น พูดขณะที่เรากำลังชี้แจงว่าทราบความจริงมาก่อนแล้ว จึงได้เขียนจดหมายไปต่อว่าหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ฉบับหนึ่งของญี่ปุ่น ที่ลงข่าวบิดเบือนทำให้พันธมิตรเสียหาย บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ญี่ปุ่นฉบับนั้นไม่ยอมแก้ข่าว ทำให้ฟ้อง

ตอนเริ่มทำหนังสือ **“เราคิดอะไร”** ใหม่ ๆ พ่อท่าน **สมณะโพธิรักษ์** ให้ความเห็นว่า **“เราคิดอะไร”** มีประโยชน์หลายอย่าง อย่างหนึ่งก็คือเป็นบันทึกประวัติศาสตร์ จริงอย่างที่ท่านกล่าว เพราะบทความส่วนหนึ่งจะเล่าเรื่องราวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น และวิเคราะห์ให้เห็นว่า เราคือคณะผู้จัดทำ **“คิดอะไร”** ซึ่งมักจะตรงกับความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่

เมื่อต้นเดือนที่ผ่านมา ในการลงมติการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรี ซึ่ง ส.ส.พรรคเพื่อแผ่นดิน (พรรคร่วมรัฐบาล) ๑๔ คน ลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรี ๒ คนของพรรคภูมิใจไทย ซึ่งร่วมรัฐบาลด้วยกัน มีทั้งคนเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ผมเปิด “เราคิดอะไร” ฉบับเมื่อ ๑๕ ปีก่อนโน้น มีรายละเอียดครบถ้วน

“เราคิดอะไร” ฉบับดังกล่าวยืนยันไว้ชัดเจนว่า

“การยกมือสนับสนุนร่างกฎหมายหรือนโยบายสำคัญ ๆ ของรัฐบาล กับการยกมือหรือไม่ยกมือสนับสนุนรัฐมนตรีคนใดคนหนึ่ง ในการอภิปรายไม่ไว้วางใจ เป็นคนละเรื่องกัน

ร่างกฎหมายสำคัญ ๆ ของรัฐบาลที่เข้าสู่สภาจะต้องผ่านความเห็นชอบของพรรคร่วมรัฐบาลมาก่อน และเป็นความเห็นของเสียงข้างมาก ส.ส.พรรครัฐบาลต้องสนับสนุนแม้จะไม่เห็นด้วยก็ตาม

ส่วนการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีทั้งคณะหรือเป็นรายบุคคล การลงมติโดยใช้เสียงข้างมากบังคับล่วงหน้าให้ ส.ส. ต้องยกมือสนับสนุนรัฐบาลนั้นไม่ถูกต้อง เพราะยังไม่ได้ฟังคำกล่าวโทษของฝ่ายค้านและการชี้แจงของรัฐมนตรีเสียก่อน”

หลายท่านคงจำได้ เมื่อปี ๒๕๓๘ มีเรื่องฉาวโฉ่เกิดขึ้น แจกเอกสารสิทธิที่ดิน สปก.๔-๐๑ ให้เศรษฐีซึ่งเป็นสามีกรรมการบริหารของพรรคแกนนำรัฐบาล ซึ่งผิดกฎหมายชัด ๆ ต้องแจกให้เกษตรกรเท่านั้นจึงจะถูกต้อง ผมหัวหน้าพรรคพลังธรรม และ ส.ส.พลังธรรมไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

มีการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีเป็นรายบุคคล สื่อมวลชนส่วนใหญ่วิเคราะห์ครึกโครม ทายว่า พรรคพลังธรรมคงต้องกล้ากลืนยกมือไว้วางใจ เพราะกลัวจะไม่ได้ร่วมเป็นรัฐบาลต่อไป

ปรากฏว่า พรรคพลังธรรมยืนยันความถูกต้องชอบธรรม บอกพรรคแกนนำและพรรค

ร่วมรัฐบาลว่า “ผิดกฎหมาย, ไว้วางใจไม่ได้” เราถอนตัวจากรัฐบาล เท่ากับผมลาออกจากตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี และ ส.ส.พรรคพลังธรรมลาออกจากตำแหน่งรัฐมนตรีทั้งหมดรวม ๑๑ คน มีการยุบสภาในเวลาต่อมา ต้องออกจากตำแหน่ง ส.ส.ด้วย ไม่เป็นไร การทำงานการเมืองต้องเสียสละ กล้าหาญ ยืนยันความถูกต้องชอบธรรมชาติจึงจะไปรอด

“เพื่อแผ่นดิน” ครั้งนี้ไม่เหมือน “พลังธรรม” ครั้งนั้น ไม่ถอนตัวจากร่วมรัฐบาล ยกมือลงมติไม่ไว้วางใจพรรคภูมิใจไทยพรรคร่วมรัฐบาลแล้ว “เพื่อแผ่นดิน” ก็ยังอยู่กับรัฐบาลเหมือนเดิม

สื่อมวลชนจำนวนมากวิเคราะห์ว่า การลงมติไม่ไว้วางใจพรรคภูมิใจไทยนั้น ไม่ใช่เพราะเห็นว่าพรรคภูมิใจไทยทุจริตล้วน ๆ แต่มีเรื่องแฝงคือพรรคเพื่อแผ่นดินมีผลประโยชน์ขัดกับพรรคภูมิใจไทยหลายเรื่อง และพรรคเพื่อแผ่นดินเสียเปรียบมาตลอด จนหัวหน้าพรรคพบกับลูกพรรคว่าพรรคเพื่อแผ่นดินเป็น “ลูกเมียน้อย”

นายฯ อภิสิทธิ์ คิดจะซื้อดาวเทียมไทยคมคืนจากกองทุนเทมาเล็กของประเทศสิงคโปร์ ซื้อคืนเพื่อความมั่นคง มีการถกเถียงกันมาก จะลงเอยด้วยการซื้อหรือไม่นั้น คิดเอาไว้เป็นเรื่องที่ดี ตอนที่คุณทักษิณขายหุ้นบริษัทชินคอร์ปอเรชั่นรวมทั้ง “ดาวเทียมไทยคม” ด้วยนั้น ประชาชนหลายกลุ่มได้ออกมาคัดค้านอย่างหนัก

ผมเขียนจดหมายเปิดผนึกฉบับที่ ๑ ถึงคุณทักษิณ เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๙ คัดค้านว่าไม่ควรขายอย่างยิ่ง หลังจากนั้นครึ่งเดือนคือวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ผมเขียนจดหมายเปิดผนึกฉบับที่ ๒ เรียกร้องให้คุณทักษิณลาออก (จดหมายเปิดผนึกทุกฉบับสื่อมวลชนนำไปเผยแพร่อย่างกว้างขวาง) ต่อมาอีก ๑ สัปดาห์ผมและชาวกองทัพธรรมก็ร่วมชุมนุมเป็นครั้งแรกที่สนามหลวง ประชาชนกลุ่มต่าง ๆ รวมกันเป็น “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” ต่อต้านคุณทักษิณและพรรคพวกติดต่อกันเป็นเวลานาน

จนคุณทักษิณต้องลาออกจากรัฐมนตรี และคนของคุณทักษิณที่มาเป็นนายกฯต่ออีก ๒ คนก็อยู่ในตำแหน่งไม่ได้

- ต้องบอกว่าร้านคนเสื้อแดง เพื่อจะรอดจากถูกเผา

ขอขอบคุณภาพจากอินเทอร์เน็ต

- สูญเสียในสิ่งที่คิดเป็นตัวเงินไม่ได้ อีกมากมาย

- คูสภาพร้านค้าหลังถูกแดงเผา

- เหตุการณ์สุดแสนวิปริตเกิดขึ้นกลางเมืองหลวงที่ใคร ๆ ไม่เคยเห็นในชีวิต

- ข้าวของเสียหายก็ได้แต่ปลอบใจกัน

การชุมนุมของคนเสื้อแดงตั้งแต่วันที่ ๑๒ มีนาคมจนถึงวันถูกสลายการชุมนุม ประเทศชาติต้องสูญเสียเงินถึง ๑ แสน ๔ หมื่นห้าพันล้านบาท และสูญเสียในสิ่งที่คิดเป็นตัวเงินไม่ได้อีกมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตายและการบาดเจ็บ

หน่วยราชการที่เกี่ยวข้องโดยตรงยืนยันว่าจนถึงเวลาเก้าโมงเช้าของวันที่ ๓ มิถุนายน มีคนตาย ๘๗ คน บาดเจ็บอีกกว่าสองพัน หลังจาก

วันนั้นก็มีคนตายเนื่องจากการก่อการร้ายตายทยอยเพิ่มขึ้น ซึ่งบาดเจ็บสาหัสในวันเกิดเหตุแม้จะตายเพิ่มไม่มากแต่รวมทั้งหมดก็เข้าสู่หลักร้อย เป็นเหตุการณ์วิปริตที่ใคร ๆ ไม่เคยเห็นในชีวิตถึงขนาดต้องตัดภาพและข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันฉบับวันรุ่งขึ้นจากวันที่ ๒๘ เมษายน และ ๑๙ พฤษภาคม เก็บไว้ให้ลูกหลานดู การก่อการร้ายครั้งนี้ยังทำลายวัฒนธรรมอัน

ดิงามของไทย (ซึ่งไม่เหมือนชาติไหน) ให้หมดไปอย่างน่าเสียดาย คนไทยเคารพกันที่อายุ เราเรียกหน้าชื่อว่า พี่ ป้า น้า อา เหมือนเป็นญาติพี่น้องกันจริง ๆ การปราศรัยบนเวทีของพวกผู้ก่อการร้าย (ซึ่งถ่ายทอดสด “โทรทัศน์ช่องแดง” ทั่วประเทศ) คำผู้ใหญ่วัย ๙๐ เสีย ๆ หาย ๆ ใช้คำหยาบคายล้นดี คือคำทำนประธานองคมนตรี ทั้ง ๆ ที่ท่านไม่ได้ทำผิดคิดร้าย มีแต่ทำคุณให้แก่ประเทศไทย

เป็นผลเสียต่อเยาวชนอย่างยิ่ง เด็กเห็นตัวอย่างเลว ๆ ซึ่งการทำตามได้เกิดเป็นข่าวใหญ่ในหน้า ๑ ของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับแล้ว นักเรียนคนหนึ่งของโรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ โรงเรียนที่มีชื่อเสียงมากของประเทศ เผาโรงเรียนด้วยความตั้งใจ ตั้งใจเผา เผา เผา **เมื่อผู้ใหญ่เผาบ้านเผาเมืองได้ ทำไมเด็กจะเผาโรงเรียนไม่ได้**

ผู้หวังใยบ้านเมืองและติดตามการเมืองอย่างกระชั้นชิดต่างเห็นตรงกันว่า ยามนี้บ้านเมืองเราถึงจุดต่ำสุด (สำคัญจะไม่ต่ำสุดจริง จะต่ำไปกว่านี้อีกสักกี่ วอดวายแน่)

สำนักข่าวรอยเตอร์ซึ่งเป็นสำนักข่าวชั้นนำของโลก สนใจเมืองไทยเป็นพิเศษ ได้ลงบทวิเคราะห์เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม สด ๆ ร้อน ๆ จากก่อกองการร้ายเมื่อวันที่ ๑๙ ทำนายทายทักว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับประเทศไทยต่อไปอย่างไรอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

๑. มีการเลือกตั้ง ๒. เกิดสงครามกองโจรในต่างจังหวัด ๓. นายอภิสิทธิ์ถูกปลดแล้วมีรัฐบาลรักษาการ ๔. นายอภิสิทธิ์ถูกปลดแล้วตั้งรัฐบาลเอกภาพแห่งชาติ ๕. เกิดการรัฐประหาร

สำนักข่าวรอยเตอร์ไม่ได้บอกรายละเอียดต่อในคำทำนายข้อ ๓ และข้อ ๔ นั้นใครจะเป็นคนปลดนายอภิสิทธิ์และปลดด้วยวิธีใด

คนที่อยู่ไกลปืนเที่ยง อยู่บ้านปานานาดอยอย่างผม ได้ลำดับตรับฟัง ผู้สื่อข่าวอาวุโส ผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมือง ต่างเห็นตรงกันว่ารัฐบาลโดยพรรคการเมืองต้องหยุดชั่วคราวสักสามสี่ปี มี

รัฐบาลที่ไม่เกี่ยวข้องกับพรรคการเมือง ขึ้นมาบริหารประเทศ ใช้ความเด็ดขาดในการแก้ปัญหาสำคัญ ๆ กวาดบ้านกวาดเมืองให้สะอาด แล้วให้พรรคการเมืองเข้ามาดำเนินการต่อ ประเทศจึงจะไปรอด

วันที่คนไทยสนใจมีต่อเนื่อง ทั้งเดือนเมษายน พฤษภาคม และมิถุนา คือ ๒๔ เมษายน, ๑๙ พฤษภาคม และ ๑๑ มิถุนา การแข่งขันฟุตบอลโลก ๔ ปีมีครั้ง ปีนี้เริ่มวันที่ ๑๑ มิถุนายน แพร์กระแสความสนใจไปทั่วโลก โดยเฉพาะประเทศเรา เป็นทั้ง **มหกรรมการแข่งขันกีฬา และมหกรรมการเล่นการพนัน ศูนย์พยากรณ์ธุรกิจและเศรษฐกิจ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย** ได้เปิดเผยผลการศึกษาวิจัยพบว่า ฟุตบอลโลกปีนี้คนไทยจะเล่นการพนันเป็นจำนวนเงินถึง ๓๗,๒๐๐ ล้านบาท (เอาเงินมากอง กองละ ๑ ล้าน นับให้ได้ถึง ๓ หมื่น ๗ พัน ๒๐๐ กอง)

หลังการเปิดการแข่งขันฟุตบอลโลกได้สี่ห้าวัน สื่อมวลชนลงข่าวว่าตกใจว่า เด็กไทยเล่นพนันฟุตบอล ๗ ขวบก็เล่นแล้ว

รัฐมนตรีเกือบทุกคนออกมาให้สัมภาษณ์ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส (ดีใจเป็นล้นพ้นที่มีการแข่งขันฟุตบอลโลก) ให้สัมภาษณ์ว่าทีมฟุตบอลชาติไหนเป็น **ทีมในดวงใจ** และใครเป็น **นักเตะในดวงใจ** ส่วนนายกรัฐมนตรีนั้นไม่ได้ให้สัมภาษณ์เอง มีคนสนิทออกมาให้สัมภาษณ์แทน ซึ่งก็มีค่าเหมือน ๆ กัน

คณะรัฐมนตรี ๓๖ คน ไม่มีใครสักคนออกมาแสดงความวิตกกังวลเรื่องคนไทยจะพนันฟุตบอลกันงอมแงม หมดเนื้อหมดตัว

เมื่อปลายพฤษภาคม หนังสือพิมพ์รายวันของประเทศไทยลงข่าวหน้า ๑ เกือบทุกฉบับว่า นายฮุนเซน นายกรัฐมนตรีเขมร ออกมาเตือนชาวเขมรว่าอย่าเล่นพนันฟุตบอล เพราะจะทำให้ยากจน

นำอายุเขมรโหมทำนรัฐมนตรี ผู้ยิ่งใหญ่ของประเทศไทย **๒**

กำไร-ขาดทุนแห่งของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๓๓๙)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามาจมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน”ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้ยสำคัญของความเป็น**“อริยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรมที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกีย์ธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังขะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังขะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังขะ”****ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสได้อย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี ความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรমัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และจะไปถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื้อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอบปาติโกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”

ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลุ่มลึกมาทิวถี่ว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโลภะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษฯ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั่นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลู่“นิพพาน”

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

“ญาณ ๑๖”นี้ โบราณจารย์ท่านสรุปรย่อมา ให้ใช้จำไว้ปฏิบัติง่างๆ เพียง ๑๖ หัวข้อ เรียกว่า “ญาณ ๑๖” หัวข้อช่วงต้นมี ๓ หลัก ได้แก่ ๑.นามรูปปริจเฉทญาณ

๒. ปัจจัยปริศนาคทญาณ ๓. สัมมสนญาณ [ย่อจาก (๑) สุตมยญาณ (ญาณอันสำเร็จมาแต่การฟัง) (๒) ลีลมยญาณ (ญาณอันสำเร็จมาแต่ศีล) (๓) ภาวนามยญาณ (ญาณอันสำเร็จมาแต่การเกิดผล หรือสำเร็จมาแต่การเจริญสมาธิ) (๔) ธรรมมัญญิตติญาณ (ญาณในการกำหนดที่ตั้งแห่งธรรม หรือในเหตุธรรม) (๕) สัมมสนญาณ (ญาณที่กำหนดนามธรรม และรูปธรรมหรือญาณในการพิจารณา) เป็นช่วงต้น แล้วจะเกิด “วิปัสสนาญาณ ๙” (ญาณที่เริ่มจาก “อุทฺทพฺพญาณ วิปัสสนาญาณ” ไปจนถึง “สัจจญาณ โลกมิกญาณ” นั้นเอง) รวมกับช่วงต้น ๓ ญาณ ก็เป็น ๑๒ ญาณ แล้วรวมช่วงปลายสรุปไว้อีกเพียง ๔ หลัก ได้แก่ (๑) โคตรภูญาณ (ญาณครอบโคตร) (๒) มรรคญาณ (ญาณในอริยมรรค) (๓) ผลญาณ (ญาณในอริยผล) (๔) ปัจจเวกขณญาณ (ญาณในการพิจารณาทบทวน) จึงรวมเป็น “ญาณ ๑๖” หรือ ๑๖ ปัญญา ที่ต้องศึกษาศึกษา

ขณะศึกษาเล่าเรียนกัน อารยบุคคลผู้เป็นครูบาอาจารย์ ก็ใช้ภูมิธรรมของท่านอาศัย “ญาณ ๑๖” นี้แหละเป็นหลัก แล้วอธิบายขยายความให้เข้าใจไปถึง “ปัญญา” ต่างๆ ทั้ง ๗๓ ญาณ โดยไม่ออกชื่อญาณเหล่านั้น เท่าที่จะทำได้ตามภูมิของแต่ละอาจารย์ เพื่อตรวจ “มรรค-ผล”

เริ่มตั้งแต่ **ปัญญาในการทรงจำธรรมที่ได้ฟังมาแล้ว** ภาษบาลีว่า **สุตมยญาณ** (ญาณอันสำเร็จมาแต่การฟัง)

“สุตมยญาณ” นี้ (“สุตมยปัญญา” ก็อันเดียวกัน) ถ้าเป็นอาตมา อาตมาก็จะสาธยายความหมายว่า **ความรู้ที่ได้** มาจากการฟังการอ่านการเข้าใจจากใครที่ไหนก็ตาม ที่ **สื่อภาษาออกมาให้รู้ได้แล้ว** สำหรับผู้อยู่ในฐานะของ “สาวกภูมิ” (คือ ผู้ที่ต้องฟังธรรมจากสัตตบุรุษ เพราะยังไม่ใช่มุขีผู้มีถึงขั้นรู้เองบรรลุเองได้ ที่ชื่อว่า “ปัจเจกภูมิ” หรือชื่อว่าผู้มี “สังข อภิญญา”) จะต้องรับความรู้จากผู้อื่น เมื่อได้รับความรู้เข้าใจดีเป็น “สัมมาทิฏฐิ” แล้วก็นำไปปฏิบัติตามที่รู้

แต่ถ้า “รู้” แล้ว ไม่ปฏิบัติ หรือปฏิบัติแต่ไม่บรรลุธรรมตลอดชาติ ผู้ที่มีภูมิ “ปัญญา” อยู่แค่นี้ พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๓๒๓ และเล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘ ว่า “ผู้ฟังพุทธพจน์ก็มาก ทรงจำได้ก็มาก บอกลอนก็มาก แต่ไม่บรรลุมรรคผลในชาตินี้” ผู้นี้คือ “ปทปรมบุคคล” คนบัวเหล่าที่ ๔ “บัวใต้น้ำ”

“ปทปรมบุคคล” จึงไม่เฉพาะแต่คนที่เรียนรู้ธรรมของพระพุทธเจ้าไม่รู้เรื่อง หรือไม่เรียน หรือไม่รู้ธรรมะ

เลย แต่ “ปทปรมบุคคล” หมายถึง ผู้ที่แม้จะเรียนรู้ฉลาด เก่งกาจ ถึงขนาดอาจจะได้รับความเป็นปราชญ์ทางศาสนา ปานนั้นก็ได้ ที่ยังชื่อว่าคน “บัวใต้น้ำ” (ปทปรมะ) ดังนั้น อย่าเอาแต่เรียนรู้เท่านั้น ต้องปฏิบัติให้บรรลุมรรคผลให้ได้ในชาตินี้

เพราะเอาแต่ “รู้” ให้เก่งพิเศษแค่ใฝ่ใฝ่กับ “คนบัวใต้น้ำ” เท่านั้นในชาตินี้ ถ้าไม่เรียนรู้เพื่อประพฤติกให้บรรลุในชาตินี้ ก็เป็นได้แค่ “บัวใต้น้ำ” ซึ่งเท่ากับ “โฆฆบุรุษ” คือ เกิดมาทั้งชาติเป็น “คนสูญเปล่า” (โฆฆบุรุษ)

ยิ่งผู้ใดที่เรียนรู้แล้ว ไม่ประพฤติปฏิบัติ ซ้ำมีหน้าเอา “ความรู้” แค่นี้ได้ “รู้” นี้แหละ นำไปพูดให้คนอื่นฟัง หรือนำไปแสดงออก ไม่ว่าจะแสดงออกด้วยการพูด การเขียนหรือการนำเสนอด้วยวิธีอื่นใดก็ตาม ถ้ามันเป็น การแสดงออก – **เพื่อหลอกลวงคนให้มานับถือ – เพื่อเกลี้ยกล่อมคนมาเป็นบริวาร – เพื่อผลประโยชน์คือลาภสักการะและสรรเสริญ – เพื่อผลประโยชน์ในการรอดอ้างวาทะ – เพื่อปรารถนาว่า ให้คนทั้งหลายจงรู้เราว่าวิเศษอย่างนี้** (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๕) ถ้าอย่างนี้ละก็ พระพุทธเจ้าตรัสว่า ไม่ใช่ศาสนาของพระองค์

เพราะศาสนานี้ ไม่ใช่แค่เรียนรู้แล้วไม่ประพฤติ โดยเฉพาะยิ่งผู้ได้ “รู้” แล้วก็ไปแสดงออก **“เพื่ออะไรต่ออะไรดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ตามที่อ้างมานั้น** (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๕) ผู้นั้นแหละคือ ผู้ประพฤติก “นอกจริต-นอกศาสนาพระพุทธเจ้า” แล้ว หากประพฤติกเช่นนี้ อยู่ก็เป็นผู้ที่ติดป้ายว่า **ตนเป็น “พุทธ”** แต่ประพฤติกสิ่ง **“ผิดไปจากพุทธ”** จึงเป็นผู้หลอกลวงคนทั้งหลายอยู่ และเป็น **“ผู้ทำลายศาสนาพุทธ”** โดยแท้ไปตลอดเวลา

โดยความเป็นจริงในวงการศาสนาพุทธทุกวันนี้ หากตรวจสอบกันดูว่า การประพฤติกในศาสนาพุทธของผู้เป็นนักบวช ซึ่งก็คือผู้ปฏิญาณตนเข้ามาประพฤติกพรหมจรรย์แท้ๆ ขอภัยเกิดถ้าอาตมาจะพูดตรงๆ ว่า นักบวชของพุทธผู้ใดประพฤติก **“เพื่ออะไรต่ออะไรดังที่กล่าวมานั้นอยู่ ล้วนคือ ผู้หลอกลวงคนทั้งหลายอยู่ และเป็น “ผู้ทำลายศาสนาพุทธ” นั้นเอง ก็คงไม่ผิด ใช่ไหม**

ศาสนาพุทธเสื่อม เพราะเหตุเช่นนี้ ไม่น้อยเลย ถ้าผู้บวชมาแล้วใด ประพฤติกออกนอกจริตดังกล่าว

ไม่“เพื่อ”สำรวมอินทรีย์(สังวร) ไม่“เพื่อ”ละกิเลส(ปหานะ) ไม่“เพื่อ”คลายกำหนด(วิราคะ) ไม่“เพื่อ”ดับกิเลส(นิโรธะ) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้“ความประพฤติและการแสดงออก”ของนักบวชนั้นก็จะทั้งมีความเป็นอยู่ที่ผิดเพี้ยนได้ และทั้งแสดงออกทางกายทางวาจาทางใจที่ผิดเพี้ยนได้ เพราะมัน“ผิด”จากธรรมชาติของพระพุทธเจ้าแล้ว ที่“ผิด”ก็เนื่องจากตนเองมีแค่“รู้”เท่านั้น(สุดมยปัญญาหรือแค่จินตามยปัญญา) **แต่ยังไม่เกิดไม่เป็นหรือยังไม่บรรลุผลอะไรตามที่รู้เลย** นั่นก็คือยังไม่เป็น“ภาวนามยปัญญา” ยังไม่มีความรู้ที่ได้ประพฤติปฏิบัติจนเกิดมรรคผลในตนให้ได้ ผู้มีแต่“ความรู้”จึงไม่มี“มรรคผล”อันเกิดแล้วนั้นในตน ปรากฏเป็น“ภาวะจริง”ขึ้นมาจริงในตัวเอง ด้วยการปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุมรรคผลนั้น

เพราะไม่ประพฤติปฏิบัติเลย หรือแม้จะปฏิบัติแต่ไม่บรรลุผล กิเลสยังไม่ได้ลดเลย อาจจะมีกิเลสมากขึ้นๆอีกด้วย จึงไม่มีมรรคผลที่เป็น“ภาวะจริง”ยืนยันการพูด-การแสดงออกให้แก่ตน ก็ได้แต่แก้ง“ความจริง”จากแค่“ความรู้”ที่ยังไม่มี“ภาวะจริง”เท่านั้น แถมกิเลสในตนอีกสารพัดทั้งกิเลสโลภะ-กิเลสโทสะ-กิเลสโมหะ ซึ่งเป็นกิเลสมานะกลัวตัวเองจะน้อยหน้าเป็น“ผู้ด้อยความรู้” ก็จะถูกกิเลสใช้อำนาจบังคับให้ผู้ไม่บรรลุผลนั้นๆ พุดก็ดี แสดงออกก็ดีไม่ได้พุดหรือแสดงออกจาก“ภาวะจริง” เพราะตนแค่“รู้”ฟังมา จำมา อย่างเก่งก็แค่“ผล”สูงสุดของการขบคิด ซึ่งยังไม่ใช่ความรู้ที่อ่านจาก“ภาวะจริง”ตามที่ตนมีจริงเป็นได้จริง

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **“จงทำคุณอันสมควรนั้นให้ได้ แก่ตนก่อน แล้วจึงพร่ำสอนผู้อื่น จักไม่มัวหมอง”**

ดังนั้น ถ้าผู้ใดได้แต่“รู้” ยังไม่ปฏิบัติจน“คุณธรรม”นั้นเกิดผลขึ้นในตนก่อน เอาแต่พร่ำสอนจากแค่ที่“รู้”เท่านั้น ก็ต้องมัวหมองตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าแน่ๆ

แม้เรียนรู้แล้วและได้ตั้งใจ“ประพฤติปฏิบัติ” แต่ผู้ประพฤติปฏิบัตินั้นแหละ ก็ยังประพฤติปฏิบัติไป-**เพื่อหลอกลวงคนให้มานับถือ - เพื่อเกลี้ยกล่อมคนมาเป็นบริวาร - เพื่อผลประโยชน์คือลาภสักการะและสรรเสริญ - เพื่อผลประโยชน์ในการอวดอ้างวาทะ - เพื่อปรารถนา** **ว่า ให้คนทั้งหลายจงรู้เราว่าวิเศษอย่างนี้** ขนาดถึงขั้น

“ประพฤติปฏิบัติ”แล้วแท้ๆ ไม่ใช่แค่ได้แต่**“รู้”**เฉยๆ เท่านั้น ได้พากเพียร“ประพฤติปฏิบัติ”ด้วยซ้ำ แต่ประพฤติไปก็ยังมีกิเลส**“เพื่อ”**อะไรต่างๆ ตามที่วามานั้น มันก็ค้ำแย้งกับคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๕ นี้ชัดๆโต้งๆ ใครจะมีกิเลส**“เพื่อ”**อะไร จะมาก จะกลาง จะน้อยแค่ไหน ก็เป็นเรื่องของ**“ความจริง”** ที่มีจริงตามจริงของผู้ประพฤตินั้นๆ

เพราะฉะนั้น แค่มี**“ความรู้”**แต่ไม่ประพฤติปฏิบัติตามที่**“รู้”** ซ้ำมีหน้าเอา**“ความรู้”**ไปทำ**“เพื่อ”**อะไรต่ออะไร ดั่งที่พระพุทธเจ้าตรัสมานั้น มันก็ยิ่งแยกว่าคนที่**“ไม่รู้”** เพราะผู้ไม่รู้เขาก็ไม่ได้เอาธรรมะไปทำธุรกิจ**“หากิน”**

ผู้ที่ได้แค่**“รู้”** **“รู้”**น้อยก็เอาไปใช้น้อย-ผิตน้อย ยิ่งรู้มากเรียนมาก จำได้มาก นั่นแหละยิ่งเอาไปใช้**“หากิน”**ได้มาก แต่ไม่ประพฤติปฏิบัติ แล้วเอา**“ความรู้”**ไปทำ**“เพื่อ”**ผลตอบแทนอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ก็จะได้แต่**“รู้”**และ**เดาประกอบ**“ความรู้”**แสดงออกแก่คนอื่น** **“ความรู้”**จึงได้แต่**“แก้งความจริง”**ไป ตามที่**“รู้บัญญัติ”**(รู้แต่ภาษา : สุดมยปัญญาและจินตามยปัญญา) เท่านั้น จะไม่ได้แสดงออกจาก**“ภาวะจริง”**เลย จึงผิตเพี้ยนไปได้เรื่อยๆ โดยเฉพาะผู้**“แสดงออก”**ยังมีกิเลส กิเลสก็จะเป็นเจ้าอำนาจร่วมแสดงออกตลอดเวลา ยิ่งเป็นคนมีกิเลสมาก และยิ่ง**“ฉลาด”**มากนั้นแหละ ยิ่งปรุงแต่งปั้นสร้างอะไรต่ออะไรเป็น**“เบื้องอก”**หลอกมนุษย์เพิ่มพอกมากขึ้นๆ ความผิตเพี้ยนจึงเกิดขึ้นตามกิเลสของ**“ผู้รู้”**แต่ไม่มี**“ปรมัตถธรรม”**นี้แหละ ที่พาให้ศาสนาเสื่อม จริงๆแล้วศาสนาเองไม่เสื่อม แต่ในที่นี่หมายความว่า ทำให้คนเข้าใจศาสนาผิตเพี้ยน แล้วคนก็ปฏิบัติผิดๆ ไปตามเรื่อยๆ และมากขึ้นๆๆ คนนั่นเองเสื่อม

ดังนั้นจะไม่ผิดก็ต้องประพฤติปฏิบัติให้ได้มรรคผลก่อน ค่อยสอนผู้อื่น บอกต่อแก่ผู้อื่น แสดงออกตามจริง หลักการปฏิบัติ ก็คือ **“ไตรสิกขา”**หรือ**“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”** เป็นต้น ให้เกิดผลสำเร็จไปตามลำดับ ซึ่งจะมี**“อริศัลสิกขา”**เจริญสู่**“ตถตา”** มี**“อริจิตสิกขา”**เจริญสู่**“ฉาน”** สู่**“สมาธิ”** สู่**“วิมุตติ”** สู่**“นิพพาน”** มี**“อธิปัญญาสิกขา”**เจริญสู่**“ญาณ”** สู่**“วิชชา”** สู่**“ปัญญา”**

ศ [มีต่อฉบับหน้า]

การล่มสลาย ของ อารยธรรม

เมื่อเราเห็นซากปรักหักพังของสิ่งก่อสร้างที่ใหญ่โตโอ้อ่าในอดีต เราจะรู้สึกตื่นตะลึงและประทับใจในความงาม และขนาดที่ใหญ่โตมหึมาซึ่งบ่งบอกถึงความมั่งคั่งและพลังอำนาจในการสร้างสรรค์ผลงานดังกล่าว แล้วเรามักจะตั้งคำถามกับตัวเองว่าสังคมซึ่งครั้งหนึ่งเคยยิ่งใหญ่กลับล่มสลายลงด้วยสาเหตุใด?? พวกเขาอพยพย้ายถิ่นไปอยู่ที่อื่นหรือล้มหายตายจากไปเพราะสงครามหรือโรคร้าย?? และคำถามสุดท้ายมักจะเป็นคำถามที่ว่าชะตากรรมดังกล่าวจะเกิดขึ้นกับสังคมอันมั่งคั่งในปัจจุบันของเราเองได้หรือไม่??

ผู้ที่ให้คำตอบอย่างดียิ่งในเรื่องนี้ได้แก่นักโบราณคดี นักภูมิอากาศวิทยา นักประวัติศาสตร์ นักบรรพชีวินวิทยา และนักเรณูวิทยา พวกเขาศึกษาสิ่งปรักหักพังอันยิ่งใหญ่ในอดีตซึ่งครั้งหนึ่งเคยทรงพลังอำนาจแล้วระบุว่าสาเหตุสำคัญ ๘ ประการของการล่มสลาย ได้แก่การทำลายป่าและถิ่นที่อยู่ของพืชและสัตว์ การทำลายดินจนหมดความอุดมสมบูรณ์ การล่าสัตว์มากเกินไป การจัดการน้ำที่ผิดพลาดการจับสัตว์น้ำมากเกินไป การนำสัตว์ต่างถิ่นเข้าไปทำลายพืชหรือสัตว์พื้นเมือง การเติบโตขนานใหญ่ของประชากรและผลกระทบจากประชากรต่อสิ่งแวดล้อม ตลอดจนประวัติศาสตร์มนุษย์ อารยธรรมมากมายได้ล่มสลายลงตลอดมา และหากสาเหตุข้างต้นถูกผนวกด้วยการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศอย่าง

● ขอบคุณภาพจาก internet

ซ้ำซากและรุนแรงด้วยแล้ว การล่มสลายอาจเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วไม่นานหลังจากสังคมนั้นถึงจุดสูงสุดของความรุ่งเรือง ณ ที่นี้ ขอยกตัวอย่างของอารยธรรมที่ล่มสลายในอดีตและอาจล่มสลายในอนาคตมาเสนอให้พิจารณาดังนี้

อารยธรรมบาบิโลน

“การพัฒนา” อย่างจริงจังเป็นครั้งแรกของมนุษย์เกิดขึ้นเมื่อหลายพันปีก่อนทางตอนเหนือของอิรักอันเป็นศูนย์กลางของอารยธรรมแรกของมนุษย์ พวกเขาเปลี่ยนวิถีชีวิตจากการเร่ร่อนและล่าสัตว์มาเป็นตั้งหลักแหล่งและเลี้ยงชีพจากการปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวถูกบันทึกว่าเป็นความก้าวหน้าแบบก้าวกระโดดเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์มนุษย์ จนต่อมายุคนั้นถูกเรียกว่ายุคของ “การปฏิวัติ

สวนลอยแห่งบาบิโลน ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำยูเฟรติส ทางตอนของกรุงแบกแดด ประเทศอิรักในปัจจุบัน สร้างโดยกษัตริย์เนบูคาเนซซาร์ (Nebuchadnezzar) แห่งกรุงบาบิโลเนีย เพื่อเป็นอุทยานพักผ่อนสำหรับพระมเหสีของพระองค์ เมื่อประมาณ ๕๐ ปีก่อนพุทธกาลหรือประมาณ ๒๖๐๐ ปีมาแล้ว สวนลอยบาบิโลนไม่ได้ลอยหรือแขวนอย่างชื่อ แต่เป็นสวนที่สร้างขึ้นสูงจากพื้นดินประมาณ ๒๕ เมตร กว้าง ๑๒๐ เมตร เหมือนลอยอยู่ในอากาศ สร้างเป็นชั้นๆ ปลูกไม้ดอกไม้ประดับ และพืชพันธุ์ต่างๆ สวยงามวิจิตรตระการตา ตั้งสวรรค์ของเหล่าเทวดาและนางฟ้า มีกำแพงล้อมรอบประดับประดาด้วยกระจกสี มีระบบทน้ำจากแม่น้ำยูเฟรติสขึ้นไปยังชั้นบน แล้วปล่อยให้ไหลลงมาสู่ชั้นล่างๆ เกิดความชุ่มชื้นแก่ต้นไม้ ทำให้สวนแห่งนี้สวยสดงดงามตลอดปี จนเป็นที่กล่าวขวัญและยกย่องในความมหัศจรรย์ไปทั่วแผ่นดิน แต่ปัจจุบันสวนลอยแห่งนี้อยู่ในซากปรักหักพังและสูญสลายไปหมดแล้ว

● ขอบคุณภาพและข้อมูลจาก internet

เกษตรกรรม” หรือ “คลื่นลูกที่ ๑” การเพาะปลูกในแผ่นดินที่ถูกเรียกว่า “จันทร์เสี้ยวอันอุดม” ได้ นำไปสู่การสร้าง “สวนสวรรค์แห่งบาบิโลน” ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในเจ็ดของสิ่งมหัศจรรย์ในยุคโบราณ อย่างไรก็ตาม ความอุดมสมบูรณ์และความก้าวหน้าแบบก้าวกระโดดดังกล่าวส่งผลให้เกิดการก่อสร้างอันวิจิตรพิสดารและการบริโภคอันสิ้นเกินและไร้ประโยชน์ซึ่งทำลายความอุดมสมบูรณ์และสิ่งแวดล้อม ในที่สุดอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ก็ล่มสลายเพราะประชาชนอพยพหนีไปอยู่ที่อื่นอันเนื่องมาจากความอดอยาก ลังคมอ่อนแอและถูกศัตรูเข้าทำลายในที่สุด

อาณาจักรมายา

อาณาจักร “มายา” เคยตั้งอยู่แถบอเมริกา กลาง ซึ่งนักภูมิอากาศวิทยาเรียกว่า “ป่าเขตร้อนบางฤดูกาล” เพราะไม่ใช่ป่าร้อนชื้นอันอุดม ลังคมนี้เป็นลังคมที่ก้าวหน้าและสร้างสรรค์ที่สุด

แต่ก็ต้องล่มสลายไปเมื่อประมาณ ๑,๐๐๐ ปีมาแล้ว ด้วยสาเหตุสำคัญ ๔ ประการได้แก่

๑. การทำลายสิ่งแวดล้อมของตนเอง โดยเฉพาะการทำลายป่าเพื่อนำไปเป็นเครื่องมือในการแข่งขันกันขนย้ายหินสำหรับก่อสร้างระบบชลประทาน และศาสนสถานอันใหญ่โตโอ้อ่าและสวยงาม
๒. การทำเกษตรกรรมอย่างเข้มข้นเพื่อตอบสนองการขยายตัวของพลเมืองจนหน้าดินเสื่อมและขาดความอุดมสมบูรณ์
๓. เกิดการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศและสิ่งแวดล้อม มีความแห้งแล้งเป็นระยะ ๆ และยาวนาน
๔. กษัตริย์และขุนนางต่างใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือย พวกเขาแบ่งเป็นหลายกลุ่มและแข่งขันกันสร้างวังขนาดใหญ่และอนุสรณ์สถานมากกว่ามุ่งแก้ปัญหาของลังคม จนในที่สุดก็เกิดการรบราฆ่าฟันกันเองอย่างขนานใหญ่ เพื่อแย่งชิงที่ดิน

● ขอบคณภาพจาก internet

และทรัพยากรอื่น ๆ

ในที่สุดชาวมายาซึ่งคาดว่าเคยมีจำนวนพลเมืองสูงสุดถึง ๑๔ ล้านคนก็ล่มสลายลง เมื่อชาวสเปนเดินทางไปถึง มีชาวมายาเหลืออยู่เพียงประมาณ ๓๐,๐๐๐ คน หลังจากนั้นพวกเขา ก็ถูกทำลายล้างด้วยอาวุธของชาวสเปนซึ่งต้องการทองคำ และด้วยโรคภัยของชาวยุโรปจนเหลือเพียงประมาณ ๓,๐๐๐ คนในปี พ.ศ. ๒๒๕๗ ในปัจจุบันยังมีชาวมายากลุ่มเล็ก ๆ อาศัยอยู่ในถิ่นเดิมและพวกเขายังพูดภาษามายา

สังคัมไวคิง

คำว่า “Vikings” ในภาษา นอร์ส (Norse) โบราณแปลว่า “ปล้นสะดม” ฉะนั้น ภาพยนตร์เกี่ยวกับไวคิงเมื่อหลายสิบมาแล้วจึงเป็นเรื่องของพวกป่าเถื่อนที่มีหนวดเครายาวรุงรุงซึ่งชอบปล้นสะดม ช่มชู้และเข่นฆ่าอย่างโหดร้ายทารุณ

ชาวไวคิงคือชาวนอร์สซึ่งข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกตอนเหนือไปอยู่บนเกาะไอซ์แลนด์และกรีนแลนด์เมื่อราว พ.ศ. ๑๔๑๓ แต่สังคัมไวคิงกลับล่มสลายลงหลังจากกระเสือกกระสนต่อสู้กับธรรมชาติและสภาพแวดล้อมอันแปลกแยกอยู่นานประมาณ ๔๐๐ ปี การล่มสลายของไวคิงในที่สุดเกิดจากการตั้งต้นที่จะดำรงชีวิตตามวัฒนธรรมยุโรปแทนที่จะปรับตัวให้สอดคล้องกับ

● ชาวไวคิง (ขอบคณภาพจาก internet)

ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ตนไปอยู่ คือ :

๑. ชาวไวคิงยืนย่นจะสร้างบ้าน เรือ พาหนะ และเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ด้วยไม้ ซึ่งมีผู้น้อยบนเกาะที่หนาวเย็นและลมแรง

๒. พวกเขายืนย่นจะทำการเกษตรและปลูกพืชที่นำไปจากยุโรปทั้ง ๆ ที่พื้นที่บนเกาะมีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ พวกเขายังคงเคยกับการเลี้ยงสัตว์เช่นเดียวกับชาวยุโรป เช่น หมู แพะ แกะ และวัว การเลี้ยงสัตว์ดังกล่าวยิ่งทำลายดินให้สึกกร่อน และเสื่อมโทรมมากขึ้นเรื่อย ๆ

๓. พวกเขาใช้เหล็กทำขวานขนาดใหญ่ รวมทั้งอาวุธและเครื่องมืออื่น ๆ นั้นหมายถึงการต้องใช้ไม้จำนวนมากเป็นเชื้อเพลิง

๔. เมื่อไม้ร่อยหรอลงมาก พวกเขาต้องแหะหญ้าซึ่งมีน้อยอยู่แล้วเป็นแผ่น ๆ ไปคลุมที่พังกเพื่อกันหนาวและกันลม ทำให้ดินที่เปล่าเปลือยสึกกร่อนและเสื่อมโทรมอย่างรวดเร็ว

ชาวไวคิงไม่ติดต่อค้าขาย ไม่คบค้าสมาคม

● ขอบคุนภาพจาก internet

และไม่เรียนรู้จากชาวพื้นเมืองดั้งเดิม แคมดูถูกว่าเป็นพวกป่าเถื่อน พวกอินนูอิตใช้ชีวิตอยู่ในแถบเหนือของโลกด้วยการปรับตัวให้สอดคล้องกับธรรมชาติ พวกเขาสร้างที่พักด้วยน้ำแข็ง ใช้ไขปลาวาฬจุดไฟเพื่อให้แสงสว่างและความอบอุ่นทำเรือจากหนังแมวน้ำ ไม่ทำการเกษตรแต่ยังชีพด้วยการหาของป่าและล่าสัตว์ เดินทางด้วยเลื่อนที่เทียมด้วยสุนัขและทำอาวุธจากกระดูกและเขี้ยวสัตว์ การแข็งขันของชาวไวคิงที่จะใช้วัฒนธรรมยุโรป ทำให้พวกเขาต้องล้มเหลวอดอยากพื้นดินสีกร่อน ไร่นาถูกทิ้งร้าง รวมทั้งมีการต่อสู้แย่งชิงกันของหัวหน้ากลุ่มต่าง ๆ ๕ กลุ่มจนในที่สุดสังคมไวคิงก็ล่มสลาย

เกาะอีสเตอร์

เกาะอีสเตอร์ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของประเทศชิลีโดยห่างจากแผ่นดินใหญ่ ๒,๓๐๐ ไมล์ หรือ ๓,๖๘๐ กิโลเมตร เกาะนี้มีพื้นที่ ๑๗๑ ตร.กม. ซึ่งส่วนใหญ่เป็นที่ราบ ลิงมหัศจรรย์ที่พบบนเกาะอีสเตอร์คือรูปแกะสลักหินเป็นรูปคนครึ่งตัว ซึ่งตั้งเรียงรายอยู่ตามแนวชายฝั่งอย่างโดดเดี่ยวรอบ ๆ เกาะทั้งหมด ๓๙๗ รูป รูปแกะสลักแต่ละตัวมีความสูง ๑๕-๗๐ ฟุต และมีน้ำหนักถึง ๑๐-๒๗๐ ตัน นอกจากนั้นยังพบเส้นทางลำเลียงสามเส้น

จากภูเขาไฟที่ดับแล้ว ๓ ลูก ซึ่งอยู่ห่างเข้าไปตอนในของเกาะที่เป็นแหล่งหินที่ใช้แกะสลัก และพบรูปสลักอีกกว่า ๙๗ รูปกระจัดกระจายอยู่ตามทางดังกล่าวพร้อมด้วยฐานหินที่เตรียมไว้สำหรับตั้งรูปสลักอีก ๓๙๓ ฐาน

นักวิชาการหลายด้านได้ศึกษาและพบว่าเกาะนี้เคยเป็นเกาะที่อุดมไปด้วยป่าไม้เขตร้อนอันอุดมและไม้พุ่มใหญ่อันเป็นผลจากเถ้าลาวาจากภูเขาไฟที่ดับและมีอากาศอบอุ่น ทะเลโดยรอบมีกุ้ง หอย ปูและปลาอีกกว่า ๑๐๐ ชนิด จุดอ่อนของเกาะอีสเตอร์คือ ลมที่พัดแรงเพราะตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวจากแผ่นดินใหญ่ และฝนที่ตกค่อนข้างน้อยรวมทั้งดินที่เก็บน้ำไม่ค่อยอยู่เพราะเป็นดินภูเขาไฟ

ในราว พ.ศ. ๑๔๔๓ ชาวโพลินีเซียนน่าจะเดินทางไปถึงเกาะอีสเตอร์ จากหลักฐานทางโบราณคดีพบเครื่องมือหิน ซากปรักหักพังของบ้านเรือนศาสนสถานซึ่งยืนยันการดำรงชีวิตของมนุษย์โบราณเหล่านี้ได้ พวกเขาอยู่อย่างโดดเดี่ยวนับพัน ๆ ปี โดยมีจำนวนประชากรระหว่าง ๖,๐๐๐ - ๓๐,๐๐๐ คน พวกเขาใช้ไม้สำหรับสร้างที่พักและทำเรือ ใช้เปลือกไม้สำหรับทำเชือก รวมทั้งเลี้ยงไก่และทำการเกษตรอย่างเข้มข้น พวกเขาบริโภคคนและอาหารทะเลนานาชนิดอย่างไรก็ตามในที่สุดสังคมของพวกเขาก็มีพลเมืองมากขึ้นก็ “ล่มสลาย” (collapse) เพราะการบริโภคอย่างขาดความระมัดระวัง พวกเขาซึ่งแบ่งเป็นกลุ่ม ๆ ต่างแข่งขันกันใช้ไม้และเปลือกไม้ขนส่งและชักลากรูปแกะสลักไปตั้งยังจุดที่ต้องการ เมื่อไม่มีต้นไม้ดินก็สีกร่อนจนทำการเกษตรไม่ได้ อาหารทะเลหาแทบไม่ได้เพราะไม่เหลือไม้สำหรับทำเรือดินเสื่อมโทรมเพราะถูกใช้งานอย่างหนักมายาวนานและเมื่อไม่มีต้นไม้ก็เกือบไม่มีนกและสัตว์ขนาดเล็กซึ่งใช้บริโภคได้ ส่วนสัตว์ชายฝั่งก็ถูกจับกินจนพื้นตัวไม่ทัน พวกเขาไปสู่จุดจบด้วยความขัดแย้งและปะทะกันเอง วาระสุดท้ายมาถึงเมื่อพวกเขาต้องกินเนื้อกันเอง.....!!!

เกาะอีสเตอร์เป็นกรณีตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดของสังคมที่ล่มสลายจากผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมอันเกิดจากการกระทำด้วยความละโมภของมนุษย์ ฉะนั้น คำถามที่ต้องถามคือ “ทำไมสังคมต่าง ๆ จึงยังทำสิ่งที่ผิดพลาดเช่นเดียวกับชาวเกาะอีสเตอร์จนถึงปัจจุบัน ?? “

ฝรั่งเดินทางไปพบเกาะอีสเตอร์เมื่อประมาณ ๓๐๐ ปีที่แล้ว หลังจากเกาะนี้ล่มสลายไปก่อนหน้านี้ประมาณ ๑๐๐ ปี

ทะเลสาบอาราล

องค์การสหประชาชาติได้ยกเอาการเหือดแห้งของทะเลสาบ “อาราล” ในเขตเอเชียกลางให้เป็นหายนะทางสิ่งแวดล้อมที่ใหญ่ที่สุดในศตวรรษที่ ๒๐ ทะเลสาบแห่งนี้ครอบคลุมเนื้อที่กว่า ๖๔,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร หรือใหญ่อันดับสี่ของโลก ผู้ที่เคยไปเยี่ยมชมเยือนก่อนที่จะเกิดหายนะจะเห็นชายหาดที่สวยงาม น้ำที่ใสสะอาดและอุดมสมบูรณ์ไปด้วยปลา ประชากรรอบ ๆ ทะเลสาบต่างมีชีวิตที่ดีด้วยการทำประมง แต่สิ่งเหล่านั้นสูญหายไปหมดแล้ว เพราะตอนนี้ทะเลสาบมีน้ำเหลือเพียงประมาณร้อยละ ๑๐ ของที่เคยมีและน้ำมีความเค็มจัด ส่วนพื้นที่ที่เคยเป็นก้นทะเลสาบกลายเป็นทะเลทรายที่เต็มไปด้วยฝุ่นเกลือ

ความหายนะข้างต้นเกิดจากโซเวียตรัสเซียสมัยที่เคยเป็นคอมมิวนิสต์เต็มตัว และมีอำนาจในบริเวณนี้ไล่ล่าหาความมั่งคั่งโดยการระดมปลุกฝ้ายและผันน้ำจากแม่น้ำทั้งสองสายที่ไหลลงสู่ทะเลสาบลงไปใช้อย่างเข้มข้น การปลูกฝ้ายได้ผลอยู่ระยะหนึ่งด้วยน้ำจำนวนมากและเคมีเกษตร แล้วก็ล้มเหลวเพราะดินเค็มขึ้นเรื่อย ๆ ผู้คนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้นต่างเจ็บป่วยด้วยโรคต่าง ๆ เพราะต้องสูดอากาศที่มีสารเคมีเกษตรและเกลือปะปนอยู่เข้าไปเป็นเวลานาน การสำรวจพบว่าสตรีร้อยละ ๙๗ เป็นโรคโลหิตจางเด็กที่เกิดใหม่ร้อยละ ๖๗ ก็เป็นโรคเดียวกัน ประชาชนเป็นมะเร็งหลอดลมสูงที่สุดในโลก

นอกจากนั้นยังเป็นโรคมุมิแพ้ว วัณโรค ระบบสืบพันธุ์และอื่น ๆ สูงจนทำให้อายุขัยเฉลี่ยของพวกเขาลดลงจาก ๖๔ ปีเหลือเพียง ๕๑ ปีเท่านั้น

ออสเตรเลีย

เมื่อผู้บุกเบิกผิวขาวขึ้นบกที่ออสเตรเลียพวกเขาต่างเห็นภาพลวงตาที่ชวนให้คิดว่าออสเตรเลียเป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ ทั้ง ๆ ที่ออสเตรเลียเป็นทวีปที่แห้งแล้ง ดินมีความอุดมสมบูรณ์ต่ำโดยเฉพาะตอนกลางของประเทศด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ชาวออสเตรเลียรุ่นต่อ ๆ มาจนถึงปัจจุบันต้องอาศัยอยู่บริเวณขอบของทวีปใกล้ชายทะเล และเนื่องจากการที่ทวีปนี้มีแผ่นดินอันกว้างใหญ่ แต่มีคนอยู่ไม่มากนัก ชาวออสเตรเลียร้อยละ ๕๘ จึงกระจุกตัวอยู่ในเมืองใหญ่เพียง ๕ เมือง ได้แก่ ซิดนีย์ เมลเบิร์น บริสเบน เพิร์ธและอะดีเลด แต่ละเมืองก็อยู่ค่อนข้างห่างไกลจากกัน โดยเฉพาะเมืองเพิร์ธ ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตก อยู่ไกลจากเมืองอะดีเลด ซึ่งอยู่ทางตะวันออกถึง ๒,๑๐๐ กิโลเมตร การที่เมืองต่าง ๆ อยู่ห่างไกลกันและทวีปออสเตรเลียก็อยู่ห่างไกลจากพื้นที่ส่วนใหญ่ของโลก ออสเตรเลียจึงมีค่าใช้จ่ายด้านคมนาคมและการติดต่อสื่อสารทั้งภายในประเทศและกับต่างประเทศสูงกว่าที่ควรมาก

นอกจากดินมีความอุดมสมบูรณ์ต่ำแล้ว ออสเตรเลียยังมีทรัพยากรน้ำจำกัด และมีปริมาณฝนค่อนข้างต่ำ รวมทั้งไม่แน่นอนและคาดเดาได้ยากว่าจะตกเมื่อใด เกษตรกรรมของออสเตรเลียจึงมีค่าใช้จ่ายสูง และต้องได้รับการสนับสนุนในหลายรูปแบบจากรัฐบาล ยกเว้นภาคตะวันตกเฉียงใต้และตะวันออกของควีนส์แลนด์ อันเป็นแหล่งปลูกข้าวสาลี ซึ่งมักมีฝนตกในฤดูหนาวของทุกปี ด้วยเหตุนี้ออสเตรเลียจึงมีสินค้าส่งออกเพียงไม่กี่ชนิด สินค้าส่งออกซึ่งเป็นแหล่งรายได้อันดับหนึ่งได้แก่แร่ธาตุโดยเฉพาะถ่านหินและเหล็ก นอกจากนั้นก็มีขนแกะและข้าวสาลี ที่เพิ่มขึ้นอีกอย่างหนึ่งเมื่อไม่ช้าไม่นานมานี้ คือไวน์ นั่นเอง

ชาวออสเตรเลียสามารถผลิตอาหารได้เพียงพอกับการบริโภค แต่นั่นก็ทำให้เขาต้องทำการเกษตรบนที่ดินผืนใหญ่ ๆ และใช้เคมีเกษตรเพื่อชดเชยการที่ที่ดินมีความสมบูรณ์ต่ำ และพวกเขาได้ใช้น้ำในแม่น้ำสายหลัก คือ เมอร์เรย์ และดาร์ลิ่งไปแล้วถึง ๒ ใน ๓ ทำให้แม่น้ำทั้งสองสายซึ่งถูกปนเปื้อนด้วยเคมีเกษตร ในปัจจุบันไม่มีน้ำไหลลงทะเลในฤดูร้อนนอกจากนั้นชาวออสเตรเลียยังยึดติดกับวัฒนธรรมยุโรป พวกเขานำแกะ แพะ วัวและม้าไปเลี้ยงไว้เป็นจำนวนมากโดยเฉพาะแกะ ชาวออสเตรเลียเลี้ยงไว้ถึง ๑๘๐ ล้านตัว ในปี ๒๕๑๓ การเลี้ยงสัตว์จำนวนมากทำลายพืชพันธุ์ และทำให้ดินสีกรรอน ยิ่งกว่านั้น พวกเขายังนำสุนัขจิ้งจอกไปปล่อยเพื่อเป็นเหยื่อในเกมหกีกาล่าสัตว์ และเอากระต่ายไปปล่อยเพื่อเป็นอาหารของสุนัขจิ้งจอก สัตว์ทั้งสองแพร่พันธุ์อย่างกว้างขวาง สุนัขจิ้งจอกทำลายกระต่ายและสัตว์พื้นเมืองอื่น ๆ ด้วย ส่วนกระต่ายก็ทำลายพืชพันธุ์พื้นเมืองและผลิตผลการเกษตรอย่างหนัก จนต้องมีการรณรงค์ให้ทำลาย

ออสเตรเลียเป็นทวีปที่มีพื้นที่ป่าในสัดส่วนที่น้อยที่สุด คือประมาณร้อยละ ๒๐ ของเนื้อที่ของทวีปและไม้ขนาดใหญ่ร้อยละ ๔๐ ได้ถูกตัดไปแล้ว แต่ยังมีการตัดไม้โดยเฉพาะในแทสมาเนียไปขายญี่ปุ่นซึ่งมีเนื้อที่ป่าประมาณร้อยละ ๗๐ ของพื้นที่ประเทศ

นอกจากแผ่นดินแล้วมหาสมุทรออสเตรเลียก็มีความสามารถในการผลิตอาหารต่ำด้วยสัตว์น้ำของออสเตรเลียจึงเติบโตช้าและถูกทำประมงมากเกินไปตลอดมา ด้วยเหตุนี้ อุตสาหกรรมประมงของออสเตรเลียในปัจจุบันจึงมีขนาดเล็ก และการประมงน้ำจืดของออสเตรเลียก็มีขนาดเล็กด้วย

ชาวออสเตรเลียดำเนินชีวิตคล้ายคลึงกับชาวไวคิงที่ไอซ์แลนด์และกรีนแลนด์ในอดีต โดยเฉพาะในเรื่องการยึดติดวัฒนธรรมยุโรป ในขณะที่ชาวพื้นเมืองอะบอริจินอาศัยอยู่ในทวีปนั้นมาเป็นหมื่น ๆ ปีโดยไม่ทำการเกษตร และดำรงชีวิต

อย่างสอดคล้องกับธรรมชาติ แต่ชาวออสเตรเลียกลับทำการเกษตรและเลี้ยงสัตว์อย่างเข้มข้น จนจาเร็ด โดมอนด์ ศาสตราจารย์ทางภูมิศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย สหรัฐฯ เรียกการทำเช่นนั้นว่า “การรีดนาทาเร้นแผ่นดิน” (flogging the land) อย่างไรก็ตาม ออสเตรเลียมีประชากรที่มีการศึกษาและมาตรฐานการครองชีพสูงรวมทั้งมีสถาบันทางการเมืองและเศรษฐกิจที่มีคุณภาพและซื่อสัตย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวออสเตรเลียรุ่นใหม่เริ่มเข้าใจผลของการทำลายสภาพแวดล้อมและเริ่มเข้าใจความเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศอันแห้งแล้งที่ซ้ำเติมให้ผลกระทบข้างต้นรุนแรงตลอด ๑๐ ปีที่ผ่านมา แม่น้ำที่เหือดแห้ง ความแห้งแล้งอย่างหนักที่ทำให้เกิดไฟป่าลูกไหม้ ๑๕๐ แห่งพร้อมกัน พายุไซโคลนขนาดใหญ่และอุทกภัยที่เกิดขึ้นบ่อยยิ่งขึ้นน่าจะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติอย่างจริงจังเพื่ออนาคตของพวกเขาเอง

ในเรื่องการล่มสลายของอารยธรรมนี้กล่าวโดยสรุปได้ว่า สิ่งมีชีวิตเกิดขึ้นในโลกเมื่อประมาณ ๔,๕๐๐ ล้านปีมาแล้ว ส่วนมนุษย์เกิดขึ้นเมื่อประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ ปี ในระยะแรกมนุษย์ไม่ได้สร้างผลกระทบมากมายให้แก่ระบบนิเวศ พวกเขาจำนวน ๒-๓ ล้านคนต่างอยู่กันตามธรรมชาติ โดยการล่าสัตว์และหาของป่าเพื่อการดำรงชีวิตและขยายเผ่าพันธุ์อย่างช้า ๆ

การสร้างความเสี่ยงภัยครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อมีการ “ปฏิวัติเกษตรกรรม” หรือ “คลื่นลูกที่ ๑” แต่ก็ยังเป็นไปอย่างไม่รุนแรงและกว้างขวาง การทำลายอย่างร้ายแรงและขนานใหญ่เกิดขึ้นเมื่อประมาณ ๒๐๐ ปีที่แล้ว เมื่อมนุษย์สามารถสร้างเครื่องจักรกลและเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มปริมาณและความรวดเร็วในการผลิต การเปลี่ยนแปลงแบบก้าวกระโดดครั้งที่สองนี้ถูกเรียกว่า “การปฏิวัติอุตสาหกรรม” หรือ “คลื่นลูกที่ ๒” การพัฒนาครั้งนี้นำไปสู่การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของประชากร การบริโภคอย่างสุดขีดที่ถูกเผยแพร่ไปทั่วโลกและ

การทำลายทรัพยากรและระบบนิเวศน์อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์

การกระทำซึ่งมีกิเลส ความยโสโอหัง และความหลงผิดของมนุษย์อยู่เบื้องหลังดังกล่าวสร้างความเสียหายให้แก่สิ่งมีชีวิตที่เจมส์ เลิฟลอค นักวิทยาศาสตร์ชั้นนำของอังกฤษเรียกว่า “ระบบโลก” หรือ “กายา” (Gaia) เขากล่าวว่าระบบโลกประกอบด้วยปัจจัยทางกายภาพ (physical) ทางเคมี (chemical) และทางชีวภาพ (biological) ระบบโลกเป็นสิ่งมีชีวิตซึ่งพยายามที่จะดำรงและฟื้นฟูโลกให้อยู่ในภาวะสมดุลอยู่เสมอ เช่น รักษาปริมาณออกซิเจนที่จำเป็นยิ่งต่อมนุษย์ไว้ที่ประมาณร้อยละ ๒๑ ของอากาศ เมื่อระบบถูกทำลายโดยมนุษย์ การตอบโต้กลับแค้นก็เริ่มขึ้นดังที่เห็นชัดขึ้นเรื่อย ๆ และถ้ามนุษย์ยังไม่แก้ไขและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มนุษย์จะเผชิญ

กับการทำลายล้างครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ และประเทศที่จะเผชิญกับการล่มสลายก่อนก็คือประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลาย

ไอน์สไตน์ เคยกล่าวไว้ว่า “เมื่อฝั่งสูญพันธุ์ (เพราะสิ่งแวดล้อมถูกทำลาย) มนุษย์ก็จะมีเวลาสำหรับการมีชีวิตต่อไปได้เพียง ๔ ปี”

ฉะนั้น อนาคตของชาวโลกขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของพวกเขาเองทั้งสิ้น อันที่จริงแล้ว การแก้ปัญหาที่ดีที่สุดในเรื่องนี้ สามารถทำได้โดยทันทีเพียงเปลี่ยน “ความละโมภ” ให้เป็นความ “พอเพียง” การแก้ปัญหาดังกล่าวไม่ต้องใช้การลงทุนทางการเงินหรือการวิจัยและพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีซึ่งต้องใช้เวลาอย่างมาก เพียงแต่ใช้ “สติ” และ “ปัญญา” ให้เกิดการ “ตระหนักรู้” ในต้นเหตุของปัญหา และมี “ฉันทะ” และ “วิริยะ” ในการลงมือปฏิบัติเท่านั้น **๒**

อ้างอิง

๑. James Lovelock, “The Revenge of Gaia” Penguin Books, London, 2007, เจมส์ เป็นนักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษที่ได้รับรางวัลทางวิทยาศาสตร์จากพระราชินีของอังกฤษ เขาเขียนบทความทางวิทยาศาสตร์มาแล้วกว่า ๒๐๐ เรื่องและเขียนหนังสือเกี่ยวกับ “โลกร้อน” ไว้ ๔ เรื่อง เขาได้รับการยกย่องจากวงการวิทยาศาสตร์ว่าเป็น “นักคิดที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของยุคนี้” และในปี ๒๕๔๘ นิตยสาร Prospect ยกย่องให้เข้าเป็นหนึ่งในปราชญ์ ๑๐๐ คนของโลกด้วย
๒. James Lovelock, “The Final Warning : The Vanishing Face of Gaia”, Penguin Books, London, 2010, เจมส์ ให้ “คำเตือนครั้งสุดท้าย” ไว้ในหนังสือเล่มนี้
๓. จาเร็ด โดมอนด์, “การล่มสลาย” (Collapse), แปลโดยอรรธรณ คูหาเจริญ นาวายุทธ, สำนักพิมพ์ โอ! มายก๊อด, ๒๕๕๒, จาเร็ด โดมอนด์ เป็นศาสตราจารย์สาขาภูมิศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ลอสแอนเจลิส หลังจากนั้นได้ขยายความรู้ไปสู่สาขาชีววิทยาวิวัฒนาการและชีวภูมิศาสตร์ เขาได้รับรางวัลทางวิทยาศาสตร์มากมาย เขามีผลงานลงตีพิมพ์ในนิตยสารที่มีชื่อเสียงกว่าสองร้อยเรื่องและยังเขียนหนังสืออีก ๓ เล่ม เล่มล่าสุดก่อนหน้านี้ที่ได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ ได้แก่เรื่อง “ปีน เชื้อโรคและเหล็ก”
๔. Fred Pearce, “When The Rivers Run Dry” Transworld Publishers, Kibdib, 2007, เฟรดตาเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่โดดเด่นทางด้านวิทยาศาสตร์ เขาเดินทางไปสำรวจสถานะของน้ำและการจัดการน้ำในประเทศต่าง ๆ และรณรงค์ให้ชาวโลกตระหนักถึงวิกฤติในเรื่องน้ำในปัจจุบันและอนาคตอันใกล้
๕. ดร.ไสว บุญมา และ พ.ญ.นภาพร ลิ้มปิยากร, “ธาตุ ๔ พิโรธ”, สำนักพิมพ์มติชน, ๒๕๕๒, ดร.ไสว บุญมา จบปริญญาเอกทางเศรษฐศาสตร์และเคยทำงานด้านพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่ธนาคารพัฒนาเอเชียและธนาคารโลกเป็นเวลา ๒๕ ปี ส่วน พ.ญ.นภาพร จบแพทยศาสตรบัณฑิต เศรษฐศาสตรบัณฑิตและปริญญาเอกด้านการจัดการ ปัจจุบันทำงานที่โรงพยาบาลพระนั่งเกล้าฯ

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๑๖ ปี ในฉบับที่ ๒๔๓ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๓ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงจะจัดพิมพ์หนังสือ “นัยยะที่เราคิดฯ” มอบเป็นบรรณาการ

“นัยยะที่เราคิดฯ” รวบรวมภาพปกและเนื้อหาสาระจากคอลัมน์ นัยปก ของหนังสือ “เราคิดอะไร” สะท้อนมุมมองเปิดเผยหัวใจของเรา ที่มีต่อสถานการณ์ ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในสังคมที่เกิดขึ้นในช่วงขณะนั้น ๆ

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มขนาดเดียวกับเราคิดอะไร สีสี่ทั้งเล่ม

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแกล้งคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณาองค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ x ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “นัยยะที่เราคิดฯ” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ x ๒๗๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๑๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-
ขาว-ดำ	
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนธิ น้อยอินทร์ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ กิต ๑, ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

นางสาวสุธีร์ สีประเสริฐ โทร. ๐๙-๕๙๓๒-๙๙๒๑

● สำนักพิมพ์กัลป์แก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, แฟกซ์ : ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ กิต ๐

มีความเห็นต่างกัน พูดต่างกัน
แตกแยกกันเป็นสองฝ่าย
พระพุทธองค์ทรงสอนวิธีปรองดองไว้
ให้สามารถอยู่ร่วมกันได้ด้วยดี

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

วิธีปรองดอง

สมัยหนึ่ง **พระผู้มีพระภาคเจ้า**ประทับอยู่ที่ป่าชัญญ (ป่ารกทึบ) เขตเมืองกุสินารา ได้รับสั่งเรียกเหล่าภิกษุในที่นั้นมารวมกัน แล้วตรัสถามว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธอมีความคิดอย่างไรในเหตุแห่งปัญหา หรือเพราะเหตุแห่งเสนาสนะ (ที่อยู่อาศัย) หรือเพราะเหตุหวังความสุขในภพน้อยภพใหญ่เล่า”

ภิกษุเหล่านั้นพากันกราบทูลทันทีว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พวกข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีความคิดอย่างนั้นเลย มีแต่คิดว่า **พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเอ็นดูยิ่ง ทรงแสวงหาประโยชน์เกื้อกูล ทรงช่วยเหลือด้วยการแสดงธรรม**”

“ก็ถ้าพวกเธอมีความคิดในเราอย่างนี้ เพราะฉะนั้น ธรรมเหล่าใด (โพธิปักขิยธรรม ๓๗) ที่เราแสดงแล้วแก่พวกเธอด้วยความรู้ยิ่ง คือ **สติปัฏฐาน ๔** (การตั้งสติพิจารณา ๔ อย่าง) , **สัมมัปปธาน ๔** (ความเพียรระครองจิต ๔ อย่าง), **อิทธิบาท ๔** (ธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งความสำเร็จ ๔ อย่าง), **อินทรีย์ ๕** (ความมีอำนาจเพื่อความหลุดพ้น ๕ อย่าง), **พลัง ๕** (ความมีพลังเพื่อความหลุดพ้น ๕ อย่าง), **โพชฌงค์ ๗** (องค์แห่งการตรัสรู้ ๗ อย่าง), **อารยมรรคมืองค์ ๘** (ข้อปฏิบัติทางสายกลางสู่ความเป็นอาริยะ ๘ ประการ เธอทั้งหลายพึงเป็นผู้พร้อมเพรียงสามัคคีกัน ยินดีต่อกัน ไม่วิวาทกัน ตั้งใจศึกษาในธรรมเหล่านั้น

- แต่ถ้าหากว่า มีภิกษุความเห็นต่างในโพธิปักขิยธรรม ๓๗ กล่าวต่างกันเกิดขึ้นเป็น ๒ ฝ่าย ก็ให้เข้าหาฝ่ายที่ว่าง่ายกว่า แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า **ท่านทั้งสองฝ่ายมีวาทะ(คำพูด)ต่างกันโดยอรรถ(เนื้อหา) และโดยพยัญชนะ (ตัวหนังสือ)** ขอท่านโปรดเข้าใจความต่างกันนี้ อย่าถึงต้องวิวาทกันเลย

ด้วยเหตุดังนี้ เธอทั้งหลายต้องจำข้อที่ทั้ง ๒ ฝ่ายนั้นถือผิด โดยเป็นข้อผิดไว้ ครั้นจำได้แล้ว ข้อใดที่เป็นธรรม เป็นวินัย พึงกล่าวข้อนั้น

- แต่ถ้าหากว่า ภิกษุทั้ง ๒ ฝ่ายมีคำพูด

ต่างกันโดยเนื้อหา แต่ลงกันได้โดยตัวหนังสือ ก็ให้เข้าหาฝ่ายที่ว่าง่ายกว่า แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า **ท่านทั้งสองฝ่ายมีคำพูดต่างกันโดยเนื้อหา แต่ลงกันได้โดยตัวหนังสือ** ขอท่านโปรดเข้าใจความต่างกันนี้ อย่าถึงต้องวิวาทกันเลย

ด้วยเหตุดังนี้ เธอทั้งหลายต้องจำข้อที่ทั้ง ๒ ฝ่ายนั้นถือผิด โดยเป็นข้อผิดไว้ และจำข้อถือถูก โดยเป็นข้อถูกไว้ ครั้นจำได้แล้ว ข้อใดที่เป็นธรรม เป็นวินัย พึงกล่าวข้อนั้น

- แต่ถ้าหากว่า ภิกษุทั้ง ๒ ฝ่ายมีคำพูดลงกันได้โดยเนื้อหา มีต่างกันก็โดยตัวหนังสือ ก็พึงเข้าหาฝ่ายที่ว่าง่ายกว่า แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า **ท่านทั้งสองฝ่ายมีคำพูดลงกันได้โดยเนื้อหา ยังต่างกันแต่โดยตัวหนังสือ ก็เรื่องตัวหนังสือนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น** ขอท่านโปรดเข้าใจความต่างกันนี้ อย่าถึงต้องวิวาทกันเลย

ด้วยเหตุดังนี้ เธอทั้งหลายต้องจำข้อที่ทั้ง ๒ ฝ่ายนั้นถือถูก โดยเป็นข้อถูกไว้ และจำข้อที่ถือผิด โดยเป็นข้อผิดไว้ ครั้นจำได้แล้ว ข้อใดเป็นธรรม เป็นวินัย พึงกล่าวข้อนั้น

- แต่ถ้าหากว่า ภิกษุทั้ง ๒ ฝ่ายแม้คิดเห็นต่างกันบ้าง แต่มีคำพูดสมกัน ลงกันได้ทั้งโดยเนื้อหาและโดยตัวหนังสือ ก็พึงเข้าหาฝ่ายที่ว่าง่ายกว่า แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า **ท่านทั้งสองฝ่ายต่างมีคำพูดสมกัน ลงกันได้ทั้งโดยเนื้อหาและโดยตัวหนังสือ** ขอท่านโปรดเข้าใจความสมกันลงกันได้ แม้มีคำต่างกันบ้าง ก็อย่าถึงต้องวิวาทกันเลย

ด้วยเหตุดังนี้ เธอทั้งหลายต้องจำข้อที่ทั้ง ๒ ฝ่ายนั้นถือถูก โดยเป็นข้อถูกไว้ ครั้นจำได้แล้ว ข้อใดที่เป็นธรรม เป็นวินัย พึงกล่าวข้อนั้น

.....

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็เมื่อพวกเธอนั้นพร้อมเพรียงสามัคคีกัน ยินดีต่อกัน ไม่วิวาทกัน ตั้งใจศึกษาธรรมอยู่

- แต่ถ้ามีภิกษุใดต้องอาบัติ (กระทำความผิด)

ล่องละเมิดวินัยบัญญัติ พวกเธออย่าเพิ่งใจท (กล่าวหา) ผู้ผิดนั้น พึงใคร่ครวญก่อนว่า ความไม่ลำบากจะมีแก่เรา และความไม่ซัดใจจะมีแก่ผู้ผิดนั้น เพราะผู้ผิดนั้นเป็นคนไม่มักโกรธ ไม่ผูกโกรธ ไม่ดื้อดึง (ยึดทิฐิ) ยอมสละคืนได้ง่าย และเราสามารถจะให้ผู้นั้นออกจากอกุศล (ความชั่ว) ดำรงอยู่ในกุศล (ความดี) ได้

ด้วยเหตุดังนี้ พวกเธอก็ควรกล่าวหาผู้ผิดนั้น - แต่ถ้าพวกเธอใคร่ครวญว่า ความไม่ลำบากจะมีแก่เรา แต่ความซัดใจจะมีแก่ผู้ผิดนั้น เพราะผู้ผิดนั้นเป็นคนมักโกรธ มีความผูกโกรธ นิสัยดื้อดึง แต่ยอมสละคืนได้ง่าย และเราสามารถจะให้ผู้นั้นออกจากความชั่ว ดำรงอยู่ในความดีได้ ก็การซัดใจผู้นั้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ส่วนเรื่องที่ทำให้ผู้นั้นออกจากความชั่ว ดำรงอยู่ในความดีได้ เป็นเรื่องใหญ่กว่า

ด้วยเหตุดังนี้ พวกเธอก็ควรกล่าวหาผู้ผิดนั้น - แต่ถ้าพวกเธอใคร่ครวญว่า ความลำบากจะมีแก่เรา แต่ความไม่ซัดใจจะมีแก่ผู้ผิดนั้น เพราะผู้ผิดนั้นเป็นคนไม่มักโกรธ ไม่ผูกโกรธ แม้นิสัยดื้อดึง แต่สละคืนได้ง่าย และเราสามารถจะให้ผู้นั้นออกจากความชั่ว ดำรงอยู่ในความดีได้ ก็ความลำบากของเราเป็นเรื่องเล็กน้อย ส่วนเรื่องที่ทำให้ผู้นั้นออกจากความชั่ว ดำรงอยู่ในความดีได้ เป็นเรื่องใหญ่กว่า

ด้วยเหตุดังนี้ พวกเธอก็ควรกล่าวหาผู้ผิดนั้น - แต่ถ้าพวกเธอใคร่ครวญว่า ความลำบากจะมีแก่เรา ทั้งความซัดใจจะมีแก่ผู้ผิดนั้น เพราะผู้ผิดนั้นเป็นคนมักโกรธ มีความผูกโกรธ นิสัยดื้อดึง แต่ยอมสละคืนได้ง่าย และเราสามารถจะให้ผู้นั้นออกจากความชั่ว ดำรงอยู่ในความดีได้ ก็ความลำบากของเราและการซัดใจผู้นั้น เป็นเรื่องเล็กน้อย ส่วนเรื่องที่ทำให้ผู้นั้นออกจากความชั่ว ดำรงอยู่ในความดีได้ เป็นเรื่องใหญ่กว่า

ด้วยเหตุดังนี้ พวกเธอก็ควรกล่าวหาผู้ผิดนั้น - แต่ถ้าพวกเธอใคร่ครวญว่า ความลำบากจะมีแก่เรา ทั้งความซัดใจจะมีแก่ผู้ผิดนั้น เพราะผู้

ผิดนั้นเป็นคนมักโกรธ มีความผูกโกรธ นิสัยดื้อดึง สละคืนได้ยาก ทั้งเราก็ไม่สามารถจะให้ผู้นั้นออกจากความชั่ว ดำรงอยู่ในความดีได้

ด้วยเหตุดังนี้ พวกเธอต้องไม่ละเลยอุเบกขา (วางใจเฉย) ในผู้ผิดนั้น

.....

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็เมื่อพวกเธอนั้นพร้อมเพรียงสามัคคีกัน ยินดีต่อกัน ไม่วิวาทกัน ตั้งใจศึกษาธรรมอยู่

- แต่ปรากฏว่ามีภิกษุพูดเล่นสำนวนกัน ยุแหย่แข่งขันกันด้วยทิฐิ ผูกใจเจ็บกัน ไม่เชื่อถือกัน ไม่ยินดีต่อกัน แดกแยกกันเป็น ๒ ฝ่าย ก็ให้พวกเธอเข้าหาฝ่ายที่ว่าง่ายกว่าแล้วกล่าวอย่างนี้ว่า เกิดการพูดเล่นสำนวนกัน ยุแหย่แข่งขัน ด้วยทิฐิ ผูกใจเจ็บกัน ไม่เชื่อถือกัน ไม่ยินดีต่อกันนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบ จะทรงติเตียนได้ และผู้ใดไม่ละพฤติกรรมนั้น จะทำนิพพาน (ดับกิเลสทุกข์สนิท) ให้แจ้งไม่ได้

แล้วถ้ามีผู้ใดยอถามพวกเธอว่า ท่านให้ภิกษุทั้งสองฝ่ายออกจากความชั่ว ดำรงอยู่ในความดีได้หรือ

พวกเธอพึงตอบไปว่า ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว พระองค์ทรงแสดงธรรมแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าฟังธรรมของพระองค์แล้ว จึงได้กล่าวแก่ภิกษุเหล่านั้น หากภิกษุเหล่านั้นฟังธรรมแล้ว จะออกจากความชั่ว ดำรงอยู่ในความดีได้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อภิกษุกล่าวอยู่อย่างนี้ชื่อว่าไม่ยกตน ไม่ชมคนอื่น กล่าวธรรมสมควรแก่ธรรม เป็นกรการกล่าวชอบด้วยเหตุ ย่อมไม่อาจตำหนิได้เลย”

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสภาษิตนี้แล้ว ภิกษุเหล่านั้นต่างก็ชื่นชมยินดีภาษิตของพระองค์ (พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ “กนิตสูตร” ข้อ ๔๒-๕๐)

● นายนอก ทำเนียบ

นายกฯ จะให้ใครปรองดองกับใคร?
ปรองดองกับนักโทษนอกคุกที่หนีการจับกุม
หรือนักโทษในคุก

ยังรู้สึกไม่ปลอดภัย

ผมสงสัยคำว่า “ปรองดอง” หลังการเผาบ้านเผาเมืองของมือปลัดแดง ที่ท่านนายกฯ อภิสิทธิ์ได้แถลง

ที่ผมสงสัย ก็คือ นายกฯ จะให้ใครปรองดองกับใคร? ปรองดองกับนักโทษนอกคุกที่หนีการจับกุม หรือนักโทษในคุก

ถ้ามีคนมาฆ่าญาติ หรือเผาบ้าน เผาร้านค้าญาติของผม แล้วนายกฯ ก็ตั้งคณะกรรมการเยียวยาผู้ที่ได้รับผลกระทบดังกล่าว แล้วจะให้ผมปรองดองกับคนที่ฆ่าญาติ หรือเผาร้านค้าญาติของผม (นี่ผมยังไม่ได้พูดถึงกรณีเผาบ้านเผาเมือง หรือฆ่าทหาร ตำรวจ และประชาชนผู้บริสุทธิ์นะครับ ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่ยิ่งกว่า)

ตอนแรกฟังท่านนายกฯ พูด ผมก็ไม่สบายใจเหมือนจะให้ปรองดองกับพวกนักโทษ เพราะดูพวกปลัดแดงหลายคนยังไม่รู้ว่าตัวเองผิด และคิดจะต่อสู้อย่างถึงที่สุดในทุกวิถี เพื่อให้อดีตนายกฯ ทักษิณกลับมาใช้อำนาจในประเทศไทยให้ได้

ซึ่งพวกเขาบอกว่าถ้าทักษิณกลับมาใช้อำนาจ จะช่วยให้บ้านเมืองสงบสุขทันที แต่ถ้านายกฯ อภิสิทธิ์ยังอยู่ จะทำให้บ้านเมืองไม่สงบสุข นี่เป็นการมองแบบมือคิด

แต่ถ้าท่านนายกฯ เคลียร์ให้เรียบร้อย คือจับผู้กระทำผิดกฎหมายให้ได้หมด จากผู้ก่อความไม่สงบทางการเมืองที่ผ่านมา จนบ้านเมืองสงบ สันติ ไม่มีใครออกมาขู่เหย้าให้คนไทยด้วยกัน เผาบ้านเผาเมืองกัน แล้วท่านนายกฯ ค่อยพูดเรื่องปรองดอง ก็จะดูเหมาะสมกับสถานการณ์

ผมก็จะรู้สึกสบายใจ และปลอดภัยจริงๆ ซึ่งผมก็เชื่อว่าเพื่อน ๆ ของผมอีกหลายคน ก็คงรู้สึกเหมือนผม

แต่ยังไง ๆ ผมก็ยังรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้าง หรือไม่รู้รู้สึกปลอดภัยเสียทีเดียว จนกว่าท่านนายกฯ จะเดินทางไป จ.เชียงใหม่ได้สักที ผมและเพื่อน ๆ ก็คงรู้สึกสบายใจและปลอดภัยมากขึ้นในการอยู่ประเทศไทย **ช**

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

การเมืองเหลวแหลก
เพราะนักการเมืองเหลวไหลล้นดี
มีก็คนที่ถือศีลทำได้...

หยุดนักการเมืองเก่า ก่อนเอาดีปฏิรูป

● ๑๘ ปีพอกันทีอปรียชน

๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ อย่างขึ้นปีที่ ๗๙ ของ ประชาธิปไตย เสร็จแล้วยังไง ใครนึกว่าการเมือง ไทยก้าวหน้าดี ยกมือขึ้น จะมีซักกี่คน อยากู้อัจฉ ที่แน่ ๆ มันต่ำทรมานสุดจัญไรมาเรื่อย ๆ ขนาด ไทน์ เริ่มต้นปฏิวัติโดยคณะราษฎร ๒๔ มิถุนา ๗๕ ยึดอำนาจแผ่นดิน ไม่มีต้องเสียเลือดเนื้อเลย ลักนิตเดียว

๑๙ พฤษภาคม ๕๓ มีอบไฟรแดง แค่กอดันให้ ยุบสภาไม่เร็วทันใจ สุดท้ายจ่ายอมสลายมีอบจาก ราชประสงค์ และไม่พลาดพันธกิจเผากรุงเทพฯ ใจกลางกรุง ลามศาลากลางอีสาน เราเคยมีแต่ พม่าเผากรุงเทพฯ ครานี้ดูฝีมือพรรคเผาไทยชะบ้าง ยังแถมมีกองโจรก่อการร้ายใช้อาวุธสงคราม ตายเกือบเก้าสิบเจ็ดร่วมสองพัน จากชุมนุมมูม เลื้อแดงที่ผ่านฟ้าฯ มาถึงราชประสงค์

เผด็จการสฤษดิ์ เคยประกาศทำเศรษฐกิจให้ดีขึ้น แล้วการเมืองไว้ทีหลัง หรืออย่างเผด็จโก่งทักษิณมุ่งทำการเมืองให้หนึ่ง จะได้ตั้งหน้าพาเศรษฐกิจไปไกล ผลคือมันทำรุ่งจริง เฉพาะชินวัตร จนเกิดเหลื่อมล้ำระหว่างทักษิณแดงตัวพ่อกับไพร่เลือดแดงทั้งหลาย

ทำไมคนหนึ่งรวยล้นหลายแสนล้าน กับไพร่แดงรวยหนึ่นแสนนับล้าน ต่างสมานฉันท์กันดีฉิบหาย คล้ายผีเน่ากับโลงศพ

ฉะนั้น ช่องว่างฐานะชนชั้น มันเป็นประเด็นตรงไหน จนเลือดแดงหาเรื่องต้องยุบสภา และแล้วอภิสิทธิ์ต้องตกกระไดเอาใจด้วยไรต์แมฟรัฐสวัสดิการ

• การเมืองเก่า ไม่เอาวิถีพุทธ

ประชาธิปไตยต่ำทรุดจนหลุดลงเหวหลงป่าเถื่อนถ่อยดิบ มันเป็นผลพวงรับผิดชอบของใคร ถ้าไม่ใช่พวกนักการเมืองทุพพรคทั้งหมด ซึ่งเป็นชนส่วนน้อยหยิบมือเดียวที่สารเลวลงตัว เมื่อพวกชั่วยัดอำนาจรัฐผูกขาดอาชีพการเมืองไว้ใ ก่ามือสำเร็จ การโกงกินสมบัติรัฐผลัดกันชม จะหนีพ้นเสียสิ่งกระต๊องได้อย่างไร

เริ่มต้นตั้งแต่หาเสียง ไม่รู้ไปโดนฝรั่งล้างสมองจนบ้องตันรีเปล่าหนอ ว่าเลือกตั้งต้องให้หาเสียง เมื่อปล่อยให้หาเสียงด้วยการตลาด ก็เกิดชื่อเสียงตามมาโดยนักการเมืองนั่นเอง

เราจะหยุดนักเลือกตั้งชื่อเสียงก่อน หรือจะรอรากหญ้าหายหิวเศษเงิน บ้างโทษการศึกษาที่ย่ำแย่ การศึกษาสูงมันช่วยอะไรได้ในเมื่อนักการเมืองจบปริญญาทั้งนั้น

แล้วอภิสิทธิ์คิดจะเร่งเลือกตั้งไว ๆ เอาใจเลือดแดง มันเป็นการคินอำนาจสู่ประชาชนจริงตรงไหนหรือ หรือเปิดประตูให้โจรเข้าเต็มสภาด้วยทุนสามานย์ผ่านท่อน้ำเลี้ยงบนดินใต้ดิน ทำเหมือนไม่มีทางเลือกอื่นเลยได้ยังไงนะ ด.ช.มาร์ค

หากแก้ปัญหาชื่อเสียงไม่ตก ขึ้นกันคนชั่วขึ้นสู่

อำนาจรัฐไม่ได้ ประโยชน์อันใดกับประชาธิปไตยผีเปรต

การเมืองเหลวแหลก เพราะนักการเมืองเหลวไหลล้นดี มีก๊วนเขี้ยวที่ถือศีลทำได้ แม้กระทั่งคนดีอย่างอภิสิทธิ์ จะมีศีลสัตย์แค่ไหนไม่ทราบ พุดดูหรุ รับประกันนั่นนี้มีหลักการ ทำจริงคนละเรื่องมีแต่หลักกู ดีไม่ได้ไปคบคิดศัตรูแผ่นดินหรือคบคนพาลเป็นมิตรตั้งแต่ยี่ห้อยร่วมตั้งรัฐบาลไม่รู้เป็นนายกฯประสาอะไร ถึงไม่กล้าเข้าไปล้วงลูกแต่ละครกระทรวง ปล่อยให้โกงกินตามสะดวก

ง่าย ๆ แคร่ระดับอำนาจตำรวจใหญ่เก้าอี้เดียว ยังหมดย้ำยา ไม่ต้องพูดถึงการใช้กฎหมายให้มีผลบังคับอื่น ๆ ดังกรณีที่จะสลایมือปล่อด่างได้ประเทศพังตั้งเท่าไร ไม่เห็นรับผิดชอบอะไรเลย ยังถือด้านไม่ยอมลงจากหลังเสือหล่อกลลยชักที่

รัฐบาลอภิสิทธิ์คิดขึ้นเงินเดือนข้าราชการอีกแล้ว ทำงานเป็นอีกอย่างคือ กู้เงินมาถลุงไม่เคยแยแสเศรษฐกิจพอเพียง เลี่ยงปฏิรูปการเมือง ลุ่นแกไขรัฐธรรมนูญเพื่อเอาใจนักการเมืองอาชีพ ผู้เป็นตัวขวางทางประชาธิปไตยดังผลงาน ๗๘ ปีที่ผ่านมา

โดยเฉพาะตั้งหน้าคิดปรองดองเลือดแดงโดยทุ่มสุดตัว จะนิรโทษกรรมบ้าง ทั้ง ๆ ที่กระบวนยุติธรรมยังเดินหน้าไม่ทันจบ ยิ่งกับผู้ก่อการร้ายไม่อยู่ในข่ายปรองดองด้วย แล้วจะไปคิดดองกับใครนักหนา

ที่พันธมิตรเสื้อเหลือง หลากสี นายกฯอภิสิทธิ์กลับไม่นับเป็นประชาชนผู้ต้องมาก่อนด้วยคน ทั้งที่เป็นกลุ่มพลังคอยหนุนหลังให้เป็นอย่างดีตรงข้ามกับเลือดแดงผู้จ้องโค่นล้มด้วยซ้ำไป

• ความจริงไม่เห็นพ้อง ปรองดองแบบไหนได้

ประเด็นโคตรโกงทักษิณ ทำให้สังคมไทยแตกแยกอย่างร้ายแรง พวกเรารู้ทันก็ต่อต้านไล่ทักษิณออกไป จนเกิดปฏิวัติ ๑๙ กันยา ซึ่งคนส่วนใหญ่เห็นด้วยเต็มที่ เสียตายรัฐบาลสุรยุทธ์ไม่ยอม

นรกป่วนกรุงภาค 2!

**บตีปคาคโทษ
ปล่อยแก๊งโจร
เผาศาลากลาง**

**โฆสโฆส • "บูบิ" ศาลากลาง
ปล่อยโจรคนกลางกลาง ศาลากลาง
เผาศาลากลาง 2 มิ 13 แก๊งโจรกลุ่ม
ทำ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน ปรามวันที่ 2 หนี
โจรจำคุกสองราย ทหารจับตัวผู้บวม
ที่บนถนนได้คืน แก๊งโจรยังไม่
จบ ชูสายยาว-รวมเอาโยนโยน
พล.ต.พท.พิทักษ์ พงษ์เจริญ
โรดก สดข.ให้สัมภาษณ์**

หน้า 7

นัดสานต่อภารกิจแดง/คอง.แจ่มชัดใต้ดินเล่นเกม

กรุงเทพฯ • คอง.ประณาม "นช.ทักษิณ" ระบุคอง.เล่นเกมใต้ดิน เล่นหน้าแนวทาง เอ็น.คอง.กรม ลอบทำร้าย ใช้วิธีลอบลอบเป็น ฐานที่มั่น "มิถุนายน" ยอมรับกิจกรรมที่เรียก ว่าจะได้ใจได้เต็มใจ จึงมีความเคลื่อนไหว

ตั้ง 'ศูนย์เยียวยา' ชี้แจ้งยับเกินแสนล้าน

กรุงเทพฯ • เยียวยาคนเอกราช "คอง." โจษไรซ์ คุมเพราะประจักษ์ความหมาย ฝั่งคนใช้เงินยึดทรัพย์แล้ว "ทอม" ยุติศูนย์ คุมและอ้าง "ส.ส.ท." ศาลฎีกายกชั้นแดน ด้าน เอกชนตั้งชื่อแล้ว 2-3 มิ.ประณาม

คดีร้ายแรงสุด ใต้ปชต. ยังจ่ออาวุธ ญ.กบ.ล.ก.พิชัย ซีพีอาร์.อ.ม.ย. ส.คน "เพื่อไทย" ยังกองกำลังไม่ทราบฝ่ายคุณ รัฐบาล

ที่ศูนย์อำนวยความสะดวก

คุณเงิน (คอง.) เมื่อนันต์ นายอภิสิทธิ์ เวช ชาติชะ นายรัฐมนตรี นายสุเทพ เทือก สุภรณ์ รองนายกรัฐมนตรี พล.อ.ประวิตร วงษ์ สุวรรณ พล.อ.สุวิทย์ วรวัช รัฐมนตรีช่วย

เรื่อง พร้อมกันผู้นำเหล่าทัพ ร่วมประชุม

เพื่อความวามการเพิ่มเต็มในการคดีความ สถานการณ์ หลังพรรคการเมืองไม่ลงจาก การชุมนุมของคู่คนเสื้อแดง

หน้า 6

ให้สังคมร่ำกหญาประจักษ์ชัดผีเปรตทักษิณ พลพรรคลี้ลล้อทักษิณจึงเอาคืนจากการเลือกตั้ง จนเกิดรัฐบาลสมัครและรัฐบาลสมชาย หุ่นเซ็ด ของทักษิณ พร้อม ๆ กับขบวนการพันธมิตรและ เลื่อเหลือง

เช่นเดียวกันรัฐบาลอภิสิทธิ์ไม่วายผิดซ้ำรอย ไม่ใช้สื่อให้ประชาชนรู้ทันทักษิณชัดเจนเด็ดขาด เลื่อแดงเลยกำเร็บ อยากรคิดการใหญ่ให้ทักษิณ ชื่นมีอำนาจใหม่อีกครั้ง เมื่อเกิดพวกรักทักษิณ โคตรโกงเที่ยวก่อคนคนกรุงเทพฯ

เพียงปัญหาการเมือง จะต่อสู้อันตืออึงสา อย่งไร ก็เป็นธรรมชาติของประชาธิปไตย ดังเช่น พันธมิตรเลื่อเหลือง ลูกขึ้นต้านรัฐบาลสมัครและ สมชาย ๑๙๓ วัน มีเอเอสทีวีเป็นสื่อเปิดความ จริงให้สังคมเมือง ชุมชนเมืองทั่วประเทศรู้เช่น เห็นชาติตืออึงมหาโจรทักษิณ แม้จะเกิดตุลาทมิพ สลายกลุ่มพันธมิตรจนตายเจ็บหลายร้อย เลื่อเหลือง ยังยืนหยัดต้านตืออึงสาวโหลิ ได้อย่างน่าทึ่ง นับ เป็นการเมืองภาคประชาชนตัวอย่างที่เรีบร้อย ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์

ครั้นมาควิถีเลื่อแดงขึ้นต้นชูธงอึงงาสันตติ เหมือนจะเอาอย่างเลื่อเหลือง ครั้นสู้ไปไม่ได้ ก็น้ำ จำต้องเผยธาตุแท้ อสันตติ วิหิงสา เป็น กองโจรก่อการร้ายไปฉิบ

แน่นอนว่า เลื่อแดงแพภัยตัวเอง มวลชน พ่ายยับเยินในสังคมเมือง

ฉะนั้น ลำพังเลื่อเหลือง เลื่อแดง จะขัดแย้ง กันถึงไหน ๆ ใครจะรักทักษิณ ใครจะไล่ทักษิณ ต่างมีสิทธิ์ทำโดยสันติวิธีปราศจากอาวุธ จุดยืน อย่งร่วมกันของเลื่อแดงเช่นนี้ เป็นไปได้ เมื่อ ต่างเป็นคนไทยมีศีลธรรม มีน้ำใจ โฉนต้องมาแกง กันด้วย ต่างคนต่างสู้ด้วยความจริงวันนี ถือเป็น นานาสังวาส อยู่บ้านเดียวกันก็ได้

ต่อเมื่อความจริงของเลื่อเหลือง กับความ จริงวันนีของเลื่อแดง มาเข้าใจตรงกันเมื่อไหร่ เมื่อนั้นยังสบายกลายเป็นสมานสังวาสขึ้นมาทันที และแล้วจู่ ๆ นายกฯ อภิสิทธิ์ จะโหวกเหวก ให้ใครปรองดองใครยังงี้ได้ ถ้ายังมองข้ามความ จริงไม่ว่าวันไหน ๆ

เรื่องของเรื่อง ความจริงวันนีของเลื่อแดงคือ เมื่อต่อสู้อันตืออึงแตกต่างจากพลเมืองดีโดยก่อ การร้ายทำลายสิทธิ์ผู้อื่น มันแตกแยกจากสังคม จำต้องลงโทษตามข้อแปนติรัฐ ลงทัณฑ์ตาม ความผิดโทษานุโทษ วินัยพระคือ ตัสสปาปิยลิกา

ยิ่งก่อกบฏล้มรัฐบาลนอกวิถีรัฐธรรมนูญ ก่อจลาจลเผาบ้านเมือง มันผิดวิสัยปรองดอง แน่นนอนอยู่แล้ว เว้นเสียแต่ต้องโทษสถานเบา เสรีแล้วจะไม่เอาความตามทีศาลวินิจฉัยให้รอ

ลงอาญาบ้าง เลิกแล้วต่อกันบ้าง นี่สิปรองดอง
เถอะ ภาษาพระว่าติณวัตถารกวินัยให้กลบเกลื่อน
เหมือนเอาหญ้าปิดคลุมไว้

นั่นคือ คดีระดับข้างตายทั้งตัว เอาใบบัวปิด
ไม่มีด อย่าคิดปรองดองเถอะเถอะเลย

สรุปความจริงวันนี้ โดยเฉพาะเลือดแดง ไม่น่า
จะขีดหน้าชูคอประกาศต่อสาธารณะได้ ใน
เมื่อแดงอยู่ที่ไหนทั้งที่นั่น ไม่มีใครแสวงหาเรื่อง
ทำร้ายทำลายเลือดแดงเลย เลือดแดงทำตัวแตกแยก
จนช่วยไม่ได้ต่างหาก

ประเด็นเลือดเหลืองเลือดแดง แตกต่างสีไหน
ไม่ควรเป็นปัญหาให้ใครยกมาอ้างต้องปรองดอง
อย่างนั้นอย่างนี้ ไม่จำเป็น เหมือนน้ำไหลไปหาน้ำ
น้ำมันไปหาน้ำมัน เพียงแตกต่างใช้ต้องแตกแยก
ยิ่งคิดฆ่าแกงทำลายล้าง นั้นยิ่งแปลกแยกจาก
สังคมผิดผู้ผิดคนจนเป็นสัตว์นรกเดินดินก็ได้

เทียบตัวอย่างทางศาสนา เช่น ธรรมกายกับ
สันติอโศก ชัดแย้งแตกต่างกันขนาดไหน ก็ไม่ต้อง
ต่อสู้อันไหนใคร ดูกันไปให้มากกว่าดูใบ ดูให้ถึง
แก่นรากเหง้า อย่าเอาข้อแตกต่างถือเป็นโทษ
บาดหมาง คือ เมื่อแตกต่างยอมผิดอันถูกอัน ผู้รู้ทัน
ตาดีได้ตำรายเสีย ประโยชน์อยู่ที่ยัญญาตั้งลึก

• ชื่อเสียงกุมอำนาจพาดเงินโง่

การเมืองไทยอยู่ในวงจรอุบาทว์ชื่อเสียงผ่าน
พิธีเลือกตั้ง นั่งสภาหาช่องเป็นรัฐบาล จากนั้น
โอกาสโง่กินหายห้วง หากพลาดตกเป็นฝ่ายค้าน
ก็อดอยากปากแห้งไป ดังเคยได้ยินใครสารภาพ
ณ สุพรรณ เราเวียนว่ายผลัดกันโง่ที่เอ็ง
ที่ข้า ตลอด ๗๘ ปีติดกันคนต้องจำนนว่า มันโง่กัน
ทุกพรรค ฉะนั้นจะโง่บ้างก็ไม่ว่า ขอให้มึผลงาน
ด้วยแล้วกัน เวนกรรมประเทศไทย เป็นเมืองพุทธ
แบบไหนเนื้อ ถึงเจอแต่นักการเมืองผีเปรต
ทั่วแผ่นดิน

คุณโสภณชัยตัวว่าชั่วนัก ยังไม่อาจเทียบชั้น
หนึ่งในพันของ ส.ส.ผู้ขายตัวเต็มสภา

ไม่น่าเชื่อเมื่อเอ่ยถึงการเมือง ผู้คนต่างเหม็น
เบื่อเหลือทนมาแต่ไหนแต่ไร เพราะนักการเมือง
ตัวแสบๆ ทั้งหลายนี้แหละ ทำการเมืองให้หน้า
สะอิดสะเอียน จนมีแต่คนชาติชั่วมั่วสภาก่อ

จนใคร ๆ ต่างถือนิยามการเมืองว่า เป็น
เรื่องยื้อแย่งอำนาจและผลประโยชน์

การเมืองไทยวันนี้เลยหมดราคาลิ้นครีทธา
ผ่าทางตันกันไม่ออก ณ ลมหายใจเอือกนี้

การเมืองของคน จึงน่าจะข้ามพันวิถีหากิน
ของเสือสิงห์สุนัขให้สมกับสัตว์เมือง ที่อ้างตัวเป็น
สัตว์ประเสริฐกว่าเดรัจฉานเป็นไหน ๆ

ตัวอย่างโคตรแพงกว่า ๗๘ ปีที่ผ่านมา เรา
ต่างได้เห็นตำตาเลือดแดงลงทุนแย่งชิงอำนาจรัฐ
เพราะเอ็งปล้นมาตั้งแต่ ๑๙ กันยา ไม่ผิดอะไรกับ
หมาปากกล่าวหาลูกแกะ ครานี้ข้าขอปล้นต่อเป็น
สงครามครั้งสุดท้าย

เสร็จแล้วแสนเคราะห์ร้ายอุตสาห์ปล้นชาติเผา
เมืองมโหฬารปานนี้ ยังไม่สำเร็จเลย ทนหน้าวิถีสัตว์ป่าจะ
ต้องเหยียดมโหฬารทิวคุณโดยเลือดดำ
เลือดแดงอีกเมื่อไหร่รีเปลา ใครจะตอบได้ !

ในขณะที่การเมืองเป็นเรื่องต้องเสียสละรับใช้
บ้านเมือง ทำประโยชน์สุขมหาชนคนทั้งแผ่นดิน

มันพิลึกขนาดไหน ที่นักการเมืองไทยแย่งกัน
เสียสละเพื่อชาติ โดยเป็นเจ้าบุญทุ่มคนละหลาย
สิบล้านร้อยล้าน ไม่ต้องพูดถึงพวกบ้ากว่านั้น

ตรรกะง่าย ๆ แค่นี้ ก็เห็นชัดแล้ว สันดาน
เสือสิงห์กระทิงแรดเหล่านั้นเป็นโฉน

ตราบไต ยังไม่เว้นวรรคพักนักการเมือง
แสบสันต์ทั้งหลาย อย่าให้มายุ่มยามขัดขวาง
การเปลี่ยนผ่านประชาธิปไตยครั้งใหญ่ เราจะไป
ฟันหาผลสำเร็จอะไรจากไหนได้เอ่ย

• วิถีพุทธจุดสว่างทางปฏิรูป

ความล้มเหลวลึ้นติของการเมืองที่เกิดวิกฤต
ขณะนี้ สะท้อนให้เห็นว่าสภา ส.ส.หมดสภาพไปแล้ว
ควรแก่การยุบทิ้งเสียจริง ๆ เพราะไม่เห็นมีน้ำยา

แก้ปัญหาอะไรได้เลย ข้อเถียงว่าไม่ควรยุบเพราะไม่ทำอะไรผิด นี่เป็นตรรกะตามกฎหมายเท่านั้น แต่โดยเนื้อหาประชาธิปไตยมันยุบได้เลย ขณะเดียวกันมันไม่จำเป็นต้องเลือกตั้งใหม่ในทันที คือหาทางเลื่อนออกไปก่อน

สำหรับตัวรัฐบาลเอง เมื่อแก้ปัญหาเลื่อนแดงจนประเทศปั่นป่วนที่ปรากฏ ถ้ามีียงอายุ ควรถอยเปิดทางให้บ้านเมืองเดินหน้าฟื้นฟูโดยผู้นำครัทธาไว้วางใจอื่น ๆ การดันทุรังยึดเป็นรัฐบาลต่อเป็นนิสัยหัวหมอโดยไม่ยอมคำนึงถึงความชอบธรรมที่ควรรับผิดชอบ

ทั้งสภาและรัฐบาลล้วนประจานตัวเองให้เห็นเชิงคนดีมีพอ คุณภาพไม่ถึง ที่จะอยู่ในอำนาจรัฐต่อไป

เรากำลังจะปฏิรูปอะไร ๆ อย่างขนานใหญ่ คงจะแก้กติกา หลักการ จัดระเบียบใหม่สารพัดหลายด้าน เสร็จแล้วหน้าไหนจะมีปัญญาป้องกันคนเลวทราม ไม่ให้เข้ามาครองอำนาจได้ขนาดไหนบ้างไหม พร้อมกับเปิดกว้างให้คนดีมีฝีมือเข้ามาเสียสละเต็มที่อยู่บ้าง

เพราะฉะนั้น ถ้ายังแก้ปัญหาตัวนักการเมืองใหญ่ไม่ตกที่ต้นน้ำ จะนำกฎเกณฑ์ปฏิรูปวิเศษวิโสอะไรมาใช้ พวกก็เตะถ่วงแซ่แข็งขัดขวางมั่วส่งเดชสุดท้ายไม่วายแค้นใจ

นั่นคือบ้านประชาธิปไตย ๗๘ ปี หลังนี้มันผูกพันกันจะใช้งานต่อ มันต้องรีอโครงสร้างใหม่ทันที ด.ช.อภิสิทธิ์ จะคิดเพื่อฝันวาดวิมานสวรรค์ชั้นไหน เลื่อนแดงไม่มีวันเลิกป่วย

สรุปแล้ว แสงสว่างที่ปลายอุโมงค์อยู่ที่สรรหาสภาและรัฐบาลชุดใหม่ เป็นคนดีมีคุณธรรม เสียสละกล้าทำ โดยวิธีคัดเลือกพิเศษนอกแบบ เลือกตั้งอย่างเก่า ๆ ซึ่งมันใช้ไม่ได้จริง ๆ มันต้องมีทางเลือกเฟ้นคนดีคนเก่งแห่งชาติขึ้นมาชุดหนึ่ง อันยอมรับกันได้อย่างกว้างขวาง เมื่อตั้งต้นตรงนี้ สำเร็จค่อยต่อแผนปฏิรูปประเทศ ดังที่ก้าวกระโดดข้ามขั้นปฏิรูปนักการเมืองตัวแสบ

อยุธยาไม่สิ้นคนดี ทำอย่างไรหนอ เราจะมีรัฐบาลชุดใหม่สุด ผู้นำครัทธานำพาประเทศ

ปฏิรูปยกเครื่อง ตั้งแต่เรื่องการศึกษาเป็นปฐมบทสร้างชาติต่อ ๆ ไป

โดยเฉพาะคุณธรรมพื้นฐานผู้มีศีลห้าละเว้นอบายมุข เมื่อเป็นหลักสูตรสร้างคนทุกระดับให้ได้คุณภาพ ปัญหายุ่งเหยิงทั้งหลายจะไม่สาหัสดังที่เกิดอยู่เป็นแน่ ตั้งแต่การโกงกิน เอาเงินเป็นสรณะตัวตั้ง การประทุษร้ายกดขี่ข่มเหงหลอกลวง กระทั่งมอมเมากินสุบตีเมเสพ ค่านิยมมหาภัยต่าง ๆ ย่อมเปลี่ยนแปลงลดน้อยถอยลงได้

ยิ่งเกิดประเด็นผู้มีอำนาจไม่ทำหน้าที่ มีตำรวจมะเขือเทศใส่เกียร์ว่าง ทหารแดงโมฆาราชการทอดธุระรับผิดชอบ ปัญหาร้อยแปดล้วนเกิดจากจิตวิญญาณขาดคุณธรรม

ทั้งหมดเกิดจากเหตุการณ์ศึกษาไม่สร้างสรรคนให้ดีก่อนเก่ง เลยได้แต่เก่งร้ายกล้าเอาเปรียบ ทำนานบหลังคน ดุดเลียดกินเนื้อเถื่อนหนังกันอุตลุดช่วยเติมทุกซอ้นโกลาหลไปทุกหย่อมหญ้า

ต่อเมื่อหันหน้ามาใช้ชีวิตวิถีพุทธ ถือศีลสร้างธรรมนำจิตวิญญาณ บริหารพฤติกรรม สัมมาทสิฐิจะคิดจะพูด จะทำ จะดำรงชีพอย่างไรในฐานะพลเมืองดี เป็นสัตว์สังคมของคนเมือง ทำเรื่องประโยชน์แก่ใครได้ นับเป็นงานการเมืองแท้ ๆ ยิ่งทำเป็นหม่อมวล ชวนเห็นพลังแน่นหนา

ยิ่งผู้นำคนใหญ่คนโตพาทำให้คนเล็กคนน้อยเอาอย่างตามได้ด้วย เท่ากับเป็นพลังขับเคลื่อนสังคมการเมืองพึงประสงค์

การเมืองจึงเป็นเรื่องดี ๆ ที่ต้องเอาจริง เพื่อเสียสละ เมื่อกล้าทำบาบัตทุกข์บำรุงสุขโดยทุกคนในบ้านเมือง เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่มหาชนแท้ ๆ ตรงกันข้ามกับการทำเพื่อพรรค หรือพวกพ้องยิ่งเอาเป็นอาชีพรากินทำเงินยิ่งทุเรศใหญ่

เราจะก้าวพ้นการเมืองมหาภัยที่เป็นอยู่นี้ ด้วยการเมืองบุญนิยม คือถือศีลให้ถึงธรรม นำพาสำนึกดี มีจิตสาธารณะกตัญญูต่อแผ่นดิน

บทความพิเศษ

- ทศพนธ์ นรทัศน์ ●
นักวิชาการอิสระ

6 ทื่นเหตุการณ์ของบ้านเมืองในปัจจุบันแล้วก็ไม่สบายใจ เพราะการที่คนบางกลุ่มบางพวกได้พยายามทำร้ายบ้านเมืองที่มากกว่าในอดีตที่ผ่านมา จนมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า คนบางกลุ่ม/บางพวกมีพฤติกรรมที่ส่อไปในทางที่เป็นภัยต่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ข้อคิดของคนที่คิดชั่ว ต่อบ้านเมืองและสถาบัน

ภาพจาก ASTVผู้จัดการ

ผู้เขียนจึงนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ในครั้งพุทธกาล เรื่อง **“ผู้ต้องธรณีสลบในพุทธประวัติ”** ที่สมควรหยิบยกมาเป็นข้อคิดและอุทาหรณ์สำหรับคนที่คิดชั่วต่อบ้านเมืองและสถาบันว่าจะได้รับผลกระทบเช่นใด หากไม่ละเว้นเสียจากการกระทำดังกล่าว ผู้เขียนต้องออกตัวก่อนว่า บทความนี้มีได้มีเจตนาที่จะกล่าวหา หรือใส่ร้ายบุคคล หรือกลุ่มบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เพราะผู้เขียนไม่มีญาณวิเศษที่สามารถหยั่งรู้ได้ ผู้ใดที่กระทำ หรือคิดจะกระทำกรรมอันใดไว้ ก็คงมีแต่ตนเองเท่านั้นแหละที่รู้ว่าตนเองกำลังกระทำอะไรอยู่...และจะต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้นในที่สุด เพราะ**ธรรมย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม**

เหตุการณ์ดังกล่าวผู้เขียนคัดลอกมาจากเว็บไซต์ <http://www.kanlayanatam.com/sara/sara60.htm> ได้ยกตัวอย่าง **“ผู้ต้องธรณีสลบในพุทธประวัติ”**อันเนื่องมาจากการทำกรรมหนักที่ตนได้ทำไว้ ดังนี้

๑. พระเทวทัต

พระเทวทัต ในสมัยพระพุทธกาลเป็นที่ของพระนางยโสธรา (พิมพา) พระชายาของเจ้าชายสิทธัตถะราชกุมาร ที่มาเป็นพระพุทธเจ้า และเป็นลูกของลุงพระพุทธเจ้าเอง พระเทวทัตนั้นตามจองล้างพระพุทเจ้ามานานหลายชาติ อดีตชาตินานมาแล้วนั้น พระเทวทัตเป็นพ่อค้าวานิชมีจิตใจโหม่บทุจริต และในชาตินั้นพระพุทธองค์ได้เสวยพระชาติเป็นพ่อค้าวานิชด้วยเช่นกัน แต่เป็นฝ่ายสุจริต

วันหนึ่ง หญิงชราซึ่งเป็นผู้ติดกยาก มีสภาพของคำของต้นตระกูลเหลืออยู่ จึงนำออกมาขาย พระเทวทัตเห็นเช่นนั้นจึงลวงด้วยเล่ห์ต่อหญิงชรานั้นว่า ถาดนั้นมีไซ้ทองคำแท้เป็นทองปลอม จึงเสนอขอซื้อราคาถูกแต่หญิงชรานั้นรู้ว่าถาดที่แก่นำออกมาขายนั้นทำด้วยทองคำแท้จึงมิยอมขายให้ ในเวลาเดียวกันนั้น พระพุทองค์ซึ่งเสวยพระชาติ เป็นพ่อค้ามาพบเข้า เห็นเป็นถาดทำด้วยทองคำแท้ ก็ให้ราคาตามความเป็นจริงสร้างความโกรธแค้นให้แก่พระเทวทัตเป็นอย่างมาก ถ้าไม่มีพระพุทองค์มาซื้อถาดทองคำนั้น ในมิช้าหญิงชราที่จักต้องนำถาดทองคำมาขายแก่ตน เพราะความยากจน ด้วยเหตุนี้พระเทวทัตจึงผูกพยาบาทด้วยการกอบเม็ดทรายขึ้นมา ๑ กำมือ หว่านลงกับพื้นดินประกาศว่า ... **เราจะจองล้างจองผลาญท่านต่อไปเท่าเม็ดทรายในกำมือ (๑ เม็ด เท่ากับ ๑ ชาติ)**

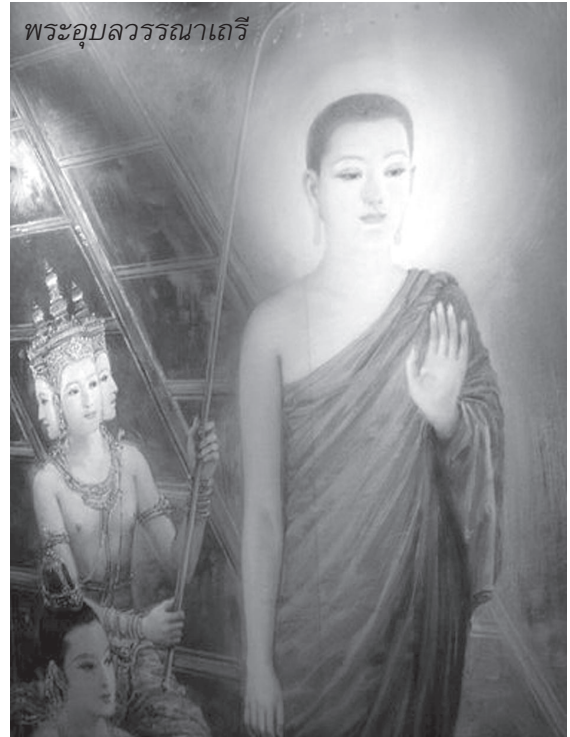
จึงตามเบียดเบียนพยาบาทจองเวรกันมานับภพชาติไม่ถ้วนเรื่อยมา จนกระทั่งพระชาติสุดท้ายก่อนจะที่จะมาตรัสรู้ที่เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือได้เสวยพระชาติเป็นพระเวสสันดร พระเทวทัตได้มาเกิดเป็นพราหมณ์นามว่า **“ชูชก”** จนกระทั่งมาถึงพระชาติที่ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า พระเทวทัตมีจิตริษยาพระพุทธเจ้านับตั้งแต่เยาว์วัย ต่อมาเมื่อพระพุทธเจ้าทรงบรรลุลสัมมาสัมโพธิญาณ เจ้าชาย เทวทัตได้ออกบวชด้วยเช่นกัน เมื่อบวชแล้วได้โลกิยฌาน มีความชำนาญในอภิญญา

สามารถนิรมิตกายเหาะเหินเดินอากาศได้ จึงเกิดความกำเริบใจเพราะอกุศลกรรมเข้าสลับสนุนใช้ฤทธิ์แปลงกายเป็นพระศาสดา กล่าวให้ร้ายในพรหมจรรย์ของพระพุทธองค์ ว่ายังอนุญาตให้สงฆ์สาวกฉันเนื้อสัตว์ที่ถูกลำมาถวายเป็นพระกระยาหาร และก็เริ่มต้นสร้างความเลื่อมใสด้วยการฉันมังสวิรัต ให้เห็นว่าสิ่งที่พระพุทธองค์ยินยอมให้พุทธสาวกปฏิบัตินั้นคือความเลื่อม

มิเพียงเท่านั้น ยังลวงเจ้าชายอชาตศัตรูให้กบฏต่อพระราชบิดาแล้วตั้งตัวเองเป็นพระราชอาชญา พระเจ้าอชาตศัตรูนั้นเคยเลื่อมใสพระพุทธองค์ แต่เมื่อถูกพระเทวทัตลวง ก็ตัดอุปนิสัยแห่งมรรคผลเบื้องต้นเสีย ทำตัวเองไปสู่ความพินาศอย่างใหญ่หลวงถึงขั้นทำกรรมหนักปลงพระชนม์พระราชบิดา พระเทวทัตเองก็คิดปลงพระชนม์พระพุทธองค์แล้ว จะตั้งตนเป็นพระศาสดาเสียเอง อกุศลกรรมที่พระเทวทัตก่อขึ้นตั้งแต่ต้น คือส่งนายขมังธนูเพื่อปลงพระชนม์พระพุทธองค์ ยุยงให้พระเจ้าอชาตศัตรูมอมเหล้าช้าง “นาฬาคีรี” จนมีนเมาดุร้ายแล้วปล่อยออกไปทำร้ายพระพุทธองค์ ตลอดจนกระทั่งยุยงหมู่พระสงฆ์ให้เห็นความมัวหมองในพรหมจรรย์ของพระพุทธองค์ ขณะเดียวกันพระเทวทัต ได้หันมาฉันมังสวิรัตเป็นการไถ้อวดพรหมจรรย์ที่สูงกว่า ความเลวร้ายของพระเทวทัตนั้นหนักหนา จนแผ่นดินที่รองรับอยู่นั้นทนมิดได้ แยกตัวออก และสูบเอาพระเทวทัตตกสู่ขุมนรกอเวจี ยืนเสวยอกุศลวิบากอีกนานเท่านั้น จนแทบจะนับกาลเวลา ไม่ได้

๒. นันทมานพ

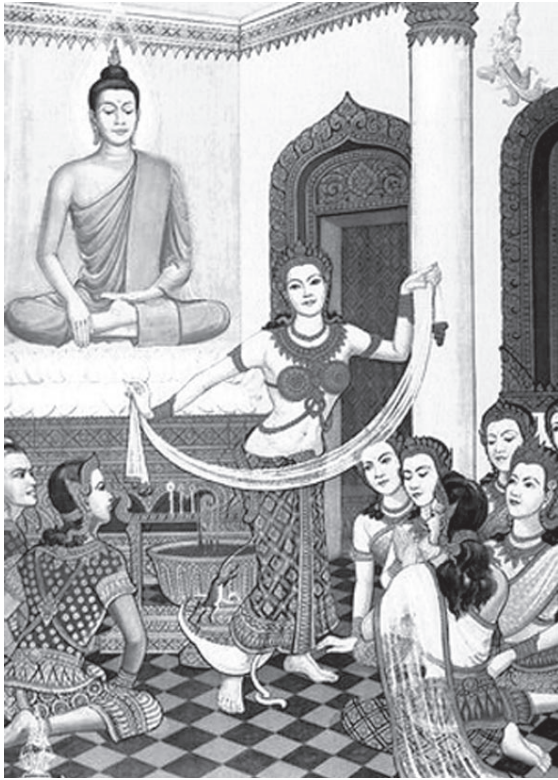
นันทมานพมิได้ทำร้ายพระพุทธองค์ แต่ทำร้ายสาวกของพระพุทธองค์ คือพระ “อุบลวรรณาเถรี” พระอุบลวรรณาเถรีเป็นพระอรหันต์ชั้นปฏิสัมภิทาญาณ ออกบวชตั้งแต่อายุ ๑๖ มีความสวยงามมาก ซึ่งก่อนนั้นที่เป็นฆราวาส ความสวยเป็นที่เลื่องลือ และเป็นที่หมายปองของพระราชอาชญา คหบดี และมหาเศรษฐีมากมาย แต่

พระอุบลวรรณา เถรีเมื่อหน้ายชีวิตฆราวาส เห็นเป็นทุกข์จึงออกบวช เป็นภิกษุณี บวชได้ไม่นานก็บรรลุอรหัตผลมีฤทธิ์มาก แต่เวลานั้นทมานพมีความต้องการด้านกามราคะฝังแน่นในใจมาช้านาน

วันหนึ่งนันทมานพทราบข่าว พระอุบลวรรณาเถรีจำพรรษาอยู่ในป่า ในกระท่อมเล็ก ๆ ด้วยจิตอันฝังแน่นด้วยราคะตัณหา นันทมานพได้แฝงตัวแอบรออยู่จนถึงเช้า พระอุบลวรรณาเถรีออกบิณฑบาตแล้ว นันทมานพได้หลบเข้าไปแอบซ่อนอยู่ใต้เตียงนอนในกระท่อม เมื่อพระอุบลวรรณาเถรีกลับจากบิณฑบาต ยังมีได้ฉันข้าว นั่งพักสงบอยู่บนเตียง นันทมานพได้ออกมาจากที่ซ่อนเข้าไปปลุกปล้ำพระอุบลวรรณาเถรีแม้จะร้องหาคนช่วยก็ไม่เป็นผล เพราะไม่มีใครอยู่ใกล้ จึงกล่าวให้สติแก่นันทมานพว่า **“จงอย่าทำเช่นนี้...ความทายนะ จะมาสู่ท่าน”** นันทมานพมิได้ฟังกลับปลุกปล้ำพระอุบลวรรณาเถรีจนสำเร็จความใคร่ตั้งใจปรารถนา พอก้าวลงจากแคร่ก็ถูกแผ่นดินสูบตกลงสู่ขุมนรกอเวจีด้วยกรรมลามกนั้นหนักมาก

พระอุบลวรรณาเถรี ถูกวิจารณ์ว่าการ

สัมผัสเช่นนี้พระอุบลวรรณาเถรีจะไม่มีความยินดีไม่ได้ พระพุทธองค์จึงตรัสบอกต่อพุทธสาวก... “พระอรหันต์นั้นมิใช่ไม้ฝุ่ ไม่มีกิเลส ไม่มีมียินดีในกิเลส เฉกเช่นตุ๊กตาที่ไม่มีมียินดีในกิเลส ในการสัมผัสฉันใด พระอรหันต์ก็เป็นเช่นนั้น ..”

๓. นันทยกษ

นันทยกษมิได้สร้างกรรมต่อพระพุทธองค์ แต่กระทำให้เบียดเบียนต่อพระสารีบุตร ผู้บำเพ็ญธรรม... ครั้งนั้น นันทยกษ ผู้มีฤทธิ์เดชเหาะมาบนอากาศพร้อมด้วยเหมตายกษ เมื่อเหาะมาถึงตรงที่พระสารีบุตรกำลังเข้านิโรธสมาบัติอยู่ในอากาศธาตุ ในบริเวณนั้นว่างเปล่าจากอากาศธาตุ นันทยกษเหาะผ่านไม่ได้ จึงเกิดบันดาลโทสะ ด้วยในชาติปางก่อนนั้น นันทยกษได้อาฆาตพยาบาทพระเถระเอาไว้ จึงมีจิตคิดกระทำปาณาติบาตต่อพระสารีบุตรด้วยความพาลในสันดาน เหมตายกษได้ทัตทานให้ละเว่นเสีย แต่นันทยกษก็มีพิง เหาะขึ้นบนอากาศ ใช้กระบองซึ่งเป็นอาวุธแห่งตน

ฟาดลงบนศีรษะของพระสารีบุตร ความแรงแห่งการฟาดนั้น สามารถฟังกูเขาในคราวเดียวกันได้ถึง ๑๐๐ ลูก แต่พระสารีบุตรซึ่งอยู่ในนิโรธสมาบัตินั้นหาได้รับอันตรายจากการประทุษร้ายของนันทยกษไม่ เมื่อเห็นพระสารีบุตรมิได้รับอันตราย นันทยกษก็บังเกิดเพลิงเร้าร้อนในอารมณ์ กล่าวออกมาด้วยเสียงอันดังว่า “เราร้อน ... เราร้อน” แล้วตกลงมาจากอากาศ แผ่นดินเปิดช่องดิ่งร่างของนันทยกษ หายลับตาไปในบัดดลดิ่งลงสู่มหานรกอเวจี อันลึกสุด

๔. นางจัญจมาณวิกา

นางจัญจมาณวิกาเบียดเบียนพระพุทธรองค์ โดยรับอาสาจากพวก “ปริพาชก” บุคคลในลัทธิอื่นที่มีจิตริษยาในลัทธิการะของพระพุทธรองค์ จึงคิดกลั่นแกล้งด้วยการจ้างนางจัญจมาณวิกา แกล้งทำเป็นคนทอ้ง ให้เขากลึงไม้หนุนผูกมัดไว้ที่เอว แล้วก็ไปร้องบอกสมณโคดมขณะนั่งประทับเทศนาว่า “ท่านสมณโคดม จะมัวมานั่งเทศน์หน้านวलयูท่าไม นี่เธอทำให้ฉันมีกรรมเช่นนี้ กลับมิดูแล อย่ามัวเทศน์โปรดพุทธบริษัทอยู่เลย จงไปตัดพินไว้เพื่อฉันดีกว่า เวลาคลอดแล้วลูกเราจะได้มีลาบาก”

พระพุทธรองค์ได้ทรงสดับ จึงหยุดเทศนา และกล่าวกับนางจัญจมาณวิกาว่า “ภักคินี ดูก่อนน้องหญิง เรื่องที่เธอกล่าวนั้น คนอื่นเขามิได้รู้เรื่อง ด้วยดอกนะ จะมีเธอกับฉันเพียงสองคนเท่านั้นละที่รู้จักัน”

พระพุทธรองค์ทรงกล่าวด้วยใบหน้าสงบ เอิบอ้อมท่ามกลางความสงสัยของพุทธบริษัท เรื่องนี้เดือดร้อนถึงพระอินทร์ที่ต้องทำหน้าที่รักษาผู้ทรงคุณธรรมสูงส่ง จึงทรงแปลงกายเป็นหนูไปกัดเชือกที่ผูกไม้ ทำให้ไม้ที่ผูกติดไว้เหมือนเช่นคนมีกรรมนั้นหลุดตกลงมา พุทธบริษัทเห็นมารยา กล่าวให้ร้าย ที่นางจัญจมาณวิกากระทำต่อพระพุทธรองค์ดังนั้น ก็ดูตำไล่วางด้วยก้อนหินและไม้ นางจัญจมาณวิกาได้วิ่งหลบหนีพ้อพันคลองจักษ

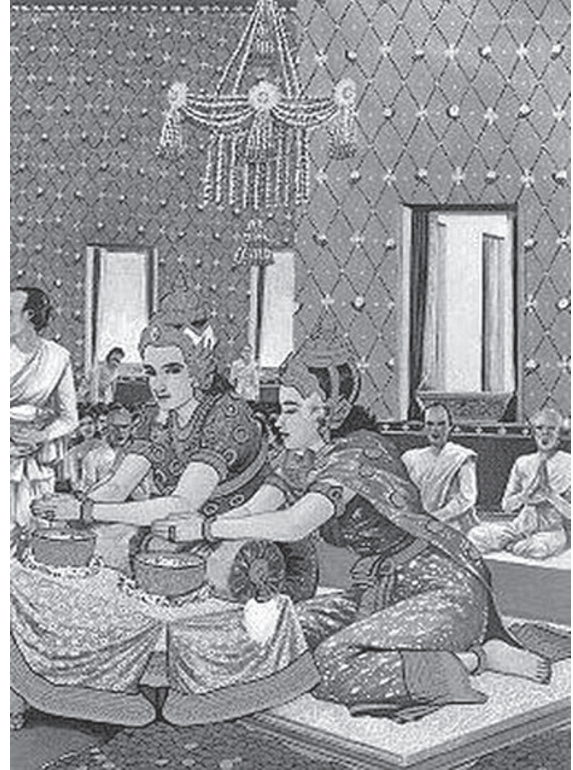
ของพระพุทธองค์ นางจิญจมาณวิกา ก็ถูกธรณีสูบลงสู่นรกมหาลาเวจี ด้วยกรรมอันหนักนั้น

นางจิญจมาณวิกาเมื่อชาติก่อนหน้านั้นนางเกิดเป็นนางอมิตตดา ภริยาของชูชกหรือพระเทวทัตในชาติเดียวกันกับที่พระโพธิสัตว์ได้เกิดเป็นพระเวสสันดรนั่นเอง

๕. พระเจ้าสุปปพุทธะ

พระเจ้าสุปปพุทธะเป็นกษัตริย์โกถียวงศ์ เป็นพระราชบิดาของพระเทวทัต เมื่อทราบว่าพระเทวทัตถูกธรณีสูบลงมหาลาเวจี ก็มีสำนึกในบาปบุญคุณโทษ กลับมีจิตอาฆาตพยาบาทพระพุทธองค์ เพราะนอกจากจะทำให้พระเทวทัตต้องธรณีสูบ พระพุทธองค์ยังทำให้เจ้าหญิงยโสธราธิดาของพระเจ้าสุปปพุทธะเป็นหม้าย จึงกลั่นแกล้งพระพุทธองค์ด้วยการเกณฑ์อำมาตย์ข้าราชการบริวารไปนั่งเสพเมรัยขวางทางที่พระพุทธองค์จะออกบิณฑบาตโปรดเวไนยสัตว์ ซึ่งทางนั้นมีเพียงทางเดียวเท่านั้นที่พระพุทธองค์จะทรงเสด็จดำเนินไปได้ เมื่อเสด็จดำเนินผ่านไม่ได้ เพราะพระเจ้าสุปปพุทธะกับบริวารขวางอยู่ วันนั้น พระพุทธองค์ทรงอดพระกระยาหาร ๑ วัน พระอานนท์จึงทูลถามอยากจะทราบโทษของพระเจ้าสุปปพุทธะ พระพุทธองค์จึงทรงได้มีพุทธปฏิภาตรัสว่า “*อาหนักะ ดูก่อนอานนท์ หลังจากนี้ไปนับได้ ๗ วัน พระเจ้าสุปปพุทธะจะลงอเวจีตามเทวทัตไป*”

เมื่อบริวารของพระเจ้าสุปปพุทธะกลับไปถวายรายงาน พระเจ้าสุปปพุทธะก็มีจิตต้องการให้พุทธปฏิภาตของพระพุทธองค์มีเป็นความจริง จึงขึ้นประทับ ณ ปราสาท ๗ ชั้น แต่ละชั้นมีนายทวาร ป้อมกันแข็งชั้น และตรัสกับนายทวารที่มีร่างกายกำยำนั้นว่า “*ในระหว่าง ๗ วันนี้ ถ้าฉันลงมาละก็ พวกเธอจงขัดขวางเอาไว้ไม่มีใครทำโทษ*” โดยประกาศต่ออำมาตย์ ข้าราชการบริวาร และพระบรมวงศานุวงศ์ไว้ดังนั้น เพื่อมิให้นายทวารทั้งหลายต้องโทษ จนกระทั่งถึงวันที่

เจ้าชายสิทธัตถะและพระนางยโสธรา(พิมพา)

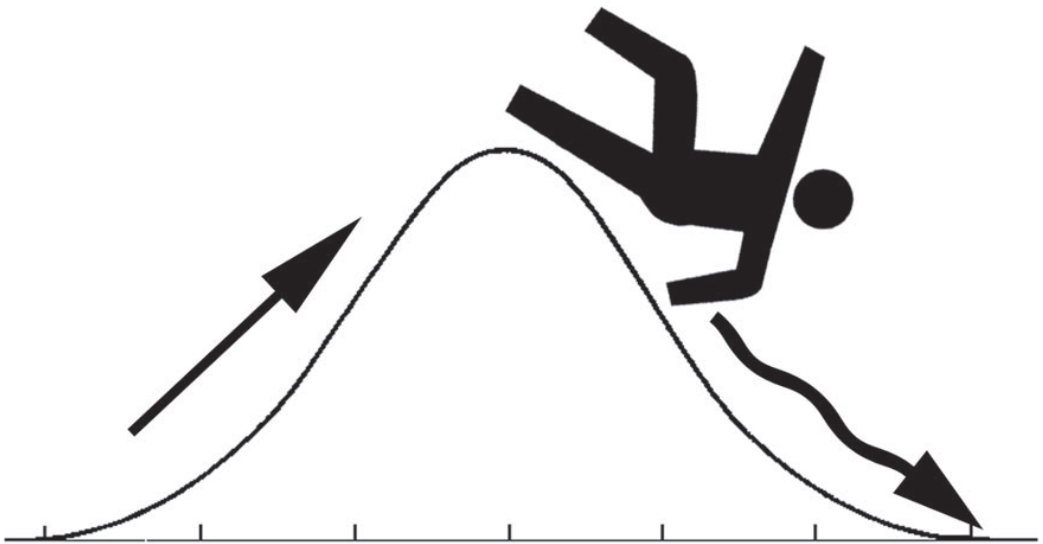
๗ วันนั้นปรากฏว่า *ม้าแก้ว* ซึ่งเป็นม้าทรงศึกที่พระเจ้าสุปปพุทธะโปรดปราน อาละวาดกระตือรือรือร้องเสียงดังมาก พระเจ้าสุปปพุทธะเกิดเป็นห่วงม้า ด้วยอาการขาดสติจึงทรงลงจากปราสาทชั้น ๗ แต่ปรากฏว่า นายทวารมิได้ขัดขวางด้วยคิดว่าเลยครบกำหนด ๗ วันแล้ว พอพระเจ้าสุปปพุทธะย่างพระบาทเหยียบแผ่นดิน ก็ถูกพระธรณีสูบหายไปสู่มหานรกอเวจี ตรงตามพุทธปฏิภาตที่ตรัสไว้แก่พระอานนท์

เมื่อทราบดังนี้แล้ว ก็ขอให้ผู้กำลังคิดไม่ดีต่อบ้านต่อเมืองได้พึงสังวรไว้ ว่าสักวันท่านต้องประสบชะตากรรมเช่นนี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ไม่ช้า ก็เร็ว ขอให้ละเลิก หันมาทำความดีให้ถึงพร้อม ดังพุทธพจน์ที่ว่า “*...จงปฏิบัติตนในทุกสภาวะโดยธรรม...ปฏิบัติในทุกอิริยาบถในการดำรงชีพ...ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นชื่อว่าเห็นเรา...ผู้ใดเห็นเรา ผู้นั้นชื่อว่าเห็นธรรม...หากประสงค์จะบูชาเรา จงบูชาด้วยปฏิบัติบูชาเถิด...*” **๒**

ความสูญเสียทุกครั้งจะสัมพันธ์กับจุดยืน
ณ ตำแหน่งที่โค้งระฆังคว่ำ
ระฆังคว่ำจะมีข้างซ้าย - ข้างขวา
หากปฏิบัติการจังหวะไม่ถูกต้อง
ความสูญเสียจะเกิดขึ้น ณ ด้านขวา
ยิ่งทำ - ยิ่งดิ่งลง
ฉิบหายใหญ่แล้วโว้ย !

ทฤษฎี การสูญเสียกับโค้งระฆังคว่ำ

ปฏิบัติการสายฟ้า หรือจะเป็นปฏิบัติการ **ช้า ๆ ไว้ก่อน** อะไรจะเหมาะสม ไม่มีใครตอบได้

ทุกครั้งที่เกิดผลสำเร็จตามเป้าหมาย ย่อมไม่มีโอกาสทดลองอีกครั้งหนึ่ง
เรื่องของการปฏิบัติการ**สายฟ้า** กับ**ช้า ๆ** **ซื้อเวลาไปก่อน** จึงยังเป็น
ความลับ ไม่รู้ว่าใครหล่อกว่าใคร !

มีแต่คนที่กระทำโฆษณาตัวเอง **“อย่างนี้แหละดีที่สุด”**

ความสูญเสียทุกครั้งจะสัมพันธ์กับจุดยืน ณ ตำแหน่งที่โค้งระฆังคว่ำ
ระฆังคว่ำจะมีข้างซ้าย - ข้างขวา

หากปฏิบัติการจังหวะไม่ถูกต้อง ความสูญเสียจะเกิดขึ้น ณ **ด้านขวา**
ยิ่งทำ - ยิ่งดิ่งลง ฉิบหายใหญ่แล้วโว้ย !

หากกระทำจังหวะที่เหมาะสม จะเปรียบเทียบ เหมือนอยู่ด้านซ้าย ดวงชะตาจะพุ่งขึ้นสำเร็จ เสียหายน้อยลง

ปรากฏการณ์ธรรมชาติเป็นเช่นนี้ ๆ ก็จริง **แต่มนุษย์ในสังคม เป็นผู้ตัดสินใจขาด พอใจ - ไม่พอใจ !**

กรณีจัตุรัสเทียนอันเหมินผู้คนล้มตายมากมาย รถถังบดขยี้นักศึกษาที่มาประท้วง

รัฐบาลจีนบอกว่า ต้องบริหารจัดการ ต้องตัดไฟ แต่ต้นลม !

สงครามโลกครั้งที่ ๒ ผู้คนล้มตายเป็นล้าน ต้นเหตุสงคราม คือ เยอรมันและญี่ปุ่น

อเมริกาตัดสินใจส่งระเบิดปรมาณู ๒ ลูก ลงไปที่เกาะฮิโรชิมาและนางาซากิ

ญี่ปุ่นเหมือนถูกไฟล้นโวลต์ชอร์ต เกาะทั้ง เกาะสูญเสียชีวิตคนตายทั้งเมือง ประกาศ ยอมแพ้ทันใด

ระเบิดปรมาณู ๒ ลูก ทำทลายทฤษฎีสถูญเสีย กับโค้งระฆังคว่ำ

บางคนบอกโหดร้าย

บางคนบอกเหมาะสม

บางคนเกลียดอเมริกาที่ฆ่าคนญี่ปุ่น !

บางคนเกลียดญี่ปุ่นที่ฆ่าคนทั้งโลก !

ต่างฝ่ายต่างถูกกล่าวหา “อภิมหาฆาตกร !”

คุณผู้อ่านละจะตำหนิประเทศไหน ?

แต่สำหรับเมืองไทย หลังสงครามโลกเรามี อเมริกาเป็นหัวใจ มีญี่ปุ่นเป็นหัวใจ !

เศรษฐกิจทั่วแผ่นดิน ๒ มหาอำนาจกอบโกย อย่างชุ่มฉ่ำเย็นฤดี !

ทั้ง ๒ ประเทศเป็นต้นแบบฝันหวานให้ รัฐบาลไทย ทุกรัฐบาลตลอดมา

พัฒนาประเทศให้เจริญสูงสุดอย่างรีบเร่ง เพื่อก้าวเข้าสู่โค้งระฆังซีกขวา !

จนทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงของพระองค์ ท่านต้องรีบเข้ามาประคองรับก่อนจะฉิบหาย ช้ำช้อน !

กรณีสลายมือเบเลื่อแดงราชประสงค์ยังเป็น โจทย์ของประชาชนขี้สงสัย

เข้าไปหรือเร็วไปน่าสงสัย ?

เป็นคำถามที่ใครจะตอบได้ เหมือนจะถาม “น้องแอน” กับ “น้องชมพู” ใครสวยกว่ากัน ?

หาเรื่องทะเลาะกันเปล่า ๆ

ชีวิตคน บางคนบอกขึ้นอยู่กับชะตาฟ้าดิน แต่ฟ้าดินก็ต่างเป็นลูกหลานผลิตผลของชะตากรรม !

บางคนทำอะไรก็รุ่ง

บางคนยังทำยิ่งรุ่ง ทั้ง ๆ ที่ความสามารถก็ เก่งกว่า

ความเก่งเป็นของคุณ แต่ความสำเร็จเป็น ของฟ้าลิขิต (กรรม) !

เพราะเหตุนี้เมื่ออยากจะรู้กรรมเก่าแรงแค่ไหน จึงสมควรสังสมความดีปัจจุบัน

ให้ปัจจุบันสร้างกรรมใหม่ที่สวยงาม

หากกรรมปัจจุบันมากพอ ก็ยังแอบกระซิบ กรรมเก่าให้หลีกทางก็ยังได้ !

ละชั่ว-ด้วยการไม่เบียดเบียนผู้อื่น ด้วยการ อาศัยคุณธรรมศีล ๕

ทำดี - ด้วยการหมั่นช่วยเหลือผู้อื่นที่เขา เดือดร้อน มีน้ำใจต่อผู้คน มีเมตตาต่อชีวิต คนอื่น ๆ

พร้อมบริการ พร้อมรับใช้ พร้อมเสียสละ

ทำจิตใจให้แจ่มใส - ควบคุมอารมณ์ทุกครั้ง ที่เครียด ที่โมโห อย่าโกรธใคร

อดทน-อดกลั้น หายใจยาว ๆ ผ่อนคลาย ตัวเอง เพียรหาเหตุผล ลดอารมณ์ลัทธิร้ายในตัว

เวลาโกรธใคร อายเขาบ้าง หน้าเหมือน ลัทธิวันรทปนปลาจวด หน้าเหมือนควายกะเทย บวกอสุรกาย!

วันคืนหมุนผ่าน บำเพ็ญความดีสม่ำเสมอ ไม่ตายไม่เลิก

แล้วระฆังด้านซ้ายจะอยู่กับเราตลอดไป อย่างยั่งยืน ! ๓

* พลาดผิด คิดขอ ประสงค์
หมายปอง ให้ดี เริ่มใหม่
หากแก้ นิสัย ไม่ได้
ลงท้าย เลวร้าย อย่างเคย

ขอปรองดอง

(อหิตุณทิกชาดก)

มี ภิกษุแก่รูปหนึ่ง ให้เด็กชาวบ้านคนหนึ่ง บวชเป็นสามเณร แล้วอบรมสั่งสอน อย่างดุด่าและตี ทำให้สามเณรทุกข์ยากลำบาก มาก ในที่สุดสามเณรก็ทนไม่ไหว จึงสึกไปอยู่บ้าน แต่ภิกษุแก่ก็ไปเยี่ยมถึงบ้าน **ขอปรองดอง** ด้วย เกลี่ยกล่อมให้เด็กน้อยนั้นบวชใหม่อีก โดย รับรองว่า

“จิวรของเธอ ยังคงเป็นของเธอตามเดิม บาตรของเธอ ก็ยังคงเป็นของเธอตามเดิม จงมา บวชเถิด”

“ผมจะไม่บวชแล้ว พอกันที”

แม้เด็กน้อยจะกล่าวปฏิเสธอย่างนั้น แต่พอ ถูกภิกษุแก่รบเร้าบ่อย ๆ เข้า ก็ใจอ่อนยอมบวช เป็นสามเณรเป็นครั้งที่สอง

พอบวชแล้ว สามเณรก็โดนดุด่า และตีอีก อย่างเดิม ลำบากจนทนไม่ได้ ก็สึกหนีกลับบ้าน อีกครั้ง

คราวนี้ภิกษุแก่ก็ตามมาปรองดอง อ้อนวอน ขอร้องอีก ให้คำมั่นสัญญาต่าง ๆ เพื่อให้เด็กน้อย บวช แต่เด็กน้อยเซ็ดเสียแล้ว แม้ไม่โกรธ แต่ก็ ไม่อยากเห็นหน้าภิกษุแก่อีก จึงกล่าวออกไปว่า

“หลวงพ่ไม่เห็นใจผมเลย ทรมานผมตลอดมา ชาดผมหลวงพ่จะอยู่ไม่ได้เซียวหรือ ไปเกิด หลวงพ่ ยังไงผมก็ไม่บวชละ”

จากเหตุการณ์นี้เอง ภิกษุทั้งหลายพากัน

สนทนาในธรรมสภา

“ท่านทั้งหลาย ภิกษุแก่รูปนั้นไม่สามารถ ปกครองดูแลอยู่ร่วมกับสามเณรของตน ทำให้ สามเณรต้องสึกไป แต่เณรน้อยนั้นแม้เห็นโทษ ของ ภิกษุแก่อยู่ รู้นิสัยไม่ดีของภิกษุแก่แล้วก็ไม่ โกรธ ถือได้ว่าเป็นเด็กใจดีทีเดียว”

พอดีพระศาสดาเสด็จมา ภิกษุทั้งหลายกราบพูล เรื่องนั้นให้ทรงทราบ พระศาสดาจึงตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อน สามเณรนี้ก็เป็นคนใจดี แต่ ไม่ยอมเข้าใกล้ภิกษุแก่กันอีกเลย”

แล้วทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

.....

ใน อดีตกาล มีพ่อค้าผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง เลี้ยงชีพด้วยการขายข้าวเปลือก อยู่ในกรุงพาราณสี มีหมองูคนหนึ่ง จับลิงตัวหนึ่งมาได้ จึงดุด่า ลอนและตี ฝึกเลี้ยงนั้นไว้แสดงร่วมกับงู อาศัยเป็น เครื่องเลี้ยงชีพตน

วันหนึ่ง มีงานมหรสพในพระนคร หมองู ปรารภนาเที่ยวชมมหรสพ จึงนำลิงไปฝากไว้ที่บ้าน ของพ่อค้าข้าวเปลือก ให้ช่วยดูแลสักกระยะหนึ่ง แล้วก็ไปเที่ยวเตร่ในงานนั้น เพลิดเพลินสนุกสนาน ตีมสุร่า เล่นสกา (การพนันอย่างหนึ่งคล้าย

หมากรุก) ตลอดงาน

จนกระทั่งวันที่ ๗ มหาดงงานมทรสพนั้นแหละ หมองูจึงมาเอาลิงนั้นคืน ด้วยอาการมีนเมาสุราอยู่ อดกระซอกลากลิงไป ทั้งดำทั้งตีด้วยไม้เรียว

พอผ่านสวนแห่งหนึ่ง เพราะเมามายจะหลับ ให้ได้ จึงผูกลิงไว้ แล้วก็ผล็อยหลับไป ลิงเห็นเป็น โอกาส รีบกัดแทะเชือกจนหลุดออกได้ ปีนป่ายขึ้นไปบนมะม่วงต้นหนึ่ง เต็ดผลมะม่วงกินอย่างมีความสุข

ครั้นหมองูตื่นขึ้น แลเห็นลิงกินมะม่วงอยู่บนต้นไม้ จึงคิดหลอกล่อจับลิงนั้น โดยกล่าวเจรจา

ปรองดองกับลิงว่า

“ดูก่อนสหายผู้มีหน้างาม เราเคราะห์ร้าย เล่นสกาแพ้เขา หมดเนื้อหมดตัว ท่านช่วยนำ มะม่วงสุกลงมาบ้างเถิด เราจะได้กินก็เพราะการ ช่วยเหลือของท่านนี้แหละ”

ลิงได้ยินแล้วก็รู้ทัน เพราะรู้นิสัยของหมองู ดี จึงได้ตอบไป

“ดูก่อนหมองู ท่านมากล่าวสรรเสริญเรา **ผู้ลอกแลกด้วยคำเท็จ** เพราะขึ้นชื่อว่าลิงที่มี หน้างาม ท่านเคยได้ยินหรือได้เห็นที่ไหนมาบ้าง

อย่าหลอกลวงเลย ท่านทำบาปได้ไว้กับเรา ยังปรากฏอยู่ในหัวใจเราจนวันนี้ ท่านไปยังร้าน ชายข้าวเปลือก เมาสุราแล้วตีเราซึ่งกำลังหิวโหย ถึง ๓ ครั้ง เราระลึกได้ต้องนอนชมเป็นทุกข์หนัก ที่ร้านนั้น

ฉะนั้น **บัดนี้แม้ท่านจะยกสมบัติทั้งหมด ให้เราครอบครอง เราก็กินไม่เอา แม้ท่านจะขอ มะม่วงจากเราสักผล เราก็กินไม่ให้** เพราะท่าน คุกคามดำตี จนเราหวาดกลัวท่านเสียแล้ว

บัณฑิต (คนดีมีคุณธรรม) จึงผูกมิตรภาพ ให้สนิทสนมกับผู้ที่เกิดในตระกูลคนดีมีคุณธรรม รู้จักเอิบอิมใจดีแบ่งปัน ไม่มีความตระหนี่ ดังนั้น เราจึงไม่คบท่านเป็นมิตร”

กล่าวจบ ก็ไม่รอช้า ลิงนั้นก็ผลุนผลันหลีกหนีไปทันที

.....

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า
“หมองูในครั้งนั้นได้มาเป็นกิกษุแก่ในบัดนี้
ลิงนั้นได้มาเป็นสามเณร พ่อค้าข้าวเปลือกได้
มาเป็นเรตถาคตเอง”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๗๗๓ อรรถกถาแปล เล่ม ๕๘ หน้า ๘๑๔)

☞

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๓๙<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

● ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ถ้าฆ่าสัตว์“จิตใจ”จะให้ผู้ใดกิน
แล้วผู้ที่ถูกจิตใจนั้นกินเข้า ก็บาป
หากมันเป็นจริงตามหลักเกณฑ์ที่ว่านั้น
ไม่ว่าใครช่างคิดหลักเกณฑ์แบบนี้ขึ้นมา ตลกที่สุด
ผู้ฆ่าสัตว์เขาไม่“จิตใจ”(อุทิศ) ไม่ดีกว่าหรือ
ใครกินก็จะไม่บาปเลย

ใ

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดีของผู้อื่นที่เฝ้าคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก** **ชั้นนักการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง** **เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก** **ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้**

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ** **“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ **ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข** **เป็นอันขาด**

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร” **อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”**ของสังคม(ขั้นที่ ๑ **คือฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ** **เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ** **เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา **“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง** **ไม่ใช่ชั้นนักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ** **เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,** **โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด** **ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ** **ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น**

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน **การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะ** **ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี** **เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก** **การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ** **ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่** **แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน** (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๓๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญหาที่เข้าใจในลัทธิจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”** และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช ๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น**“ที่พึ่ง”**สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยังเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไ้ในประชา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง** **อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”** ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย **“วรรณะ ๙”** เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘ **“การไม่สะสม”** ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”** อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”** ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น”โลกุตระธรรม** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”**อย่างจริงจังจะเป็น**“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”**ที่เป็นบาป และ**“ทาน”**ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”**หรือ**“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”**นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สูนิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็นทางการ**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”**(ซาหาติ)**“เห็น”**(ปีสสติ)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็นทางการ**“องค์รวม”**ไปแล้ว และมี**“ผล”**ของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตาม**“องค์รวม”**สูงขึ้นๆ**“บุญ”**ด้วย**“องค์รวม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก” หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ เจริญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขขนิตบรมสุข”** (ปรมสุขขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์**“ย่อม”**ผิดไป ไม่มี**“มรรคผล”**เด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**“ความเป็น”****“อาริยะ”**จะต้องมี**“คุณธรรม”**เข้าขั้น**“โลกุตระสังข”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกิยะเป็น**“มรรคผล”**** และ**“มรรคผล”**นั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**“ถึงพร้อมด้วย”**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

จากคำตรัสนั่นเอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่เป็น“พหูสูต”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักรู้แจ้งในธรรม อันเป็นอุดมบรมสุขสตรมของคน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุตตรนิมกุสสรธรรม)นั้นๆจริง]

“**นิโรธสมาบัติ**”ของพระพุทธเจ้านั้น แตกต่างจาก “**นิโรธสมาบัติ**”ของฤๅษีดาบสแก่ อย่างมีนัยสำคัญมาก

“**นิโรธสมาบัติ**”ของฤๅษีดาบส คือ การฝึกฝนสั่งสม “**ความคับจิตไปทั้งจิต**” ให้จิตของตนไม่รับรู้อะไรเลย ไม่มีทั้ง“สัญญา”(ความกำหนดรู้,ความจำได้) ไม่มีทั้ง“เวทนา”(อารมณ์, ความรู้สึก) ดับหนึ่ง หยุดพักการทำงานรับรู้ทั้งภายนอกภายใน กลายเป็นคน“ดับสนิท”ซึ่งยิ่งกว่า“หลับสนิท”อยู่ในภวังค์

ขยายความชัดๆอีกที “**นิโรธสมาบัติ**”แบบเก่าแก่ มีมาแต่ดึกดำบรรพ์ ฤๅษีดาบสนักพรตนักบวช นักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ที่นักทำ“สมาธิ”ทั่วไปเข้าใจกัน แม้ในทุกวันนี้ก็ยังเข้าใจกันอยู่อย่างที่ว่านี้ คือ เข้าใจกันว่า **เป็นการปฏิบัติจนสามารถทำ“ความดับ”ในฌานแบบหนึ่งหลับตาสะกดจิตเข้าไปอยู่ในภวังค์** ซึ่งเป็น“การดับ”ที่หมายถึง

“**จิตดับไม่ทำงานรับรู้หรือไม่รู้สึกใดๆเลย**”ทั้งภายนอกภายใน “จิตดับ”นี้ไม่ใช่คนตายที่“ขาดใจตาย”นะ เหมือนคนสลบสนิทไม่มีนิมิต หรือหลับสนิทไม่มีการฝันใดๆ

“**สมาบัติ**”หมายถึง ขั้นตอนของการปฏิบัติให้“ภาวะทางใจ”เข้าสู่“ผล”ตามที่ตนศึกษาและเข้าใจนั้นๆ ขณะใดเข้าสู่สภาวะใดได้ก็บรรลุ“ผล”นั้น เรียกว่า “**ผลสมาบัติ**”

“**ผลสมาบัติ**”ต่างๆ ได้แก่ “**ฌานสมาบัติ**” “**นิโรธสมาบัติ**” “**อนุปฺพพวิหารสมาบัติ**” เป็นต้น

“**ฌานสมาบัติ**” ก็คือ ปฏิบัติเข้าสู่“**ความเป็นผล**” ชนิดหนึ่งๆที่เรียกว่า “**ฌาน**” แบบฤๅษีหรือแบบพุทธที่มีฉภาทิภูฏิก้อธิบายไปแบบฤๅษี ส่วนแบบพุทธที่สัมมาทิภูฏิก้อธิบายไปอีกแบบหนึ่ง มีนัยสำคัญต่างกัน

“**นิโรธสมาบัติ**” ก็คือ ปฏิบัติเข้าสู่“**ความเป็นผล**” อีกชนิดหนึ่งๆที่เรียกว่า “**นิโรธ**” แบบฤๅษีหรือแบบพุทธที่มีฉภาทิภูฏิก้อธิบายไปแบบฤๅษี แบบพุทธที่สัมมาทิภูฏิก้อธิบายไปอีกแบบหนึ่ง มีนัยสำคัญต่างกัน เช่นกัน

ถ้าเป็น“**ฌาน**” เป็น“**นิโรธ**”แบบเก่าหรือแบบฤๅษีดาบส นักพรตนักบวช นักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ที่นักทำ“สมาธิ”ทั่วไปเข้าใจกันนั้น ก็จะอธิบายจำกัดความแตกต่างกันไปหลากหลายนัย ไม่แน่นอน ดีไม่ดีอธิบายกันไปฟังแล้วสับสน

แม้แต่“**อนุปฺพพวิหารสมาบัติ**” ก็อธิบายเหมือนกัน คือ ปฏิบัติเข้าสู่“**ความเป็นผล**”ที่เรียกว่า “**ฌาน**”ไปตามลำดับจาก“**รูปฌาน ๔**”แล้วก็เป็น“**อรูปฌาน ๔**” จนถึงที่สุดเป็น“**นิโรธ**”(สัญญาเวทยิตนิโรธ) รวมเป็น“**อนุปฺพพวิหารสมาบัติ ๘**”

แต่แบบพุทธสัมมาทิภูฏิก้อธิบายและที่**ไม่ใช่**แบบพุทธหรือที่เป็นแบบพุทธมีฉภาทิภูฏิก้อธิบายก็จะแตกต่างกันแน่นอน

มาอธิบายรายละเอียดกันดูซิ

“**ฌาน**”หมายความว่า ปฏิบัติจนสามารถทำให้ใจในขณะนั้น“**ไม่มีกิเลสนิวรณ์ ๕**” สำเร็จ แม้จะทำได้ชั่วขณะ หรือจะต้องใช้กำลังใดกดข่มไว้อย่างอดทนหนักหนาลำบากอยู่ในขณะนั้นก็ตาม(เช่น“**ฌาน ๑** เป็นต้น) ถ้าสามารถทำให้“**ใจ**”ขณะนั้นไม่มีอาการของ“**กิเลสนิวรณ์**”ได้ ก็เรียกว่า **กำลังเป็น**

“**ฌาน**” ขณะที่เป็น“**ฌาน**” อยู่ก็เรียกว่า “**เข้าฌานสมาบัติ**”

“**ความเป็นฌาน**”นั้น ไม่ว่าจะ เป็น“**ฌานแบบฤๅษี**” หรือ“**ฌานแบบพุทธ**”ก็ตาม “**ความเป็นฌาน**”หมายเอา ภาวะ

“ในใจขณะนั้นไม่มีกิเลสนิวรณ์ ๕” ด้วยกันทั้งคู่ เว้นแต่ว่า คนที่“มีจิตภาวนา”ก็จะเข้าใจ“ความเป็นฌาน”ต่างไปจากเมื่อนั้น ที่สำคัญนั้น “ความเป็นฌาน”แบบฤๅษีหรือแบบทั่วไป นั้น ต่างกันกับ “ความเป็นฌาน”แบบพุทธอย่างมีนัยสำคัญของทฤษฎีหรือวิธีกำจัด ซึ่งเป็นคนละอย่าง

ดังนั้น“ผล”ที่ได้(คือความเป็นฌาน) “กิเลสที่สิ้นไป”จึงต่างกัน และ“ความจริงความแน่แท้”ก็ต่างกัน “ความถาวรยั่งยืน”ก็ต่างกัน ซึ่งผู้บรรลุจะมี“คุณสมบัติ”ที่มีความบริบูรณ์(บริบูรณ์ทุก) มีความสมบูรณ์(absolute) ต่างกันอย่างรู้ได้ เห็นได้ชัดเจน และพิสูจน์ได้เป็นวิทยาศาสตร์ที่เที่ยง

“ฌานสมาบัติ” ก็คือ การปฏิบัติที่เข้าสู่“ความเป็นผล”ชนิดหนึ่งที่เราเรียกว่า “ฌาน”(สามารถทำให้นิวรณ์ ๕ ในใจลดได้) ถ้าแบบฤๅษี หรือแบบพุทธที่มีจิตภาวนาก็อธิบายไปแบบฤๅษี ส่วนแบบพุทธที่สืบมาทฤษฎีก็จะอธิบายไปอีกแบบหนึ่ง มีนัยสำคัญต่างกัน

เช่น ฌานในแบบที่ไม่ใช่พุทธ หรือเป็นพุทธแต่ยังมิจิตภาวนาอยู่ ก็จะได้สภาพ“กาย”ซึ่งหมายถึง “องค์ประชุมของสภาวะ”ที่ได้ที่เป็น ซึ่งเป็นสภาพอย่างหนึ่ง(มีจิตภาวนา) ส่วนฌานในแบบพุทธ ก็จะได้สภาพ“กาย”(องค์ประชุมของสภาวะ)ที่ได้ที่เป็น ต่างกันไปอีกแบบหนึ่ง ทั้งๆที่มี“สัญญา”ซึ่งหมายถึง “ความหมายรู้ หรือความกำหนดรู้” อย่างเดียวกัน ตามข้อที่ ๒ ของ“วิญญานนสติ ๗ (ภูมิเป็นที่ตั้งของวิญญาน ๗) หรือสัตตาวาส ๙ (ภพเป็นที่อยู่ของสัตว์ ๙)”

ฌานสมาบัติ จึงเป็น“ผล”ระดับหนึ่งได้แก่ การปฏิบัติจนจิตสามารถเข้าถึงผล“ไม่มีนิวรณ์ ๕”ได้ ไม่ว่าจะป็นรูปฌาน ๔ และอรุปรฌาน ๔ เมื่อเข้าถึง“ฌาน”ใด ก็คือ “ผลสมาบัติ”ในฌานนั้น

คำว่า “สมาบัติ”แปลว่า การเข้าถึง ดังนั้น ผลสมาบัติ ก็แปลว่า การเข้าถึงผล

โดยเฉพาะ การเข้าถึง“ผล”ไม่ว่าจะเป็น“ฌาน”ก็ดี เป็น“นิโรธ”ก็ดี (ยกเว้น“อนุพุทธวิหาร ๔” เพราะ“อนุพุทธวิหารสมาบัติ ๔”เป็นแบบพุทธโดยเฉพาะ ตามฤๅษีหรือลัทธิอื่นใดไม่สามารถมี“สมาบัติ”แบบนี้) คนผู้บรรลุ“ผล”แบบฤๅษีหรือแบบทั่วไป จะอยู่ในสภาพเหมือน“คนหลับ”หรืออยู่ในภวังค์ คือ ผู้บรรลุผลนั้นๆจะอยู่ในสภาพคนจมดิ่งอยู่แต่ในภายใน

จะไม่สามารถออกมารับรู้ภายนอกใจ หรือไม่ออกมารับรู้อะไรกับภาวะทวาร ๕ ภายนอกเลย นั่นคือ “มีจิตผล”

(ซึ่งมิใช่“ผล”แบบพุทธ แต่เป็น“ผล”แบบอื่นที่แตกต่างกัน)

ส่วนผู้บรรลุ“ผล”แบบพุทธ ไม่ว่าจะมี“ฌาน ๔” มี“อรุปรฌาน ๔” และมี“นิโรธ”สัมบูรณ์อันคือ“สัตตเวทิตนิโรธ”แล้ว ก็จะมี“อนุพุทธวิหาร ๙”อยู่ทุกขณะ อยู่ในสภาพเป็น“คนตื่นปกติ” คืออยู่ในสภาพคนสามัญที่ไม่ได้หลับ แต่เป็นคนตื่นเต็มธรรมดาๆ มีอิริยาบถ มีกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมปกติคนทั่วไป สามารถรับรู้ภายนอกกับทุกสิ่งสัมผัสในปัจจุบันนั้นอยู่ตลอดเวลา และสามารถรู้ภายในใจได้อย่างพิเศษกว่าคนที่ไม่มี“ฌาน” ไม่มี“นิโรธ” ไม่มี“อนุพุทธวิหาร”ด้วยซ้ำ ผู้บรรลุผลนั้นๆไม่ได้อยู่ในสภาพคนจมดิ่งอยู่แต่ในภายในเลย เพราะได้ปฏิบัติจนเกิด “ขวนจิต”(จิตที่แว่วไว) เกิด“มุกกุต”(จิตห้าว่อนที่มีปฏิภาณความรู้และความเข้าใจที่เร็วไว) เป็นต้น ซึ่งเป็นคุณพิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)ที่สามารถยิ่งเหนือกว่าคนสามัญจะเป็นได้ทำได้

อธิบายให้ง่ายๆขึ้น เช่น ผู้บรรลุ“ฌานแบบพุทธ”ก็ตี แม้แต่บรรลุ“นิโรธแบบพุทธ”ก็ตาม ที่หมายความว่า “นิพพาน” อันหมายถึง“ผู้มีความดับสนิท”นี้แหละ ผู้บรรลุฌานบรรลุนิโรธนั้นก็ยังเป็นคนที่มีสภาพคนตื่นเต็มปกติสามัญเหมือนคนทั่วไปทั้งหลายที่เขาตื่นอยู่มีชีวิตประจำวันนั่นเอง แต่ภายใน“จิต”ของผู้บรรลุ“ความเป็นฌาน-ความเป็นนิโรธหรือนิพพานแบบพุทธ”แล้วสัมบูรณ์ จะมี“ฌาน-มีนิโรธ”อยู่ในภายในจิตของผู้บรรลุนั้นถาวรด้วยตลอดเวลา ทั้งหลับทั้งตื่น ทั้งยืนทั้งนั่ง ทั้งเป็นอยู่ทุกอิริยาบถ ไม่ต้องไปทำ“ฌาน”เอาอีก ไม่ต้องไปนั่งเข้าสมาธิแล้ว“ดับ”จนเป็น“นิโรธ”ให้เกิดในใจอีกแล้ว ไม่ว่าจะสมาธิหรือฌานหรือนิโรธแบบพุทธนั้นผู้ได้แล้วได้เลย จะเป็นแล้วสัมบูรณ์แล้ว ก็จะเป็นเช่นนั้นเอง”(ตถตา)โดยเราไม่ต้องทำให้เป็นอีก และไม่มีอะไรมาล้มล้างได้อีก ถ้าเป็นแล้วจบกิจแล้วจะ“เป็นอยู่เช่นนั้นเอง”(ตถตา)อย่างยั่งยืนเป็นเช่นนั้น คงสภาพของ“ฌาน”ของ“นิโรธ”ตามที่เป็นได้แล้วอยู่เช่นนั้น ตลอดกาล

ซึ่งคำว่า “นิโรธสมาบัติ”ก็คือ“การเข้านิโรธสมาบัติ”ทั้งในแบบอื่นๆ ทั้งแบบพุทธ ต่างหมายความว่า การปฏิบัติเข้าสู่“ความเป็นนิโรธ” หรือเข้าสู่“ความดับ” ทั้งนี้

นิโรธสมบัติก็คือ ผลอีกระดับหนึ่ง ได้แก่ การปฏิบัติ จนจิตสามารถเข้าถึงผลขั้น“ความดับ”สำเร็จ ทั้งแบบพุทธ ทั้งแบบที่ไม่ใช่พุทธล้วนมีความหมายว่า การปฏิบัติเข้าสู่ “ความเป็นนิโรธ” หรือการปฏิบัติเข้าสู่“ความดับ” แต่ นิโรธแบบพุทธก็“ผลสมบัติ”อย่างหนึ่ง นิโรธที่ไม่ใช่พุทธ ก็“ผลสมบัติ”อีกแบบหนึ่ง ซึ่งต่างกันอย่งมีนัยสำคัญ

คำว่า “นิโรธ”แปลว่า “ความดับ,ความหมด ลีน”

ดังนั้น “นิโรธ”ของพุทธ จึงต้องแมนต้องคมต้องชัด ว่า ต้อง“ดับเฉพาะกิเลสนิรวรณ ๕”ให้ถูกให้ตรง“ตัวตนของ กิเลส”ซึ่งเรียกเป็นศัพท์ว่า“อัตตา” ส่วน“ตัวตนของกิเลส”ที่ ผู้ปฏิบัติมี“ธรรมจักขุ”หรือมี“วิปัสสนาญาณ”สามารถสัมผัส “ตัวจริง”ของมันในจิตเราได้แล้วก็มีศัพท์เรียก“ตัวตนของ อัตตา”นี้ว่า“สักกายะ”(กิเลสที่เราเริ่มมีวิปัสสนาญาณจับตัวมันได้) และ“ตัวตนของกิเลส”ตัวปลายสุดท้ายก็เรียกว่า“อาสวะ”

สำหรับ “นิโรธ”ที่เป็นแบบไม่ใช่พุทธ หรือแม้เป็น พุทธศาสนิกแต่มีฉภาภิกษุ ก็จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน ของกิเลส”(ไม่มีวิปัสสนาญาณเป็นต้น หรือไม่มี“วิชา ๘”) แม้ัน ว่าจะ“รู้”ก็รู้้อย่างคลุมเครือ หรือคาดคะเน หรือรู้้อย่าง อนุমান หรือรู้้อย่างจับไม่มั่นคั่นไม่ตาย ไม่รู้จักรู้แจ้งเห็น จจริง เนื่องจากไม่รู้แมนไม่คมไม่ชัดใน“ตัวตนของกิเลส” (นามกาย) เพราะไม่มี“นามรูปปริจเฉทญาณ” ไม่มี“ปัจจย ปริคคทญาณ” เป็นต้น หรือไม่มี“ญาณ ๑๖”อย่างแท้จริง

เพราะ“นิโรธ”แบบนี้ส่วนใหญ่ั้น แนวทางปฏิบัติ (มรรค)จะปฏิบัติด้วยการเพ่งกสิณสะกดจิตหลับตาเข้าไป อยอยู่ในภวังค์ ซึ่งไม่ใช่การปฏิบัติแบบ“ไตรสิกขา”ชนิดที่เป็น “องค์รวม”(holistic)แบบพุทธ ดังนั้น“อธิปัญญาสิกขา”จึง ไม่เกิด“วิชา ๘ หรือญาณ ๑๖”อย่างเป็นทางการศาสตร์

เพราะ“นิโรธ”แบบนี้ส่วนใหญ่ั้นไม่ได้ปฏิบัติแบบ ลืมตา“จิตขั้นรับวิถี” มีทวาร ๖ “สัมผัส”ทางตา-หู-จมูก-ลิ้น- กาย-ใจ ครอบครัน ในชีวิตสามัญประจำวันปกติ โดยการ สร้าง“ญาณ”เพื่อสัมผัส“ของจริง”(ภาลัจจะ)รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ด้วย“สติปัญญาฐาน ๔ -โพชฌงค์ ๗ -จรณะ ๑๕” จึงไม่เกิด“วิชา ๘ หรือญาณ ๑๖”

จึงไม่ชื่อว่า “นิโรธ”แบบพุทธ ยังเป็น“มีฉภาภิกษุ” แม้“นิโรธ”ของชาวพุทธแต่ผู้ยังมีฉภาภิกษุอยู่นั้นจะใช้วิธี

หลอกล่อให้จิตไปจดจ่อเกาะอยู่ที่“กสิณ”(ซึ่งเป็นวิธีการทำตาม ทำสมาธิแบบทั่วไปที่ไม่ใช่แบบพุทธ) แล้วพากเพียรสะกดจิตให้ ดับลงๆ หรือให้“สัญญา”(ความกำหนดรู้)มันทำหน้าที่ลดลงๆ วิธีทำก็คือ ให้เจตสิกที่ชื่อว่า“สัญญา”นี้แหละมันลดทำหน้าที่ ลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมันหยุดทำ ที่สุดมันถูกระงับไป มันก็“ดับ” ก็เป็น“ความดับ” เรียกมันว่า“นิโรธ” ซึ่งก็ไม่ผิด ตามภาษา เพราะ“นิโรธ”แปลว่า“ความดับ-ความระงับ” แต่ มันก็เป็นการ“ดับสัญญา” ให้มันไม่กำหนดรู้อะไร ถ้า “ดับเวทนา”อีกก็“ดับความรู้สึก”ด้วยอีก ซึ่งเป็นการดับ “ความกำหนดรู้”และ“ดับความรู้สึก”ให้หมดความรู้สึก ก็ เท่ากับทำ“สัญญา” และ“เวทนา”ให้หมดหน้าที่ของมัน มัน ไม่ทำหน้าที่อยู่ในจิต ช่วงขณะนั้น ส่วนจะ“ดับ”อยู่ได้นาน หรือไม่นานก็ตามความสามารถของผู้ทำได้นั้นๆ

ซึ่งเป็นการ“ดับ”ในจิตชนิดเหมาหมดไม่ให้อาการของ เจตสิก ๓ (เวทนา,สัญญา,สังขาร)ใน“วิญญาณ”ทั้ง“เวทนา” ทั้ง“สัญญา”ทำงาน เมื่อ“เวทนากับสัญญา”ถูกดับแล้ว “สังขารจิต”ก็ไม่เกิด “วิญญาณ”ในขณะนั้นจึงถูกระงับ ไม่ทำหน้าที่“รู้”ไว้ชั่วคราว เพราะ“เจตสิก ๓”ไม่ทำงาน- วิญญาณจึงไม่สามารถ“รู้” จึงกลายเป็นคนไม่รู้อะไรเลย เหมือนท่อนไม้ก้อนหิน เพราะเขา“ดับ”ความรับรู้ไปทั้งหมด เขาก็กลายเป็นคน“ดับธาตุรู้”ไปในตอนนั้น

แต่ยังไม่ใช่การดับ“กิเลส”หรือการดับ“ตัวตนของ กิเลส”โดยเฉพาะได้ตรงตัว หรือจน

ที่สำคัญมาก ก็คือ “การดับ”(มีฉภาภิกษุ)ที่ไม่ใช่แบบ พุทธ หรือชาวพุทธที่ยังไม่สัมมาทิฏฐินั้น เขาจะหลงว่า “เขาได้ดับกิเลส ได้มากกิเลสตายแล้ว”

แต่ที่แท้“ยังเลย” เพราะเขาไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัว ตนของกิเลส”ด้วยซ้ำ แล้วเขาจะได้“ดับ” หรือได้“ฆ่า” ได้“กำจัด”กิเลสกันตรงไหน อย่างไรกันล่ะ

เห็นชัดๆว่า เขา“ดับ”ผิดเป้าแท้ ผิดแก่นแท้ เพราะเขาหลงผิดไปดับเอาได้แค่“สัญญากับเวทนา” จริงๆนั้น เขายังไม่ได้ดับ“ตัวกิเลส”(อัตตา)อย่างถูกตัว ตรงแก่นแท้ แมนเป้าแท้

“สัญญากับเวทนา”ไม่ใช่กิเลสนิรวรณี่นา แต่เป็น “เจตสิก”ที่ทำหน้าที่ให้แก่คนได้อาศัยใช้สอยอยู่ต่างหาก

มันเป็นประโยชน์ต่อคนอย่างสำคัญยิ่งด้วยซ้ำ

ไป“ดับ”มันทำไม..?

คนไม่มี“เวทนาและสัญญา”ไม่ได้เลย ถ้าไม่มี“เวทนา” ก็กลายเป็นคนไม่มีความรู้สึก มันก็เท่ากับท่อนไม้ก้อนดินเท่านั้น ถ้าไม่มี“สัญญา”ก็กลายเป็นพลังงานที่เป็นแค่ “อุตุนิยาม”เท่านั้น มีแต่พลังงานแม่เหล็ก ดูดแต่สิ่งที่ดูดได้ ไม่สามารถทำหน้าที่ได้มากได้สูงส่งไปกว่านั้นอีกแล้ว

เพราะฉะนั้น ถ้าได้ดับตรงเป้า“อกุศลเจตสิกหรืออกุศลจิต”โดยเฉพาะ ที่เป็น“ตัวกิเลส”และชื่อว่า“อตตาทัวร้ายอย่างคมแฉกชนิดในตัวของมันแล้ว “กิเลสตัวร้าย”ยังดับถูกตัวมันจริง “จิตแท้”ก็ยังจะสะอาดขึ้น ผ่องแผ้วขึ้น สัญญาและเวทนายังจะทำหน้าที่ได้สะดวก สบายขึ้น ตีงามขึ้น เที่ยงตรงขึ้น วิเศษขึ้น มีประสิทธิภาพเกินชั้นๆ ความดีวิเศษชั้นต่างๆดังกล่าวนี้ ศัพท์บาลีคือ“กัมมัฏญา”

“นิโรธ”แบบพุทธจึงไม่ใช่“ดับสัญญา”หรือ“ดับเวทนา”ไปทั้งดุ้นอย่างพาชื่อ จนหมดการกำหนดรู้ หมดความรู้สึก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า “นิโรธ”แบบพุทธนั้น ไม่ดับ“สัญญา” ไม่ดับ“เวทนา”เลย ก็“ดับ”เช่นกัน

ต้อง“ดับ”แน่ๆ แต่ไม่ใช่“ดับสัญญาหรือดับเวทนา”ที่ออกไปทั้งดุ้นโดยไม่มี“การวิจัยธรรม”(ธรรมวิจัย)จนถึงขั้น“สัมโพชฌงค์”(ประกอบด้วยองค์ความรู้ขั้นสามารถจะพาไปสู่การตรัสรู้อาริยธรรม)เพราะได้ปฏิบัติจนมี“การกำหนดรู้กาม-รู้เวทนา-รู้ศีลหา”(สัญญา)จากการแยกแยะ“นามธรรม”ออกเป็น“รูป”และเป็น“นาม”ได้สำเร็จ ซึ่งต้องมีความรู้ขั้น“นามรูปปริจเฉทญาณ” อันเป็นข้อแรกของ“ญาณ ๑๖”

“นามรูปปริจเฉทญาณ”นี้เป็นความรู้ยิ่งที่พิเศษกว่าสามัญทั่วไป สามารถแยกแยะ“กำหนดรู้”ความเป็น“รูป”ในความเป็น“นามธรรม”(ได้แก่ จิต, วิญญาณ, นันเอง)ได้สำเร็จ ซึ่งเป็นเรื่องละเอียดสุขุมประณีตยิ่งขั้น“นิปฺพณา”(ความละเอียดที่ลึกล้ำสุดถึงขั้นนิพพาน) เพราะฉะนั้นอย่างน้อยต้องเรียนรู้ปริยัติมาก่อนให้“สัมมาทฎฐิ”ว่า “อกุศลเจตสิกหรืออกุศลจิต”เป็นอย่างไร และทำไมต้อง“ดับอกุศลจิต”ด้วย(เพราะมีความรู้ที่ลึกล้ำว่ามมมีโทษภัยจริงแท้ อย่างซาบซึ้ง เป็นต้น) แล้วเลือกกำหนดรู้“นามรูป”(ความเป็นนามธรรมที่ถูกรู้ได้ด้วย“ญาณ”และ“นามธรรม”ตัวนี้ขณะนั้นมันไม่ได้ทำหน้าที่“รู้” แต่มันทำหน้าที่

ให้“ถูกรู้”ทั้งที่มันก็เป็น“นามธรรม”)ที่เป็น“อกุศล”ต่างๆ(รูปสัญญา) และปฏิบัติจนกระทั่งต้อง“สว่างพ้นรูปสัญญา”นั้นๆ หรือ “ไม่ใส่ใจ”ในสิ่งที่ เป็น“อตตาท่างๆที่เรากำหนดรู้”(นาคตตสัญญา)ไปให้สูงขึ้นไป ซึ่งแม้ยังมี“สัญญา”จิตที่ยังไม่สมบูรณ์ เช่น ยังมี“อุปาทาน”เหลืออยู่เพียงแค่อุสึละอง ยังมีโมหะ หรือยังอวิชชา ก็ต้องปฏิบัติให้สว่างพ้น“สัญญา”นั้น หรือเรียกว่า“ดับ”สัญญานั้น ก็ได้ มีความเป็นสภาวะเดียวกัน

และที่สุดท้ายยังไม่พ้นอวิชชาใน“อากาสาณฺญาายตนสัญญา”ใน“วิญญาณฺญาายตนสัญญา”ใน“อากาศัญญาายตนสัญญา”ใน“เนวสัญญาณาสัญญาายตนสัญญา”ก็จะต้อง“สว่างพ้นสัญญา”ดังสาขายมานั้นให้ได้ถึงที่สุด กระทั่งสว่างเข้าถึง“สัญญาเวทยิตนิโรธ”ที่เป็น“นิโรธ”แบบพุทธโดย“สัญญา”ได้เข้าไปทำงาน“เคล้าเคลียอารมณ์”(เวทยิต)อย่างถึงที่สุดแห่งที่สุดสมบูรณ์ ซึ่งเป็นการ“พ้นอวิชชาสวะ”หรือ“พ้น“อวิชชาสังโยชน์”สัมบูรณ์ขั้นสุดแห่งที่สุดแล้ว

และ“เวทนา”ก็ต้อง“ดับ”หรือต้อง“หลุดพ้น”นัยเดียวกันกับ“สัญญา” แต่เวทนานี้“ขาดเวทนา”จะ“ดับ”ไปจริงๆ ไม่มี“ภาวะของเวทนา”อย่างนั้นๆ มีอยู่หรือเหลืออยู่ก็เลยในจิต “อารมณ์”อย่างนั้นๆ“หายไป-ดับสูญไป”จากจิต หมายความว่า “เวทนาหรืออารมณ์อย่างนั้นๆ”ไม่มีอยู่ในจิต นี่คือ ภาวะดับ หรือภาวะหลุดพ้นของ“เวทนา” ซึ่งจะไม่ใช่แค่“สว่างพ้น”หรือแค่“สว่างเสีย”จากสภาพอย่างนั้นๆ แล้วเลื่อนสูงขึ้นๆไปอีกดังเดียวกันกับ“สัญญา”

เพราะเรียก“การดับหรือการสว่างพ้น”ของ“เวทนา” เวทนานั้นอ่อนแรงลงไปๆๆ จนกระทั่งดับไป-หายไป-หมดไปจากจิตจริงๆ เวทนานั้นไม่มี หมดอารมณ์นั้น หมดบทบาทของความรู้สึกอย่างเดิมนั้นในจิต อารมณ์โลกก็ย่นหายไป หายไป หยุตไป เวทนาที่เหลือสะอาดขึ้น บริสุทธิ์ขึ้น แต่เวทนาไม่ได้แก่ขึ้น ไม่ได้ยิ่งมีอารมณ์มากขึ้น ไม่ได้มีบทบาทเชี่ยวชาญขึ้น กลับบทบาทน้อยลง วุ่นน้อยลง ทุกขเวทนานั้นไม่มี “อุปาทานหรือความยึดถือในเวทนา(อตตาท)”นั้นๆ ดับไป ต่างหาก นั่นคือ “อุปาทานขันธ”อย่างหนึ่ง(ความยึดมั่นในเวทนาขันธนั้นๆ)ดับสูญสิ้น ไป เวทนาส่วนที่ไม่ดับสะอาดขึ้น (ไม่ได้“ดับ”เวทนาไปทั้งหมด หรือหมดอารมณ์ไปทั้งหมด)

ซึ่งผู้เรียนรู้ที่สัมมาทฎฐิจริง จะรู้จักรู้แจ้ง“เวทนา

ในเวทนา”อย่างลึกซึ้งละเอียด จะสามารถรู้จักผู้แจ้งผู้จริง
“เวทนา ๑๐๘”ตามพระอนุสาสนี จะแยก**“เคหสิตเวทนา”**
 (อารมณ์อย่างชาวบ้านปุถุชน) กับ**“เนกขัมมสิตเวทนา”**(อารมณ์
 อย่างชาวอารยชน)ว่าต่างกันอย่างไร เมื่อปฏิบัติก็จะรู้จักผู้แจ้ง
 ผู้จริง**“มโนปวิจาร ๓๖”** ได้แก่ เคหสิตเวทนา ๑๘ และ
 เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘ อย่างบริบูรณ์ และสามารถ**“ดับ”**
 หรือ**“หลุดพ้น-ล่วงพ้น”**ไปจาก**“เคหสิตเวทนา ๑๘”**ได้ครบ
 บรรลุ**“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”**สัมบูรณ์ จนถึงที่สุด**“ไม่ยึด
 มั่นถึมมั่นหรือไม่สำคัญมั่นหมาย”**ใน**“เนกขัมมสิตอุเบกขา
 เวทนา”**นั้นๆว่า**“เป็นเรา”** เพราะรู้จักผู้แจ้งผู้จริง**“กายในกาย”**
 ที่เป็น**“องค์ประชุม”**ชั้นนามธรรม รู้จักผู้แจ้งผู้จริง**“เวทนาใน
 เวทนา”** หรือแม้**“จิตในจิต”** และ**“ธรรมในธรรม”**จึง**“ดับ
 หรือล่วงพ้น”**เวทนาและสัญญาได้อย่างวิเศษ นี่คือ**แบบพุทธ**
 เห็นใหม่ว่า**“การดับหรือการล่วงพ้น”**ของ**“สัญญา”**นั้น
 มีนัยสำคัญที่ต่างกันอย่างลึกซึ้ง เมื่อสัญญาหนึ่งดับไป
 สัญญาหนึ่งก็เลื่อนขึ้นสูงขึ้นไปเจริญกว่าเก่า **“ล่วงพ้น”**ไป
 หรือเรียกว่า**“ดับ”**ไปจากสัญญาเก่าหรือจากการกำหนดรู้เก่า
 เกิดเป็นสัญญาใหม่ที่เก่งขึ้น ทำงานได้เชี่ยวชาญขึ้น มี
 บพบาทมากขึ้น แม้ความวุ่นจะน้อยลง ทุกขเวทนาที่หลุดพ้น
 นั้นเพราะไม่มี**“สัญญา”**(เก่า) **“สัญญา”**ที่เหลือก็ยิ่งดีขึ้นๆ
“อุปาทานหรือความยึดถือในสัญญา(อัตตา)”นั้นๆดับไป หรือ
 ล่วงพ้นไป นั่นคือ **“อุปาทานขันธ”**อย่างหนึ่ง(ความยึดมั่นใน
 สัญญาชั้นนั้นๆ)ดับสูญสิ้นไป สัญญาส่วนที่ไม่ดับก็สะอาดขึ้น
 (ไม่ได้**“ดับ”**สัญญาไปทั้งหมด หรือหมดการกำหนดรู้ไปทั้งหมด)
อุปาทานขันธอย่างหนึ่ง(ความยึดมั่นในสัญญาชั้นนั้นๆ) และ
 ไม่ได้สะอาดขึ้นเท่านั้น**“สัญญา”**ยิ่งดีขึ้น เก่งขึ้น ทำงานได้
 เชี่ยวชาญขึ้น มีบพบาทมากขึ้น
 ส่วนที่จะให้ดับ เราก็**“ดับ”**ส่วนนั้นๆอย่างถูกต้อง
 และ**“ดับ”**เฉพาะส่วนนั้น **“ดับ”**เฉพาะสัญญา”นั้นๆเท่านั้น
“ไม่ไป“ดับ”**สัญญาจนกระทั่งไม่มีสัญญาเหลือทำงานเลย**
การดับอุปาทานใน“เวทนาขันธ”**กับการดับอุปาทาน
 ใน**“สัญญาขันธ”** บรรลุผล**“นิโรธ”**แล้วจึงมีสภาวะต่างกัน**
 เห็นความแตกต่างอย่างสำคัญยิ่งที่ละเอียดลึกซึ้ง
 ใน**“นิโรธ”**หรือ**“ความดับ”**ของพุทธ กับ**“ความดับ”**ที่ไม่ใช่
 พุทธหรือที่เป็นชาวพุทธแต่ยังมีจิตปฏิบัตินั้นแล้ว ใช่มั้ย

ขออย่าซ้ำซากอีกว่า การปฏิบัติแบบที่ไม่ใช่พุทธ หรือ
 เป็นชาวพุทธแต่ยังมีจิตปฏิบัตินั้น เขาได้แค่**“สะกดจิต”**ให้จิต
“ระงับ” หรือให้จิต**“หยุดทำงาน”**แค่นั้น เมื่อฝึกเข้ามาหลายๆ
 ก็ทำได้นาน ทำได้เก่ง ทำได้ซ้ำของชำนาญแล้วคล่อง
 รวดเร็วเท่านั้นเอง

...
ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่
 ถามว่า **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไป
 แล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
 วิญญาณ
๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อวิชชา
 หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
 ฝ่าย**“รูป”** ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑
 ส่วน**“นาม”** ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา
“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล
 จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้
 คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถาม
 เต็มออกไปว่า **“เป็นอยู่อย่างไร?”**
 ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็น
 อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา
 สร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
 ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
 กันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา
 อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก
 และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
 เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะ
 เห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”**เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ
“พีชะ”เกี่ยวกับ**“จิต”**และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”**เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**
“อย่างไร” ทั้งที่แบ่งชื่อ**“ความเป็น”**(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่
 ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง
 อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบา**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิดดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เรื่องที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็

จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะหนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น ยาวถึงปานจะหนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมติ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมติ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำการกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินนั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมติ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนี้จะกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”**ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น**ความประพฤติ ๑๕ (จรรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้มัน“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น**“อนุสาสนีปฏิหารีย์”**ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม**ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้น และศีลอื่นๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆธรรมของแต่ละคน และมีศีลยิ่งๆว่านั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม และหรือเป็นสังคัมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม ถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี**“การค้าขายผิด”** (มิจฉาอาชีพ ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น**มิจฉาชีพ** การค้าขายที่เป็น**มิจฉาชีพ ๕** ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ **“การค้าขายอาวุธ”** ข้อที่ ๒ **“การค้าขายสัตว์”**ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ **“การค้าขายเนื้อสัตว์”** กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

มันเกี่ยวกับเรื่อง“ฆ่าสัตว์”จนครบองค์ ๕ แห่ง**ปาณาติบาต** โดย**“จงใจ”**(อุทิศ)หรือ**“ไม่จงใจ”**เท่านั้นเอง

แต่อาจารย์ท่านก็เฝ้ายาวลึกลับไปว่า **เนื้อสัตว์ที่ถูกฆ่า หากผู้ฆ่าจงใจให้แก่อุทิศให้คนผู้ใดกิน คนผู้ถูกจงใจเท่านั้นที่กินเนื้อนั้นไม่ได้ ถ้ากินบาป** แล้วก็ตีขลุ่ยเอาว่า คนนอกนั้น ที่**ไม่ถูกระบุจงใจ** กินได้ทั้งนั้น ไม่บาป เพราะคนผู้ฆ่าไม่ได้**“อุทิศ”**(จงใจ)ระบุเฉพาะ

ฟังดูแล้ว ก็ตกลงสันติ **“จงใจให้ใครกิน คนนั้น**

กลับกินไม่ได้ อย่ากินนะ ถ้าขึ้นกินก็ผิด ก็บาป!”

แปลกประหลาดไหม?

ที่**“จงใจ”**นั้น อยากให้เขากิน หรือไม่อยากให้กิน? อยากให้เขาได้กิน? หรืออยากไม่ให้เขากิน?

ผู้ฆ่าสัตว์นั้น จะ**จงใจ**ให้คนผู้นั้นกิน หรือ**จงใจ**ไม่ให้กินกันแน่? ประสงค์จงใจให้ผู้นั้นได้กิน มุ่งหมายอยากจะให้ผู้นั้นกิน หรืออยากจะไม่ให้กิน?

ถ้าฆ่าสัตว์**“จงใจ”**จะให้ผู้ใดกิน แล้วผู้ที่ถูก**จงใจ**นั้นกินเข้า ก็บาป หากมันเป็นจริงตามหลักเกณฑ์ที่ว่านั้น (ไม่ว่าใครช่างคิดหลักเกณฑ์แบบนี้ขึ้นมา ตลกที่สุด) ผู้ฆ่าสัตว์เขาไม่**“จงใจ”**(อุทิศ) ไม่ดีกว่าหรือ ใครกินก็จะไม่บาปเลย

เพราะในเมื่อเราอยากให้คนนี้กิน แต่ถ้าไป**“เจาะจง”**(อุทิศ)เสีย คนที่เราประสงค์จะให้กิน เขาก็กินไม่ได้ ถ้าขึ้นไปกินเข้า เขาก็บาป จะผิด มันยังงชอบกลอยู่นะ

ถ้าผู้ฆ่าสัตว์ไม่ต้อง**“เจาะจง”**ให้ใครคนใดคนหนึ่งเลย มันก็กินกันได้หมดไม่ว่าใครๆ ไม่มีใครบาปสักคน แล้วจะไป**“เจาะจง”**(อุทิศ)ทำไม..? ให้คนที่เราอยาก

ให้กินແທ້ๆ ต้องผิดต้องบาป หรือว่าไม่อยากให้กิน?

ประเด็นที่ทำให้งงๆกันอยู่นั้น ก็คือ ผู้ฆ่าสัตว์..

อยากให้คนที่เรา“เจาะจง”..ได้กิน หรืออยากให้คนที่เรา“เจาะจง”..ไม่ได้กิน ยังงงกันแน่?

เพราะในจิตใจของคน“อุทิศ”หรือคนที่**“เจาะจง,จงใจ,ตั้งใจ”**นั้น มันคือ**“มโนสัญญาเจตนา”**(ความจงใจให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้) นั่นคือ **ใจมี“ความต้องการ”**อย่างหนึ่งอย่างใด ใจมี**“อาการอยาก”**อย่างหนึ่งอย่างใดแน่

ดังนั้น ประเด็นสำคัญจึงอยู่ที่ว่า **“ความต้องการ-ความอยาก-ความจงใจ”**นั้น มันอย่างไร ไฉนกัน?

ถ้าอยาก**ไม่ให้กิน** แล้วต้องลงทุนฆ่าสัตว์ให้เสียแรงให้ลำบาก ให้เสียของ ไปทำไม สำคัญคือ ตัวเองผู้ฆ่าสัตว์ก็ได้**“บาป”**ที่ต้องเป็นผู้ฆ่าสัตว์ ตนมีแต่เสียกับเสีย มีแต่ขาดทุน เมื่อ**อยากไม่ให้กิน** แล้วไป**“ฆ่าสัตว์”**ทำไม? ไม่ต้อง**“ฆ่า”** ก็ไม่ต้องเสียอะไร ไม่ต้องบาป

หรือถ้า**“ฆ่าสัตว์”**เพื่อให้ใครๆทั่วไปก็กินได้ทั้งนั้น นั่นก็**“ฆ่า”**กันอยู่แล้ว ไม่มีการ**“อุทิศ”**หรือ**“เจาะจง”**อะไรนี้

[มีต่อฉบับหน้า]

ผลข้างเคียง และ หายนะของมนุษยชาติ จาก

ฟุตบอลโลก

บุกจู่ร้านทอง วิชาะปี 4 ทาสพนันบอล

กลัวเเตะหาง เอาเงินไปเล่นกำตัว

หมุมวิชาะ ปี 4 มหาวิทยาลัยธนบุรี บุกเดี่ยวจู่ร้านทองย่านเพชรเกษม กวาดทองรูปพรรณ ★ มีต่อหน้า ๒

สรุป หน้า 1

ย้อนรอยพระวิหาร จุดยืนที่บิดเบือน

ผ่านไปเกือบหนึ่งเดือนเต็ม... กรณีปราสาท ★ มีต่อหน้า ๖

เน็ตพนันบอลคลิก...

หาหายหน้ารับ "เซียนพนัน"

LIVE BET

SBObET

World Cup 2010 Predictions

150,000 บาท

จะ มีใครไหมในโลกนี้ ที่สามารถดูแลบิดามารดาผู้มีพระคุณ ด้วยการอดหลับอดนอน ต้อง ตื่นตี ๑ ตี ๓ เพื่อมาดูแลกันนานนับเดือน แต่ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่า ทั้ง ๆ ที่พ่อแม่แท้ ๆ ของเราเรายังไม่มีปัญญาที่จะอดตาหลับขับตานอนลุกขึ้นมาดูแลได้ แต่ในยุคโลกาภิวัตน์นี้ กลับมีสิ่งมหัศจรรย์ที่สามารถปลุกคนทั้งโลกให้ลืมนอนลืมทำมาหากิน เพราะเกมที่สุดมันส์ สุดสนุก (ถ้าชนะ) และสุดทุกข์สุดเข็ง (ถ้าแพ้) นอกจากนี้ยังมีทั้งผลข้างเคียง (ร่างกายทรุดโทรมจากเขาไปหาหนัก) จนถึงข้างเขียง (ถูกเชือดถูกผ่าจากหนักไปหาตาย) จึงนับเป็นภัยใหญ่ภัยร้ายของ

มนุษยชาติ ที่น่าจะได้นับตึกเอาไว้ใน พ.ศ.นี้ คุณ กนกนภา เพิ่มบุญพานักข่าวกรุงเทพธุรกิจ โต๊ะข่าวต่างประเทศ ได้รายงานถึงผลข้างเคียงจากฟุตบอลโลกที่ได้พาดแข้งกันมาเพียงลัปดาห์แรกเท่านั้น เอาไว้ว่า :

“ช่วงนี้หากพบเพื่อนร่วมงานตาเหมือนหลินปิงหรือช่วงช่วง ก็อย่าได้แปลกใจ นี่อาจเป็นผลข้างเคียงจากศึกฟุตบอลโลกชนิดเบาที่สุด ยังมีผลข้างเคียงจากการแข่งขันกีฬาประวัติศาสตร์นี้อีกมากมายหลายอย่าง

เริ่มจากเรื่องเครียด ๆ กรณีแอฟริกาใต้ ประเทศเจ้าภาพการแข่งขันปีนี้ เป็นประเทศที่มี

การก่ออาชญากรรมรุนแรงสูงที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ถึงแม้รัฐบาลแอฟริกาใต้ จะพยายามสร้างความอุ่นใจ ด้วยการจัดตำรวจ ๑๙๐,๐๐๐ นาย รักษาความสงบเรียบร้อยทั่วกรุงโยฮันเนสเบิร์ก เมืองหลวง แถมยังมีตำรวจ ๔๐,๐๐๐ นาย คอยดูแลความสงบตลอดการแข่งขันฟุตบอลโลกก็ตาม

เพราะช่วงใกล้เปิดการแข่งขันอย่างเป็นทางการไม่กี่วัน นักเตะกรีซสามคน ก็ถูกขโมยเงินเกือบ ๒,๐๐๐ ดอลลาร์ จากห้องพักที่โรงแรม ซึ่งตั้งอยู่ริมทะเล ใกล้เมืองเดอร์บันเสียแล้ว ตามมาด้วยผู้สื่อข่าวจีน ๔ คนถูกกลุ่มชายติดอาวุธจี้เอาเงินกับกล้อง ๑ ตัวไป ขณะเดินอยู่บนถนนในย่านดาวนทาวน์ของกรุงโยฮันเนสเบิร์กและวันเดียวกันนั้น ก็มีชายติดอาวุธบุกห้องพักในโรงแรมที่เมืองมากาลิสเบิร์ก ปล้นเงิน อุปกรณ์กล้องคอมพิวเตอร์ แล็บท็อป และโทรศัพท์มือถือจากผู้สื่อข่าวต่างชาติ ๓ คนอย่างอุกอาจ ดูเป็นเมืองที่มีความเสี่ยงสูงเอาเรื่องทีเดียว

ส่วนผลข้างเคียงจากฟุตบอลโลก ประการต่อมา คือ การชมบอลโลก พร้อมบริโภคอาหารจานด่วน ที่บรรดาฟาสต์ฟู้ดระดับโลก ต่างเป็นสปอนเซอร์นั้น สื่อเค้าว่าจะสร้างนิสัยการกินที่ไม่ดีแก่ชาวแอฟริกัน เพราะหลังจบการแข่งขันตลอด ๑ เดือนนี้ ผู้ชมบอลโลกจำนวนมากอาจเป็นโรคต่าง ๆ ซึ่งมีที่มาจากอาหารขยะก็ได้ใครจะรู้

ล่าสุด ตัวแทนเครือข่ายสาธารณสุขและผู้บริโภคแอฟริกาใต้หลายองค์กร ถึงกับออกมาโจมตีฟีฟ่าชนิดลับและเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยบอกว่าฟีฟ่าสนใจแต่จะทำเงิน ยอมให้บริษัทผลิตอาหารขยะ เป็นผู้สนับสนุนการแข่งขันฟุตบอลโลก

ผลข้างเคียงสุดท้าย เป็นเรื่องที่ฟังแล้วอดขำไม่ได้ เพราะการแข่งขันบอลโลก นัดที่ทีมชาติเกาหลีใต้ สามารถเอาชนะทีมชาติกรีซ ๒-๐ ประตูนั้น แฟนบอลเกาหลีใต้ฉลองชัยชนะกัน

อย่างเอิกเกริกใหญ่โต ประมาณ ๑ ล้านคน ซึ่งผู้ได้อานิสงส์เต็ม ๆ จากการออกมาชมฟุตบอลนอกบ้านมากที่สุดก็ได้แก่ร้านสะดวกซื้อ และร้านไก่ทอด ที่ปรากฏว่ายอดขายสูงขึ้นเกือบ ๒ เท่า

ที่เด็ดไปกว่านั้น หลังจากจบการแข่งขันแฟนบอลแดนโนสุม ซึ่งกำลังอยู่ในอารมณ์รื่นรมย์สุด ๆ ก็แห่ไปซื้อถุงยางอนามัย เพื่อฉลองชัยในภารกิจสำคัญส่วนตัวกันยกใหญ่ ทำให้ยอดขายถุงยางอนามัยในช่วงนี้ เพิ่มขึ้นจากช่วงที่เกาหลีใต้ลงเตะในฟุตบอลโลกเมื่อ ๔ ปีก่อนที่เยอรมนีถึง ๕ เท่าด้วยกัน

แค่แปดวันยังมีผลข้างเคียงขนาดนี้ กว่าจะแข่งจบ ๑ เดือน คงมีผลข้างเคียงอื่น ๆ มาให้ตื่นเต้นหัวใจไม่หยุดหย่อนแน่ ๆ ...

กีฬาหรือกาฬิ ???

รวบสามเดร้งค์ตู้บริจาค

รับเอาไปเล่นเกมแทงบอล

บอลโลกเป็นเหตุสองสามเดร้งค์ตู้ตั้งเมืองแพร์ แอบขึ้นไปงัดตู้บริจาค จนเจ้าหน้าที่วางแผนดักจับไว้ได้ สารภาพ เอาเงินไปเล่นเกม และพนันบอลโลก จากไทยรัฐออนไลน์

ผู้จัดการหนุ่มคาร์แคร์

บุกเดี่ยวธนาคารกรุงไทย

ผู้จัดการหนุ่มคาร์แคร์ ชื่อตั้งเมืองขอนแก่น นายพรชัย ชัยถาวรศิริ อายุ ๓๒ ปี บุกเดี่ยว ใช้มีดจี้พนักงานธนาคารกรุงไทย จุดบริการลูกค้า สาขาโลตัส ชิงเงิน ๑.๖ แสนบาท เจ้าหน้าที่รวบทันควัน สารภาพนำเงินใช้หนี้พนันบอล

พ.ต.ต. เฉลิมชัย กล่าวหาว่า ผู้ต้องหาได้ใช้มีดปอกผลไม้ยาวประมาณ ๔๐ ซม.เข้าทำการบุกจี้เพื่อนำเงินไปใช้หนี้พนันบอลที่ติดค้างอยู่รวมกว่า

แจก 30 ล้าน ทายบอลโลก 10

ไทยรัฐออกทุนพิเศษ
จับมือธุรกิจยักษ์ใหญ่
เปิดโครงการยิ่งใหญ่
กิจกรรมสนุกๆ มา
แจก 20 ล้านต่อล้าน
"ไทยรัฐ" ร่วมโครงการทายบอลโลก
2010 คู่แข่งที่ไร้เส้น... หมายเหตุ: เป็น
ในนามของ...

10.000.000 บาท
10.000.000 บาท
10.000.000 บาท
10.000.000 บาท
10.000.000 บาท
10.000.000 บาท
10.000.000 บาท
10.000.000 บาท
10.000.000 บาท
10.000.000 บาท

ปิดเว็บ 248 แห่ง อึ้ง! เด็ก 7 ขวบ ก็แทง
ปิดเว็บ 248 แห่ง อึ้ง! เด็ก 7 ขวบ ก็แทง
ปิดเว็บ 248 แห่ง อึ้ง! เด็ก 7 ขวบ ก็แทง
ปิดเว็บ 248 แห่ง อึ้ง! เด็ก 7 ขวบ ก็แทง
ปิดเว็บ 248 แห่ง อึ้ง! เด็ก 7 ขวบ ก็แทง

๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท และก่อนเกิดเหตุได้ขับรถจักรยานยนต์ ยี่ห้อยามาซ่า สีน้ำตาล ไม่ติดป้ายทะเบียน ดูลาดเลาแล้ว ๓ ครั้งจึงตัดสินใจก่อเหตุดังกล่าว

พนัน หนักสุดรายหนึ่งอยู่ย่านฝั่งธนฯ ที่สามีนำภรรยาไปชดดอกพนันบอลโลก โดยภรรยาต้องจำใจทำเพื่อครอบครัวและหากไม่ทำก็ถูกสามีทำร้าย

พบมีไม่ต่ำกว่า ๒๐ คู่ มีตั้งแต่อนุปริญา ถึงป.ตรี อึ้งอายุเด็กเดินโพยแค่ ๖.๖

นาย พิเชษฐ อุดลย์เสรณี ผู้ประสานงานศูนย์ช่วยเหลือผู้หญิงและเด็ก ๗ ชุมชน มูลนิธิเพื่อนหญิง กล่าวว่า การพนันบอลกำลังมีอิทธิพลอย่างรุนแรงในพื้นที่ชุมชน โดยเฉพาะกลุ่มนักเรียนนักศึกษา บางคนไม่สามารถไปโรงเรียนได้ เพราะเจ้าหน้าที่มาตามทางถึงโรงเรียน แม้แต่ครอบครัวที่พบหลายบ้านต้องปิดประตูเพราะเจ้าหน้าที่ส่งนักเลงหัวไม้มาตามเก็บเงิน ที่นำห้วงพบเด็กต่ำกว่า ๑๕ ปีกลายเป็นเด็กเดินโพยหาเงินจำนวนมาก เนื่องจากเด็กไม่เป็นที่สงสัยและเข้าถึงลูกค้ายายและยังระบอบไปถึงวินมอเตอร์ไซค์ที่ติดตั้งการถ่ายทอดสด เพื่อใช้เป็นกลยุทธ์ รับแทงบอล แม้กระทั่งในตลาดสด ตลาดนัด ก็มีพ่อค้า แม่ค้าตกเป็นเหยื่อพนันบอล

นายวัชร บัวทอง ผู้ประสานงานมูลนิธิเพื่อนเยาวชนเพื่อการพัฒนา กล่าวว่า ข้อมูลที่พบเยาวชนย่านฝั่งธนบุรี มีการนำแฟนสาวไปเป็นเครื่องมือพนันบอลกับเพื่อนชายด้วยกัน มีทั้งจำใจทำเพื่อแฟนรวมถึงรักสนุก ส่วนมากเป็นนักศึกษาระดับอนุปริญาจนถึงปริญญาตรี เท่าที่พบมีไม่ต่ำกว่า ๒๐ คู่ นอกจากนี้ยังพบเด็กเดินโพยต่ำสุดอยู่ ๖.๖ ส่วนเพื่อนนักศึกษาที่แทงหนักสุดถึงคู่ละ ๕,๐๐๐ บาท บางคนต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเล่นพนันบอลหลักหมื่นบาทต่อเดือน โดยใช้ช่องทางโกหกเงินจากผู้ปกครองมาเล่น (ไทยรัฐออนไลน์)

นักศึกษาล้างบอลก่อกองอาจ ตีกันและเจ็บ ๕ (ทางมหาวิทยาลัยใช้แผนปรองดองแบบรัฐบาลไทย)

น.ส.เกษร ศรีอุทิศ ผู้ประสานงานเครือข่ายชุมชน กทม.ลด ละ เลิกเหล้า ลดความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็ก กล่าวว่า มีหลายรายโทร.มาร้องเรียนถึงพฤติกรรมสามีที่ติดเหล้า การ

ธากา - มหาวิทยาลัยชั้นนำในบังคลาเทศต้องปิดอย่างไม่มีกำหนด นคร.รุ่นน้องอยากรันปิดเทอมเชียร์บอลโลกแต่รุ่นพี่ไม่เอาด้วย สุดท้ายก่อเหตุวิวาท บาดเจ็บกันไปทั้งสองฝ่าย

เจ้าหน้าที่ตำรวจในกรุงธากา เมืองหลวงของบังคลาเทศ เปิดเผยเมื่อวันอาทิตย์ (๒๐ มิ.ย.) ว่า

นักศึกษาจำนวนหนึ่งพร้อมพ่อแม่และท้อโลหะได้ออกอาละวาดก่อเหตุวิวาทไปทั่วมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีและวิศวกรรม ซึ่งเป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ ในกรุงธากา เมื่อวันที่ ๑๙ มิ.ย.) เพื่อเรียกร้องให้ทางมหาวิทยาลัยร่นเวลาปิดเทอมให้เร็วขึ้น จะได้ถอนออกจากการแข่งขันฟุตบอลโลกได้อย่างเต็มที่โดยไม่เครียดเรื่องเรียน

หัวหน้าฝ่ายกิจการนักศึกษาของมหาวิทยาลัยดังกล่าว เปิดเผยว่านักศึกษาที่ก่อหวิดประท้วงเป็นนักศึกษารุ่นน้อง โดยเรียกร้องให้เพื่อนร่วมสถาบันและคนอื่น ๆ งดเข้าเรียน หรือไม่เข้าสอบและลี้คประตุทางเข้ามหาวิทยาลัย แต่นักศึกษารุ่นพี่ที่มีสอบอยู่ไม่เห็นด้วย ทำให้เกิดเหตุปะทะกันอย่างรุนแรงถึงขั้นมีผู้บาดเจ็บ ๕ คน ทางมหาวิทยาลัยได้เปิดประชุมฉุกเฉิน และตัดสินใจปิดการเรียนการสอนทันที แม้ว่าวันปิดเทอมจริงคือ วันที่ ๒๖ มิ.ย. ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น และหวังว่าจะเปิดทำการได้อีกครั้ง หลังการแข่งขันฟุตบอลโลกเสร็จสิ้นลง

อย่างไรก็ตามการสั่งปิดมหาวิทยาลัยชั่วคราวสร้างความไม่พอใจให้แก่นักศึกษารุ่นพี่ที่ไม่เห็นด้วย “เป็นอะไรที่คิดไม่ถึงจริง ๆ จู๋ ๆ นักศึกษารุ่นน้องที่เข้ามาเล่นงานพวกเรารุ่นพี่ด้วยพ่อแม่และท้อโลหะ เหตุรุนแรงที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องไร้สาระที่สุด มันเรื่องอะไรกัน ทีมมหาวิทยาลัยของผมต้องปิดเพราะฟุตบอลโลก” นักศึกษารุ่นพี่คนหนึ่งกล่าวกับสำนักข่าวเอเอฟพี

ขณะที่นายราคิบูล ฮัสซัน นักศึกษารุ่นพี่อีกคนที่ใกล้เคียงจะจบการศึกษาก็วิจารณ์ผู้บริหารมหาวิทยาลัยเช่นกันว่า ยอมจำนนต่อผู้ประท้วงอย่างง่ายตายและเร็วเกินไป ซึ่งนั่นหมายถึงว่าพวกเขาจะต้องจบการศึกษา ออกไปทำงานและเริ่มมีรายได้เลี้ยงชีพซ้ำออกไปอีก

แม้ทีมชาติบังคลาเทศไม่เคยผ่านเข้าไปเล่นฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย แต่บอลโลกฟีเวอร์ในประเทศเอเชียใต้แห่งนี้ ได้เป็นชนวนให้เกิดเหตุ

รุนแรงขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า โดยเมื่อไม่นานมานี้แฟนบอลบังคลาเทศ เพิ่งก่อเหตุอาละวาดทำลายข้าวของ รถยนต์และสถานีไฟฟ้า ได้รับความเสียหายหลังจากหงุดหงิดที่ไฟฟ้าดับ จนชวตชมการถ่ายทอดการแข่งขัน สำหรับนักศึกษาสถาบันเดียวกันนี้ ก็เคยก่อเหตุทำนองเดียวกันมาแล้วเช่นกัน ระหว่างฟุตบอลโลกปี ๒๐๐๖ ทำให้มีผู้ที่ได้รับบาดเจ็บหลายคน (จาก น.ส.พ. คมชัตติก ๒๒ มิ.ย. ๕๓)

ผลจากการคลั่งฟุตบอลของเด็ก ๆ และเยาวชนอีกหน่อยเราคงได้เห็นเด็ก ๆ ในประเทศยากจนทั้งหลาย ทั้งในเอเชียและแอฟริกาพากันฝึกซ้อมอย่างเอาเป็นเอาตาย ในสภาพร่างกายที่ผอมแห้งแรงน้อย แทนที่จะเอาผืนแผ่นดินไว้สำหรับการเพาะปลูก เพื่อให้มีอาหารการกินให้เพียงพอกลับพากันทุ่มโถมไล่เตะลูกหนัง แล้วหันหลังให้การสร้างอาหารการกิน เพราะไม่โก้-เด่น-ดัง ทั้ง ๆ ที่กิจกรรมเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

จริงหรือที่ว่า รั้วแพ็ รั้วชนะ รั้วภัย???

คมชัตติก : **สี่อิตาลีและทีมนักเตะห่วยสุดหลังตกรอบแรก-นักเตะ/โค้ชยอมรับความผิดพลาด**

(๒๕ มิ.ย.) แฟนบอลชาวอิตาลีหลายคนมีความรู้สึกทั้งใจสลาย ผิดหวัง และโกรธแค้น ที่ทีมนักเตะทำผลงานได้อย่างน่าผิดหวัง เมื่อจบเกมสุดท้ายของรอบแรกด้วยการแพ้ทีมสโลวาเกีย เมื่อวานหลังเสมอกับสองทีมก่อนหน้านี้ ชาวอิตาลีบางคนบอกว่า อยากกรีดร้องด้วยความโกรธแค้น เพราะไม่เคยเชื่อใจว่าทีมจะพ่ายแพ้แบบนี้

โดยอิตาลีตามรอยฝรั่งเศสอดีตรองแชมป์จากฟุตบอลโลกครั้งที่แล้วที่ต้องกลับบ้านไปอย่างน่าอดสู ทำให้เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ฟุตบอลโลกที่คู่ชิงแชมป์จากครั้งที่แล้วตกรอบแรกพร้อมกัน เว็บไซต์ของหนังสือพิมพ์อิตาลีหลาย

ฉบับต่างพาดหัวข่าววิจารณ์ทีมชาติชุดนี้ด้วยถ้อยคำรุนแรง เช่น อิตาลีห่วย (Ugly Italy) กลับบ้านพร้อม ๓ ประตู และบางฉบับบอกว่าทีมชาติชุดนี้เป็นทีมที่แย่ที่สุดใน ๕๐ ปี หรือแย่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา และการตกรอบแรกครั้งนี้เป็นจุดสิ้นสุดของความฝัน

ทำไมกีฬาการละเล่น เช่น ฟุตบอล จึงเป็น ภัยमुख ?

ภัยमुख คือ หัวหน้าแห่งความหายนะหรือฉิบหาย ดังนั้น เราก็ต้องมาดูกันว่า**ฟุตบอลก่อให้เกิดความหายนะแก่มนุษยชาติ** มีอะไรกันบ้าง ?

ทุกวันนี้คงต้องยอมรับกันว่า กีฬา กับ กาลี เป็นสิ่งที่แฝงไปด้วยกัน เหมือนผีแห่งกับโลงศพที่อยู่คู่กัน กีฬากับการพนันจึงไปด้วยกันมาด้วยกัน ตามมาด้วยการทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน ทั้งในสนามและนอกสนาม จนมีสำนวนที่บอกว่า “สิ่งเดียวที่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงจากกีฬาฟุตบอล นั่น

ก็คือ ความรุนแรงเอาเป็นเอาตาย สามารถกล่าวได้ว่า “ไม่มีความเมตตาปราณีในสนามฟุตบอล” อันเกิดจากมุ่งหมายจะเอาชนะคะคาน ชนิดที่แพ้ไม่ได้ เพราะเงินรางวัล ถ้วยรางวัล ความมีหน้ามีตา สาว ๆ จะพากันมารุมล้อม และผลประโยชน์อีกมากมายที่รออยู่เบื้องหน้า ดังนั้นจะต้องลงทุนลงแรงกันไปเท่าไร สูญเสียทั้งเวลาทั้งเงินทอง เพียงแค่จะได้สนุก ได้มัน หรือได้สะใจ เพราะได้สนองอุปาทานที่ได้ไปหลงสำคัญมั่นหมายเอาไว้

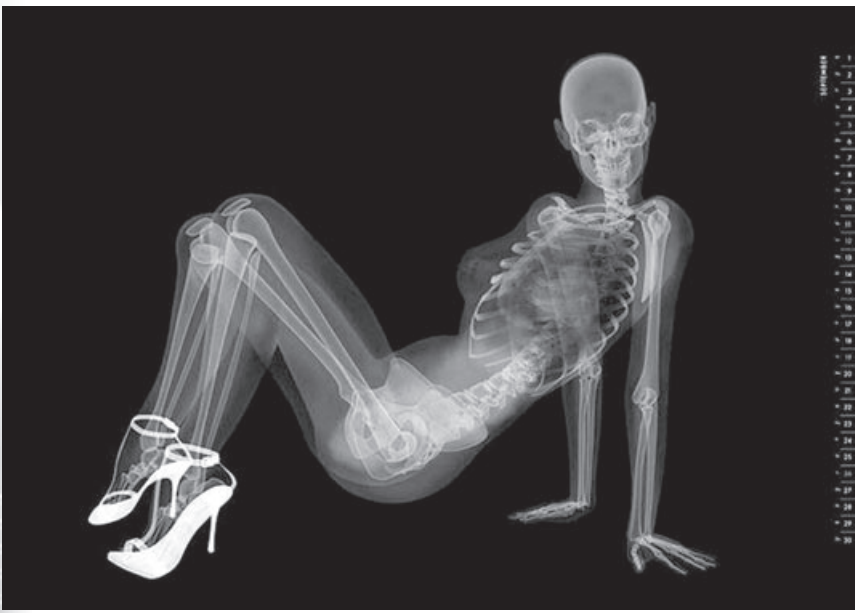
แต่ความสูญเสียใด ๆ ก็ไม่ร้ายเท่ากับจิตวิญญานของมนุษย์ ที่จะยิ่งไร้เมตตา ยิ่งขาดความเอื้อเพื่อเกื้อกูลกันและกัน เพราะหัวใจเต้นอยู่ด้วยสำนึกที่ว่า ฉันจะต้องชนะ ฉันจะต้องทำให้ทุกคนพ่ายแพ้ไป ทุกคนจะต้องยอมให้กับฉัน ฉันจะต้องชนะ...มันเป็นนาตี แต่ละนาตีของการทำลายความเป็นมนุษย์ ต้นเหตุแท้จริงอย่างหนึ่งนั่นคือ “อิทธิพลของกีฬา”

ภัยमुख จึงคือความทุกข์ ความหายนะ และเป็นความยากจนของคนทั้งแผ่นดินโดยแท้ ๓

แบ่งปัน **สรรสาระ**

นางแบบสาวถ่ายนู้ดสุดร้อนแรง!!!

● [ขอขอบคุณ fw. dinhin2503@gmail.com](mailto:dinhin2503@gmail.com)

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

โดย ชัยอนันต์ สมุทวณิช

๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ ๑๓:๕๐ น.

ผู้จัดการออนไลน์

ความปรองดองจะเป็นไปได้อย่างไร
หากฝ่ายหนึ่งต้องการให้ทักษิณกลับมา
และหวังว่าจะไม่ต้องได้รับโทษ

ปรองดองเรื่องอะไร

สิ่ง ที่ผมเห็นว่าไม่เข้าท่าที่สุดก็คือ ความหวัง และความพยายามของรัฐบาลและคนจำนวนหนึ่งที่ต้องการ “ความปรองดอง” จะว่าไปแล้วก็คงเป็นการแสดงความปรารถนาดี ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามันคงเป็นไปไม่ได้ แต่ก็ยังเป็นคำพูดที่ดีและควรพูด

การที่จะหวังให้มีการมาตกลงปรองดองกันนั้น จะต้องพิจารณาสาเหตุของความขัดแย้งที่ก่อให้เกิดความรุนแรงเสียก่อนว่ามาจาก อะไร

ในพม่า ลังคมเขามีคนหลายเผ่า แต่ละเผ่าชนก็มีภาษาวัฒนธรรมย่อยเป็นของตนเอง มีหัวหน้า และบางเผ่าก็มีศาสนาที่ต่างไปจากเผ่าอื่น เมื่ออังกฤษยอมให้อิสระแก่พม่า ผู้นำเผ่าชนเหล่านี้ต้องการแยกตัวออกจากรัฐ มีรัฐอิสระเป็นของตนเอง จึงต้องมีการทำสัญญาปางหลวง ตกลงจะให้รัฐกะเหรี่ยง ไทยใหญ่ มอญ คะฉิ่น มีการปกครองของตนเอง แม้จะรวมกันอยู่ในรัฐเดียวกัน ก็ให้รัฐบาลกลางมีอำนาจจำกัด จึงเรียกว่า “สหภาพพม่า” แต่รัฐบาลก็ไม่ได้ทำตามสัญญา

จึงมีการสู้รบกันจนทุกวันนี้ พวกไทยใหญ่ก็มีกองกำลังกู้ชาติเป็นของตนเอง

ในมาเลเซีย มีคน ๓ เชื้อชาติรวมอยู่ด้วยกัน คือ จีน มาเลย์ และแขก มีความขัดแย้งกันอยู่เรื่อย คนจีนคุมเศรษฐกิจ ส่วนคนมาเลย์เป็นคนพื้นเมือง และเป็นคนกลุ่มใหญ่

มาเลเซียแก้ปัญหาโดยผ่านพรรคการเมือง แม้จะมีหลายพรรค คนจีน คนมาเลย์ และแขก ก็มารวมกันอยู่ภายใต้พรรคการเมืองใหญ่ ต่อมารัฐบาลที่นำโดยคนมาเลย์ก็ส่งเสริมให้คนมาเลย์ทำธุรกิจมากขึ้น จนบัดนี้ก็สามารคุมเศรษฐกิจได้

ในแอฟริกา ชนเผ่าหลายชนเผ่าก็ต่อสู้กัน วิธีการปรองดองก็คือ การไม่ให้สิทธิชนกลุ่มหนึ่ง กลุ่มใดมากจนเกินไปเพราะหลังได้เอกราชแล้ว เผ่าที่มีอำนาจทางการเมืองก็ประกาศให้ภาษาของตนเป็นภาษาทางการ คนเผ่าอื่นก็เสียเปรียบเพราะเวลาสอบเข้ารับราชการก็สู้คนเผ่าที่มีอำนาจไม่ได้

ในสหรัฐอเมริกา ความขัดแย้งระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำ ก็ได้รับการแก้ไขโดยนโยบายของรัฐบาลอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่ว่าจะด้านสิทธิหรือโอกาสอื่น ๆ

แล้วสังคมไทยเรามีความขัดแย้งอะไรบ้างที่ลึกและกว้างเสียจนเกิดความแตกแยกทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง ปัญหาประชาธิปไตย การมีสองมาตรฐาน ความยากจน ความแตกต่างทางชนชั้น เป็นปัญหาที่มีมานานแล้ว และสามารถแก้ไขได้โดยการปฏิบัติอย่างจริงจัง แต่ปัญหาเหล่านี้ไม่ใช่เหตุที่ต้องมาสร้างความปรองดองกัน เพราะฝ่ายที่ขัดแย้งกันต่างมีปัญหานี้ร่วมกันทั้งนั้น

ในอดีต คนกลุ่มน้อยคือ คนจีน สามารถ

กลมกลืนกับคนไทยได้ดี ไม่จำเป็นต้องมีมาตรการพิเศษที่จะต้องมาปรองดองกัน

ปัญหาความขัดแย้งที่เกิดความรุนแรงขึ้นนี้เป็นเพราะปัญหาทางการเมืองที่มาจากตัวบุคคลเพียงคนเดียว บุคคลนี้เป็นผู้กล่าวหาว่า บ้านเมืองไม่เป็นประชาธิปไตย เพราะมีการปฏิวัติ มีสองมาตรฐาน และมีผู้มาบารมีสามารถใช้อิทธิพลต่อรัฐบาลได้

ที่จริงการปฏิวัติก็เกิดขึ้นบ่อย ๆ แต่หลังการปฏิวัติก็มีรัฐธรรมนูญ มีการเลือกตั้ง มีรัฐสภาแบบเดิม แม้ประชาธิปไตยจะมีปัญหา แต่ก็พูดไม่ได้ว่าประเทศไทยไม่มีประชาธิปไตย

ความปรองดองจะเป็นไปได้อย่างไร หากฝ่ายหนึ่งต้องการให้ทักษิณกลับมา และหวังว่าจะไม่ต้องได้รับโทษ การต่อสู้นอกสภา โดยใช้เงิน ความรุนแรง การโฆษณาชวนเชื่อ การโกหก ไม่สามารถก่อให้เกิดความปรองดองได้ เมื่อเร็ว ๆ นี้แกนนำคนเสื้อแดงก็ออกมาพูดว่า หากมีการเลือกตั้งพรรคเพื่อไทยจะส่งคนลงสมัครประชาชนจะได้รู้ความจริงเสียที่ว่าใครกันแน่ที่เผาบ้านเผาเมือง

การที่คนเราจะปรองดองกันได้ ก็มีกติกาขั้นพื้นฐานง่าย ๆ เสียก่อนคือ ต้องจริงใจ และไม่โกหกกัน มีปัญหาอะไรก็พูดกันตรง ๆ แต่ก็ต้องแยกประเด็นปัญหาให้คิดว่าประเด็นนั้นเกี่ยวข้องกับความปรองดองหรือไม่? ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคม มีแนวทางและการปฏิบัติอย่างจริงจังได้ แต่เป็นปัญหายาก และต้องอาศัยเวลายาวในการแก้ไข

การที่คนมาชุมนุมกัน มีการใช้อาวุธ มีการเผาบ้านเผาเมืองชี้ชัดแล้วว่า คนเหล่านี้ไม่ต้องการปรองดอง เพราะการปรองดองต้องอาศัย

สันติวิธี และต้องมีการคุยกันเพื่อร่วมกันแก้ปัญหา แต่ปัญหาที่แท้จริง คือ ปัญหาของทักษิณ แล้วรัฐบาลจะยอมปรองดองได้อย่างไร เป็นที่ชัดเจนแล้วว่า ฝ่ายที่หมดอำนาจทางการเมืองอาศัยความรุนแรงเป็นเครื่องต่อรอง อย่างน้อยก็คาดหวังว่าไม่ยอมให้รัฐบาลดำเนินการจัดการในคดีอีกหลายคดีต่อไป

ผมเห็นว่า กระบวนการปฏิรูปประเทศไทย กับกระบวนการปรองดองเป็นคนละเรื่องกัน บุคคลที่มาช่วยคิดเรื่องการปฏิรูปประเทศนั้น จะเป็นฝ่ายใดก็ได้ ควรพิจารณาตัดสินกันที่แนวความคิดว่าดีหรือเหมาะสมหรือไม่อย่างไร ส่วนการปรองดองนั้นป่วยการ เอาเพียงว่ามีการสอบสวนหาข้อเท็จจริงในกรณีของเลือดก็พอแล้ว

ส่วนจะให้ทักษิณกับรัฐบาลมาตกลงปรองดองกัน ก็รู้สึกว่าจะมากไปหน่อย ต่อไปนักการเมืองคนใด โกงชาติ แต่รวยเอาเงินมาก่อเหตุจลาจลได้ บ้านเมืองก็จะเกิดกลียุคแน่ ๆ

ผมจะทายไว้ว่าในที่สุด กระบวนการปรองดองก็จะล้มเหลว ยังมีคนเสนอให้มีเจรจาสันติภาพแล้ว ก็น่าอดสูและทุเรศไปใหญ่ เพราะการเจรจาสันติภาพเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศที่เกิดสภาวะสงคราม ในเวลานี้มีคนไปยุยงให้คนอีสานแยกตัวเป็นรัฐใหม่มันอุปาทาท์กาลิจริง ๆ

ทำให้คิดถึงคำพูดของนักร้องคนหนึ่งที่ว่า ไม่อยากอยู่ก็ออกไปเสียเถิด

๒

● <http://www.pantip.com/cafe/family/topic/N9265332/N9265332>

พ่อเป็นเสาหลักของบ้าน
บ้านของพ่อดีใหญ่และ
ใหญ่มาก เราน้อยคน
หมอบูบ้านหลังนี้ให้สบายมากนะ
สบายและอบอุ่น

แต่กว่าจะเป็นแบบนี้ได้นะครับ
...บรรพบุรุษของพ่อ
เสียดู เสียดู
เอาชีวิตเขาแลก....

กว่าจะได้บ้านหลังนี้มานะครับ
จน มาถึงวันนี้
พ่อคนนี้ก็ยังเหนื่อยที่จะดูแลบ้าน
และก็ดูแลความสุขของคนในบ้าน
ถ้ามีใครสักคน โกรธใครมาก็ไม่รู้
ไม่ได้ตั้งใจเรื่องอะไรมาก็ไม่รู้
แล้วถ้าพาลมาลงที่พ่อ
เกลียดพ่อ คำพ่อ คิดจะไล่พ่อออกจากบ้าน...
ผมจะเดินไปบอกคนๆ นั้นว่า

ถ้าเกลียดพ่อไม่รักพ่อแล้ว จงออกไปจากที่นี่ซะ
เพราะที่นี่คือบ้านของพ่อ
เพราะที่นี่คือแผ่นดินของพ่อ
ผมรักในหลวงครับ และผมเชื่อว่า
ทุกคนที่อยู่ที่นี่รักในหลวงเหมือนกัน
พวกเราสี่เต่าก็ครับ
สี่ชะนีหมอบให้พระเจ้าแผ่นดิน
ขอบคุณครับ"

พงษ์พัฒน์ วชิรบรรจง
งานประกาศผลรางวัล..นาฏราช
ทางไทยทีวีสีช่อง 3 .. 16 พ.ค.53

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี

เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ต่อจากฉบับที่ ๒๓๙

บทที่ ๒ หลักคิดของ เศรษฐกิจพอเพียง

เพื่อให้เข้าใจและเข้าถึง “หลักคิด” ของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งสามารถจำแนกการเรียนรู้เชิงกระบวนการนี้ได้เป็น ๓ ระดับขั้นตอน คือ

หลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียง

วิธีการเรียนรู้เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงในเชิงกระบวนการ จะมีลักษณะคล้ายคลึงกับการเรียนรู้ “กระบวนการทางวิทยาศาสตร์” (ไม่ใช่เรียนรู้แค่ตัวเนื้อหาสาระของกฎหรือทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์)

คิดให้เที่ยงตรงในเหตุและผล

ลงมือทดลองปฏิบัติให้ถึงจุดพอประมาณ

เข้าถึงความพอเพียงจนตกผลึกเป็น
ระบบภูมิคุ้มกันที่มั่นคง

“ปัญญา” ตามแนวทางแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่เกิดขึ้นในแต่ละระดับขั้นตอน ทั้ง ๓ ขั้นนี้ จะเป็นปัญหาที่เกิดจากการบูรณาการของ “คุณธรรมกับความรู้” หรือเป็นบูรณาการของ “ปัญญาเชิงปทัฏฐานกับปัญญาเชิงปฏิฐาน” ให้อยู่ภายใต้โครงสร้างของ “หลักคิด” เดียวกัน

๒.๑ คิดให้เที่ยงตรงในเหตุและผล

“...ถ้าทำเหตุที่ดี ถ้าคิดให้ดี ให้ผลที่ออกมา คือสิ่งที่ติดตามเหตุ การกระทำก็จะเป็นการกระทำที่ดี และผลของการกระทำนั้น ก็จะเป็น (ผลของ) การกระทำที่ดี **ดีแปลว่ามีประสิทธิผล ดีแปลว่ามีประโยชน์ ดีแปลว่าทำให้มีความสุข**”

คิดแบบมีเข็มมุ่งสู่ความเจริญอกงาม

ในการทำอะไรสักอย่าง เราต้องมีเป้าหมาย หรือ “เข็มมุ่ง” ว่าต้องการ “ผล” อะไร หรือทำไปเพื่ออะไรก่อน เหมือนเรือที่จะออกเดินทางไปในท้องทะเล ก็ต้องกำหนดจุดหมายว่าจะแล่นไปที่ไหน เพื่ออะไร แล้วตั้งหางเสือเรือให้ตรงทิศที่จะเดินทางไปตามเข็มทิศหรือ “เข็มมุ่ง” ดังกล่าว ถ้าหากไม่มีเข็มทิศหรือเข็มมุ่งคอยกำกับทิศทาง เรือก็อาจแล่นวนอยู่กลางทะเลลึกที่กว้างใหญ่ไพศาลโดยหาฝั่งไม่พบ และต้องประสบกับความหายนะในที่สุด

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ดังที่กล่าวมาก็เช่นเดียวกัน ตั้งอยู่บนรากฐานของ “วิธีคิด” ที่มีความเชื่อมั่นว่า มนุษย์มีศักยภาพจะควบคุมความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในชีวิต ให้เป็นไปในทิศทางที่ดีที่เจริญได้ ถ้ารู้จักกระทำ “เหตุ” ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม อันเป็นวิธีคิดแบบมี “เข็มมุ่งสู่ความเจริญอกงาม” (Proactive Thinking) ไม่ใช่วิธีคิดแบบอมืองอเท้า (Passive Thinking) โดยจำนนต่อ “พหุผลลิต” แล้วปล่อยให้สิ่ง

ต่าง ๆ เลื่อนไหลไปตามยถากรรม

ทั้งนี้ จุดเริ่มต้นสำคัญที่สุดก็คือ ต้องรู้จักกำหนดเป้าหมายของ “ผล” ที่พึงปรารถนา ให้อยู่ภายใต้ขอบเขตของสิ่งที่ “ดี” เสียก่อน ซึ่งหมายถึงผลนั้น ๆ จะต้องเป็นสิ่งที่ “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”

ถ้าหากกำหนดเป้าหมายของ “ผล” ผิดพลาด การกระทำต่าง ๆ ก็อาจกลายเป็นสิ่งที่ “ไม่ดี” และ “ผล” อันเป็นสิ่งที่ติดตาม “เหตุ” นั้น ๆ ก็จะกลายเป็นสิ่งที่ไม่ดีที่นำไปสู่ “ความไม่มีประสิทธิผล ความไม่เป็นประโยชน์ และทำให้เกิดปัญหา ความทุกข์” ต่าง ๆ ตามมา

แม้แต่สิ่งที่เราเรียกว่าเป็น “คุณธรรม” เช่น ความขยัน อดทน ความรอบรู้รอบคอบ ความมีสติ ความซื่อสัตย์ ฯลฯ ก็อาจจะกลายเป็นสิ่งที่ “ไม่ดี” ตามไปด้วย

ตัวอย่างเช่น โจรที่จะไปปล้นชิงคนอื่นโดยไม่ให้ถูกตำรวจจับ เมื่อกำหนดเป้าหมายของ “ผล” ผิดพลาด ไม่เป็นไปตามที่กรอบของ “ผลที่ดี” ดังนั้น “ความขยันอดทน” ในการรอคอยจังหวะที่จะปล้นชิงเจ้าทรัพย์ “ความรอบรู้รอบคอบ” ในการวางแผนปล้นชิงอย่างชาญฉลาด “ความมีสติระมัดระวังอย่างยิ่ง” ในปฏิบัติการปล้นชิง เพื่อไม่ให้ทั้งหลักฐานร่องรอยให้ถูกจับ ตลอดจน “ความซื่อสัตย์” ในหมู่โจรที่จะไม่ทรยศหักหลังกันเอง ฯลฯ เหล่านี้ก็จะกลายเป็นสิ่งที่ “ไม่ดี” (ถึงแม้เราจะเรียกว่าเป็น “คุณธรรม” ก็ตาม) เป็นต้น

ฉะนั้นสิ่งสำคัญที่สุดที่ต้องนำมาก่อนคือ การพัฒนาให้เกิด “ปัญญาในเชิงปทัฏฐาน” เพื่อให้สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่าง “ผลที่ดี” กับ “ผลที่ไม่ดี” ให้ได้อย่างถูกต้อง

คุณลักษณะของ “ปัญญาเชิงปทัฏฐาน” ใน

ความหมายนี้ก็คือ “คุณธรรม” ที่ต้องนำมาก่อน “ความรู้” นั่นเอง เหมือนต้องกำหนดเป้าหมายการเดินทางให้ชัดเจนก่อน และตั้งทางเสือเหวโดยมี “เข็มมุ่ง” ไปสู่เป้าหมายดังกล่าวให้ถูกต้อง ก่อนที่จะออกเรือเพื่อเดินทางสู่ท้องทะเลลึก ตลอดจนถึงต้องคอยควบคุมกำกับการเดินเรือให้เป็นไปตาม “เข็มมุ่ง” นั้น ๆ ตลอดเวลาด้วย ไม่เช่นนั้น ทรัพยากรทุกอย่างและความพยายามทั้งหมดที่ทุ่มเทไปกับการเดินทาง นอกจากจะกลายเป็นความสูญเปล่าแล้ว ยังอาจจะนำไปสู่ความหายนะที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตได้ เมื่อต้องหลงทางอยู่กลางท้องมหาสมุทรกว้างโดยหาฝั่งไม่พบฉันใด “ปัญญา” ที่ต้องนำมาก่อนเพื่อกำหนด “ผลที่ดี” ก็มีลักษณะดูคล้ายกันฉันนั้น โดย “ผลที่ดี” ก็คือผลที่อยู่ภายใต้กรอบของสิ่งที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”

กำหนดเป้าหมายให้อยู่ในกรอบของสิ่งที่มีประสิทธิภาพ

ความมี “ประสิทธิภาพ” หมายถึงการใช้ทรัพยากรจำนวนน้อย แต่สามารถ “บรรลุผล” ในการก่อให้เกิดประโยชน์สุขจำนวนมาก หรือเกิด “ประโยชน์สูง ประหยัดสุด” ต่อมนุษย์ (ความมีประสิทธิภาพ ในที่นี้กินความกว้างกว่า ความมีประสิทธิภาพ ตรงที่ความมีประสิทธิภาพจะเน้นการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด แต่อาจไม่บรรลุผลตามที่ต้องการก็ได้ แต่ความมีประสิทธิภาพจะเน้นการบรรลุผลด้วยและใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดด้วย)

ปัญหาสำคัญของโลกทุกวันนี้คือ การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จำนวนจำกัด เพื่อตอบสนองการแก้ปัญหาหรือการสร้างประโยชน์สุขของมนุษย์อย่าง “ขาดประสิทธิภาพ” มนุษย์ทุกวันนี้จึงบริโภคทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือย (พร้อมกับปลดปล่อยมลภาวะออกมากัดกร่อนทำลายสภาพสังคม

สิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง) แต่กลับบรรลุผลในการสร้างความสุขหรือให้ประโยชน์สุขโดยรวมกับมนุษย์ไม่ได้มากนัก

วิกฤตการณ์สำคัญที่จะส่งผลกระทบต่อความอยู่รอดของมวลมนุษยชาติอย่างน้อย ๓ เรื่องใหญ่ อันเกิดจากแบบวิถีการบริโภคทรัพยากรอย่าง “ขาดประสิทธิภาพ” ของมนุษย์ กำลังรอคอยการปะทุและสามารถจะสร้างความหายนะต่ออารยธรรมของมนุษยชาติอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน คือ

ก.) วิกฤตการณ์ของปัญหาขาดแคลนพลังงาน แบบวิถีการบริโภคของมนุษย์ทุกวันนี้ ต้องใช้พลังงานจำนวนมหาศาล มีผู้ประมาณว่า ปัจจุบันมนุษย์ใช้น้ำมันวันละ ๘๖ ล้านบาร์เรล ใช้ก๊าซธรรมชาติวันละ ๒๔๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต ใช้ถ่านหินวันละ ๑๔ ล้านตัน และใช้แร่ยูเรเนียมอีกวันละ ๕๐๐,๐๐๐ ปอนด์ เพื่อผลิตพลังงานสำหรับให้มนุษย์ใช้ โดยประเทศสหรัฐอเมริกาใช้น้ำมันมากที่สุดคือวันละ ๑๔ ล้านบาร์เรล รองลงมาคือประเทศญี่ปุ่นใช้น้ำมันวันละ ๖ ล้านบาร์เรล และประเทศจีนใช้น้ำมันวันละ ๔ ล้านบาร์เรล ตามลำดับ (Tertzakian, ๒๐๐๖. อ้างถึงในพงษ์พิสิฐกุล วิเศษกุล , ๒๕๔๙)

ทรัพยากรที่เป็นแหล่งพลังงานเหล่านี้ของมนุษย์กำลังลดน้อยลงทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำมันจากซากฟอสซิลที่เป็นแหล่งพลังงานหลักของมนุษย์ ซึ่งคาดการณ์ว่าจะถูกใช้หมดภายในเวลาอีก ๓๐-๕๐ ปีข้างหน้า

ถึงแม้กลุ่มนักวิชาการด้านพลังงานที่มองโลกในแง่ดี จะคาดการณ์ว่าขณะนี้ยังมีน้ำมันดิบใต้ผิวโลกเหลือพอสำหรับให้มนุษย์ใช้ในเชิงพาณิชย์ไปได้อีก ๕๐ ปี ขณะที่กลุ่มนักวิชาการด้านพลังงานที่มองโลกในแง่ร้าย คาดการณ์ว่าแหล่งน้ำมันดิบ

ที่มีเหลืออยู่ใต้ผิวโลกพอที่จะให้มนุษย์ใช้ได้อีกเพียงประมาณ ๓๐ ปี เท่านั้น แต่ไม่ว่าจะมีน้ำมันเหลือสำหรับให้มนุษย์ใช้ได้อีก ๓๐ ปี (เมื่อมองในแง่ร้าย) หรืออีก ๕๐ ปี (เมื่อมองในแง่ดี) ก็ตาม สุดท้ายแหล่งน้ำมันดิบเหล่านี้ก็จะต้องหมดไปอยู่ดียวอย่างแน่นอน โดยช่วงระยะเวลาที่ห่างกันเพียง ๒๐ ปี ตามที่นักวิชาการ ๒ กลุ่มถกเถียงกันอยู่นั้น ไม่ได้มีความหมายที่เป็นนัยสำคัญอะไรเลย ต่อการช่วยให้มนุษยชาติรอดพ้นจากวิกฤตการณ์ปัญหาขาดแคลนพลังงาน

ถ้าไม่มีน้ำมันใช้ การสื่อสารคมนาคมต่าง ๆ แทบทุกประเภทก็จะหยุดชะงัก โลกทั้งโลกจะหยุดนิ่ง ไม่มีเครื่องบิน เรือ รถไฟ หรือรถยนต์สำหรับการเดินทาง และไฟฟ้าก็จะขาดแคลนอย่างหนักด้วย เพราะลำพังโรงไฟฟ้าจากพลังน้ำของเขื่อนต่าง ๆ และโรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์ที่มีอยู่จะไม่พอใช้ แล้วมนุษย์ทุกวันนี้จะมีชีวิตอยู่รอดได้อย่างไร ถ้าไม่มีโทรศัพท์ ไม่มีวิทยุ ไม่มีโทรทัศน์ ไม่มีแสงสว่างในเวลากลางคืน ไม่มีคอมพิวเตอร์ หรือตึกสูงต่าง ๆ ก็จะอยู่อาศัยไม่ได้เพราะขาดแคลนไฟฟ้าที่จะใช้กับเครื่องปรับอากาศ ลิฟท์ ระบบรักษาความปลอดภัย ฯลฯ เนื่องจากค่าไฟฟ้ามีราคาแพงมาก

เราอาจมองโลกในแง่ดีด้วยความหวังว่าความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของมนุษย์จะสามารถช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนพลังงานได้ โดยสามารถหาแหล่งพลังงานประเภทใหม่มาทดแทนน้ำมันดิบ ได้ทันก่อนที่น้ำมันดิบจะถูกนำไปใช้จนหมดสิ้นจากโลกใบนี้ในอีก ๓๐-๕๐ ปีข้างหน้า

แต่ถึงมนุษย์จะสามารถพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้แหล่งพลังงานประเภทใหม่ได้สำเร็จ อาทิ แสงอาทิตย์ หรือเชื้อเพลิงไฮโดรเจนที่ได้จากการแยกอะตอมของน้ำ เป็นต้น ก็ยังคงต้องใช้ทั้งเวลา

พลังงาน และต้นทุนอีกจำนวนมหาศาล ในการปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีที่ใช้พลังงานจากน้ำมันเชื้อเพลิง มาเป็นเทคโนโลยีที่ใช้แหล่งพลังงานประเภทใหม่ดังกล่าว คิดดูง่าย ๆ เพียงแค่การติดตั้งถังก๊าซของรถที่วิ่งบนท้องถนนในประเทศไทยเพียงประเทศเดียว ให้หันมาใช้ก๊าซธรรมชาติซึ่งเป็นแหล่งพลังงานที่สามารถทดแทนน้ำมันได้ใกล้เคียงมากที่สุด โดยไม่ต้องปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีอะไรมาก ก็ยังต้องใช้ทั้งเวลา พลังงาน และต้นทุนจำนวนมากมายกแคะไหยน นี่ยังไม่รวมถึงการปรับเปลี่ยนรถยนต์บนท้องถนนทั่วโลก หรืออุปกรณ์เครื่องจักรกลอื่น ๆ ที่ใช้น้ำมันเป็นแหล่งสร้างพลังงาน และถ้าหากจะต้องปรับเปลี่ยนไปใช้เทคโนโลยีใหม่ที่แตกต่างอย่างมากจากเทคโนโลยีเดิมซึ่งใช้แหล่งพลังงานที่มาจากซากฟอสซิล จะยิ่งต้องใช้ทั้งเวลา แรงงาน ทุนรอน และทรัพยากรต่าง ๆ อีกจำนวนมากมายกแคะไหยนแค่ไหนสำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้

บางคนอาจคิดถึงการปลุกพืชพลังงานเพื่อทำน้ำมันไบโอดีเซลหรือก๊าซโซฮอลล์ ทดแทนน้ำมันจากซากฟอสซิลโดยไม่ต้องปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีที่มีอยู่ แต่ดาวเคราะห์สีน้ำเงินที่ชื่อว่า “โลก” ดวงนี้ มีทะเลและมหาสมุทรปกคลุมอยู่ถึง ๓ ใน ๔ ของผิวโลก โดยมีแหล่งน้ำจืดเพียงประมาณร้อยละ ๓ ของพื้นผิวโลก และแหล่งน้ำจืดเหล่านี้ร้อยละ ๒.๖ อยู่ที่บริเวณขั้วโลก ธารน้ำแข็ง และใต้ผิวดิน เหลือแหล่งน้ำจืดอยู่เพียงร้อยละ ๐.๔ ของผิวโลกตามแม่น้ำลำคลองหนองบึง หรืออ่างเก็บน้ำ สำหรับให้มนุษย์ใช้อุปโภคบริโภคและเพาะปลูก มนุษย์จึงสามารถอาศัยอยู่ได้ในบริเวณพื้นที่แคบ ๆ เพียงประมาณร้อยละ ๑๒ ของผิวโลกที่เป็นพื้นดิน หรือเพียงร้อยละ ๔ ของพื้นผิวโลกทั้งหมดซึ่งส่วนใหญ่เต็มไปด้วยน้ำเค็ม (Bryson, ๒๐๐๓. อ้างถึงในพงษ์พิสิฐวิเศษกุล , ๒๕๔๙)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓

กราบนมัสการ พระคุณ ท่านสมณะจันทเสฏฐ์ ที่เคารพ

ผมได้รับลิขิตฉบับลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ของพระคุณแล้ว พิจารณาหัดดูเวลาทำลิขิตฉบับนี้ที่ระบุว่าเป็นเวลา ๐๐.๒๓ นาฬิกา ก็เข้าใจว่าพระคุณจำวัดตึกมาก ถ้าหากเป็นสมัยโพธิกาลและสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังดำรงพระชนม์อยู่ ก็จะเป็นเวลาที่พระองค์กำลังแสดงธรรมโปรดเทวดา ดังนั้นการได้รับลิขิตของพระคุณในเวลาเช่นนี้ จึงมีน้ำใจรำลึกถึงพระคุณเป็นอันมาก เพราะเนื้อความในลิขิตนั้นก็เนื้อความแสดงธรรมอยู่ในตัว จึงรู้สึกครึ้ม ๆ ไปเหมือนกันว่าเป็นเทวดาหรืออย่างไร พระคุณจึงได้เทศนาโปรดในเวลายามนั้น

ผมตั้งใจที่ได้ทราบว่าคุณได้เดินทางไปเทศนาโปรดพุทธบริษัทที่จังหวัดสงขลา แดนนั้นเป็นบ้านเกิดของผม จึงต้องถือว่าเป็นบุญนักหนาของชาวสงขลาที่พระคุณเมตตาเดินทางไปโปรดในระยะทางอันแสนไกล แต่ข้อที่คุณกล่าวว่าการเดินทางนั้นเนื่องเพราะกรุงเทพฯ อยู่ในช่วงเวลาร้อนรุ่มด้วยเรื่องราวร้อนแรง จึงต้องหลบสถานการณ์บ้านเมืองอันเคืองเขี้ยวที่จะต้องจดจำไปชั่วชีวิต โดยถือว่าเป็นความพยายาม “เนกขัมมะ” จากข่าวสารนั้น ก็ขออนุญาตกราบเรียนพระคุณว่า ความอันมีมาในพระสูตรนั้นแล้วพึงยึดถือเป็นแบบอย่างปฏิบัติของพุทธบริษัททั้งหลายในยามที่เผชิญหน้ากับปัญหาทั้งปวง

ได้สดับมานานักหนาถึงความในพระสูตรอันพระอานนท์พุทธอนุชาได้แสดงไว้ว่า สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าถูกสตรีสำคัญกลั่นแกล้งกล่าวร้ายป้ายสีด้วยวิธีการสารพัดวิธี จนเป็นที่ยุ่งยากแก่พระพุทธองค์ ตลอดจนพระสงฆ์สาวกเป็นอันมาก สมัยนั้นพระอานนท์พุทธอนุชาได้เข้าไปกราบทูลให้พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงหลีกเลี่ยงหนีเหตุการณ์ไปอยู่ที่แคว้นอื่น เพื่อจะได้พ้นจากความวุ่นวาย พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงมีพุทธดำรัสถามพระพุทธานุชาว่า ถ้าหากว่าไปแดนแคว้นอื่นแล้ว ถูกเบียดเบียนใส่ร้ายป้ายสีเยี่ยงนี้จะทำฉันใด พระอานนท์กราบทูลว่า ก็หลีกเลี่ยงหนีไปอยู่ที่เมืองอื่นอีก พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสถามว่า ถ้าถูกเบียดเบียนอีกจะทำอย่างไร ทรงถามตอบกันอยู่อย่างนี้ จนในที่สุดพระพุทธานุชาก็กราบทูลว่า ไม่มีที่ที่จะหนีไปอีกแล้ว

ลำดับนั้นพระบรมศาสดาจึงตรัสว่าปัญหาเกิด ณ ที่ใด ก็ต้องแก้ไขปัญหา ณ ที่นั้น

ซึ่งจะหนีปัญหาเพื่อให้หมดปัญหาไปนั้นไม่ใช่ฐานะที่จะเป็นไปได้ ดังนั้นพระบรมศาสดา จึงไม่รับคำอาราธนาให้เสด็จหลีกหนีปัญหาไปที่อื่น และทรงประทับอยู่ ณ แคว้นนั้น จนกระทั่งความจริงปรากฏและกรรมได้สนองแก่ผู้ก่อกรรมต่อพระตถาคตเจ้าตามกฎ แห่งกรรมอันยุติธรรมยิ่ง

ซึ่งพระคุณท่านปรารถนาจะ “เนกขัมมะ” จากข่าวสารเพื่อความสงบเย็นทาง จิตวิญญานนั้นก็ชอบอยู่ แต่ทว่าความผิดชอบชั่วดีประการใดในข่าวสารทั้งปวงก็ย่อม เป็นเรื่องของข่าวสารนั้น ๆ ที่จะเป็นจริงเป็นเท็จหรือเป็นคุณเป็นโทษ แต่จะเกิด คุณโทษประการใดย่อมบังเกิดแก่ใจและเกิดกับใจของผู้เสพ หากจิตของผู้เสพอยู่ เหนือพ้นอิทธิพลแห่งข่าวสาร ถึงภาวะที่วางความยึดมั่นถือมั่น หรือภาวะที่อิทธิพล ของข่าวสารนั้นไม่สามารถเกาะกุมส่งอิทธิพลใด ๆ ต่อจิตใจได้แล้ว ถึงจะเสพข่าวสาร มากแล่น้อยประการใด ก็ย่อมไม่ส่งผลให้เกิดการกระเพื่อมไหวในใจได้เลย เหตุนี้พระ ผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสสอนพระสาวกทั้งหลายให้ละความยึดมั่นถือมั่น อยู่เหนือความ ยึดมั่นถือมั่น และอยู่ในภาวะที่ความยึดมั่นถือมั่นไม่สามารถสัมผัสข้องเกี่ยวติดยึดได้อีก ประดุจดั่งดอกบัวที่แม้กำเนิดในโคลนตมฉนั้นใด แต่โคลนตมนั้นก็ไม่สามารถเกาะติดให้ เปราะเปื้อนได้ฉนั้น โดยนัยนี้พระคุณทรงเพศบรรพชิตอันประเสริฐ เครื่องครัดมันคง อยู่ในพระธรรมวินัยของพระอริยเจ้า และถือพรหมจรรย์อันประเสริฐตั้งนี้แล้ว ไม่นาน ดอกพระคุณก็ย่อมบรรลุถึงภาวะดุจดั่งดอกบัวที่พ้นแล้วจากความเปราะเปื้อนของ โคลนตมฉนั้น

ข้อซึ่งพระคุณใช้อินเตอร์เน็ตและติดตั้งแอร์การ์ดเพื่อมิให้กระทบต่อสมณสาธูป จากการทำต้องไปใช้บริการอินเตอร์เน็ตตามร้านเกมส์ ซึ่งวุ่นวายไปด้วยการเล่นเกมส์ ของลูกเล็กเด็กน้อยนั้น เป็นความชอบแล้วละพระคุณ เพราะความเจริญก้าวหน้าทาง เทคโนโลยีนั้นเป็นสิ่งที่ควรต้องนำมาใช้ให้บังเกิดประโยชน์ในการประกาศพระศาสนา หรือในการทำหน้าที่พุทธสาวก มิได้เสียหายแต่ประการใดดอก ทั้งหมดนั้นขึ้นอยู่กับ น้ำใจว่าจะฝักใฝ่ติดยึดมาเข้าครองจนเทคโนโลยีเป็นนายคน หรือว่าคนจะใช้ เทคโนโลยีเป็นบ่าวไพร่ ซึ่งในประการนี้ผมเองเชื่อว่าพระคุณย่อมอยู่ในประการหลัง และย่อมเป็นที่หวังได้ว่าจักสามารถใช้เทคโนโลยีอันก้าวหน้าให้เป็นคุณูปการแก่การ ประกาศพระสัทธรรมแห่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นแท้ โดยนัยพระพุทธรูปดำรัส ยามใกล้เสด็จดับขันธปรินิพพานว่าสืบไปในกาลภายหน้า ถ้ามีการใดไม่ขัดด้วยหลัก ธรรมวินัยข้อใหญ่หรือสำคัญแล้ว สงฆ์สามารถปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องกับยุคสมัย ได้ การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ไม่เกี่ยวกับความบริสุทธิ์แห่งพรหมจรรย์ กลับจะเป็น เครื่องมืออันดีในการทำหน้าที่เผยแผ่พุทธธรรม ย่อมไม่ใช่แบบอย่างของนนทุกที่ที่ได้รับ พรอันวิเศษจากพระอิศวรแล้ว แทนที่จะใช้พรวิเศษนั้นในการสรรสร้างประโยชน์แก่ สามโลก กลับเอาพรวิเศษนั้นมาทำลายตนเองจนกระทั่งสิ้นชีวิต

ก็เป็นจริงดังที่พระองค์ท่านว่า คือสังคมไทยทุกวันนี้มีความแตกแยก แยกสามัคคีครั้งใหญ่ ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลย ฟังที่นักวิชาการที่ถูกเรียกขานใหม่ว่าเป็นนักวิชาการวงนักวิชาการิน หรือนักวิชาการเกิน พูดกันแล้ว ผมเองยังไม่เห็นแก่นสารที่จะจับต้องประการใดได้เลย แต่ในฐานะชาวพุทธ และเมื่อได้นำหลักคิดตามที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสสอนไว้มาปรับจับเข้ากับกรณีที่เกิดขึ้น ก็เห็นกระจ่างว่าความแตกแยกแตกสามัคคีถึงขนาดกลายเป็นวิกฤตยิ่งใหญ่ของชาติบ้านเมืองในขณะนี้นั้นย่อมเกิดแต่เหตุ ดังพระคาถาของพระอัสสชิที่ว่า ธรรมทั้งหลายเหล่าใดย่อมเกิดแต่เหตุ พระตถาคตได้ตรัสถึงเหตุแห่งธรรมนั้นตลอดจนความดับแห่งธรรมนั้นจริง ๆ โดยบทพระธรรมนี้ก็เห็นได้ชัดว่าความแตกแยกแตกสามัคคีอันเป็นวิกฤตใหญ่นั้นมีมาแต่เหตุก็คือความยึดมั่นถือมั่นที่ต่างกัน และต่างกัน ในลักษณะสุดขั้ว จนกลายเป็นสิ่งสุดโต่งสองทาง ราวกับว่าเป็นสิ่งสุดโต่งสองทางอันปรากฏอยู่ในพระธัมมจักกัปปวัตตนสูตรนั้น

ความยึดมั่นถือมั่นอันกราบนมัสการมานั้นก็มีมาแต่เหตุเช่นเดียวกัน นั่นคือการถูกปลุกฝังทางความคิดด้วยชุดข้อมูลบางชนิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าเป็นเวลานานปี จิตมนุษย์นี้จึงกว้างไกลไหวเอนโน้มไปในทางที่ถูกอบรมบ่มอัดด้วยข้อมูลเหล่านั้น ดังนัยคำพังเพยโบราณที่ว่า “อันเสาศิลาแปดศอกตอกเป็นหลัก แม้ผลึกทุกวันเข้าเสาก็ไหว” ใจคนจึงไม่อาจทนทนต่อชุดความคิดที่ถูกปลุกฝังเช่นนั้นได้ คนจำนวนหนึ่งจึงมีอันเป็นเห็นผิดเป็นชอบ เห็นโทษเป็นคุณ เห็นชอบเป็นผิด เห็นคุณเป็นโทษ และมีความเชื่อมั่นในสิ่งที่คิดที่เชื่อที่เห็นนั้น แล้วก็มีอันเป็นดังที่เห็นกันอยู่ ดังนั้น ซึ่งจะแก้ไขวิกฤตชาติบ้านเมืองในยามนี้ จึงมีแต่ต้องดับที่เหตุดังบทพระคาถาพระอัสสชิที่กราบนมัสการมาข้างต้นนั้น จึงขออาราธนาพระองค์ท่านเป็นกำลังของแผ่นดินในการประกาศให้ราษฎรได้เห็นแจ้งในผิดชอบชั่วดีด้วยเถิด

ผมขอแสดงความสลดใจกับพระองค์และชาวสันตือโกศกทั้งมวล ที่ศาสนสถานอันชนผู้มีศีลได้ก่อสร้างไว้ เพื่อปฏิบัติศาสนกิจและคุณประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ได้ถูกคนเลื้อแดงเผาทำลายทิ้งโดยไม่มีเหตุผลใด ๆ เป็นความสลดใจนักหนาว่าแม้ศาสนสถานในพระศาสนาที่ยังกล้าบังอาจทำลายได้ถึงปานนี้ คนเหล่านั้นจะต้องทุกข์ทรมานในนรกหมกไหม้สักปานไหน ย่อมน่าเวทนายิ่งนัก แต่ก็ได้ประจักษ์ถึงน้ำใจของชาวอโศกว่าแม้ปานนั้นแล้ว ก็มิได้แสดงความหวั่นไหว ความโกรธอาฆาตพยาบาทให้ปรากฏเลย ย่อมสะท้อนและแสดงออกถึงผลการฝึกฝนอบรมจิตตามรอยบาทพระบรมศาสดา ราลึกได้ฉะนี้ก็มีความปีติยินดีที่ชาวอโศกได้ถึงซึ่งความเจริญงอกงามในพระธรรมวินัยของพระอรียเจ้าปานนั้น

ได้อ่านบทกวีที่พระองค์ท่านได้รจนามาทำยลิตนั้นแล้วก็เป็นดังความอันผมได้นมัสการมาดังกล่าว ก็ขอกราบด้วยความนับถือในภูมิธรรมอันประเสริฐของพระองค์ไว้ ณ ที่นี้

กราบนมัสการด้วยความเคารพ

นายไพศาล พิษมงคล

พุทธเมตตาธรรมสถาน ๙๑/๖ หมู่ ๑๓ ต.อ้อมน้อย อ.กระทุ่มแบน จ.สมุทรสาคร ๗๔๑๓๐
ผู้อาวุโส ไพศาลพิชมงคล

อาตมาได้รับจดหมายฉบับวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ หลายวันแล้ว เพิ่งลงมือตอบวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๓ แปลว่า กว่าทุกอย่างจะลงตัวในการสื่อสารถึงกันและกัน เราทั้งสองต้องใช้เวลาประมาณหนึ่งเดือนต่อจดหมายหนึ่งฉบับ ซึ่งอาตมาก็เห็นว่าเป็นเรื่องพอเหมาะพอดี ไม่มากเกินไป ไม่น้อยไป พระพุทธเจ้าตรัสว่า

“มิตรย่อมแห่งหน้ากันด้วยเหตุสามประการ ๑.ห่างเหินกันเนิ่นนานไป ๒.คลุกคลีกันมากเกินไป ๓.ขอของรักจากกัน” การจัดระยะห่างไกลและใกล้ชด้อย่างเหมาะสมจึงเป็นศิลปะในการคบหาสมาคมอย่างสำคัญ โดยที่ครั้งแรกนั้น คนคุ้นเคยกับอาตมาทางโทรทัศน์ช่อง ๑๓ สยามไท จะให้ผู้อาวุโสไพศาลจัดรายการวันเสาร์อาทิตย์ร่วมกับอาตมา ได้ตอบรับทันทีด้วยความยินดีอย่างยิ่ง แต่ในใจนั้นก็มีความตำหนิแย้งอยู่ว่าจะเป็นการใช้บุคลากรอย่างไม่คุ้มค่า ด้วยอาตมามองผู้อาวุโสเป็นผู้ใหญ่มาก ควรจะไปจัดรายการที่ใหญ่กว่ารายการที่อาตมาจัดอยู่ และในที่สุดอาตมาและผู้อาวุโสไพศาลก็ไม่ได้จัดรายการประจำร่วมกัน ทำให้อาตมาไม่ต้องแบกความรู้สึกเกรงใจมากเกินไปนัก ก็แห่ละการสื่อสารทางจดหมายถึงกันและกัน นับเป็นช่องทางที่อาตมา มีความสะดวกตายสบายใจเป็นอย่างยิ่ง ด้วยไม่ต้องแบกความรู้สึกเกรงใจมากเกินไปนั่นเอง

อาตมาได้รับการอนุเคราะห์จากคุณวิสาขานันต์ปุระ บัณฑิตพยาบาลจากเอแบค จัดทำเว็บไซต์เฟซบุ๊กให้ในนาม prajan santiasoke เมื่อไม่นานมานี้ ทำให้ได้พบเฟซบุ๊กของผู้อาวุโสอยู่บ่อยครั้ง ยังนึกชื่นชมอยู่ในใจว่าแม้จะมีอายุมากพอสมควรแล้ว แต่ผู้อาวุโสก็ยังมึะใจใช้

เครื่องมือสื่อสารทันสมัยเหมือนคนรุ่นใหม่ทั่วไปด้วย ถือเป็นการใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวดเลยทีเดียว ขนาดอาตมาเองยังไม่มีอายุมากนักก็ยังไม่ค่อยมีความรู้สึกคุ้นเคยกับระบบคอมพิวเตอร์เท่าที่ควร การดำเนินงานด้านนี้ส่วนใหญ่เป็นหน้าที่ของผู้ช่วยงานชายและหญิงวัยหนุ่มสาวไม่น้อยกว่าสามคน โดยต่างคนต่างอยู่กันคนละแห่ง ฝ่ายศิลปะอยู่ที่ธนาคารอาคารสงเคราะห์ สำนักงานใหญ่ ฝ่ายนำข้อมูลขึ้นเว็บอยู่ผ่านฟ้า ฝ่ายเลขานุการอาตมาอยู่ที่มูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน สันติอโศก ซอยนวมินทร์ ๔๔ ทั้งสามฝ่ายสามคน ล้วนทำงานอาสาสมัครผู้หนักแน่น ทำให้งานเผยแพร่ทางเว็บไซต์หลายแห่งที่อาตมารับผิดชอบอยู่ ดำเนินไปได้ด้วยดีในระดับหนึ่ง ผู้อาวุโสก็คงดำเนินงานในลักษณะเดียวกันกับอาตมา กล่าวคือ ถ้าไม่มีคนอื่นช่วยเราก็แทบทำอะไรไม่ได้เท่าไรหรอกเลย

ในส่วนที่เป็นเฟซบุ๊กนั้น เท่าที่เห็นก็มักเป็น คนกลุ่มความคิดไปในทำนองเดียวกัน กล่าวคือ เป็นกลุ่มบุคคลที่มีจิตใจเทิดทูนธรรม มีความมั่นคงในความคิดสนิทแน่นในสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ได้พบคนเป็นจำนวนมากต่อท้ายชื่อตนเองด้วยข้อความว่า “รักในหลวง” แสดงว่าพี่น้องเหล่านั้นต้องการแสดงออกซึ่งความรู้สึกผูกพันแน่นในการปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์ ซึ่งนับวันก็จะถูกล่วงล้ำก้ำกึ้น จากกลุ่มบุคคลที่ “เห็นผิดเป็นถูก เห็นถูกเป็นแค้น เห็นแย้งเป็นดี เห็นผีเป็นพระ เห็นสวะเป็นสวรรค์ เห็นพระอรหันต์เป็นหมาขี้เรื้อน”

ถึงอย่างไรก็ตาม เหตุการณ์บ้านเมืองในช่วง

ที่ผ่านมาก็เป็นจุดไฟพิสูจน์ทอง เห็นได้ชัดว่า “ในหลวงของเรา” ทรง “สันติธรรม” อย่างยอดเยี่ยมยิ่ง อาตมาไม่กล้าใช้คำว่า “สันติธรรม” ด้วยมีอาจล่วงรู้ภายในพระราชหฤทัยของพระองค์ได้ว่าทรงหนักพระทัยและต้องอดทน ต่อเหตุการณ์ที่ผ่านมาหรือไม่เพียงใด แต่ด้วยสันติภาวะที่เราท่านทั้งหลายได้สัมผัสจากพระราชจริยวัตรของพระองค์ในช่วงวิกฤติที่ผ่านมา ทำให้น้อมนึกไปถึงคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ว่า “บัณฑิต ย่อมไม่แสดงอาการขึ้น ๆ ลง ๆ ” นับว่าในหลวงของเราได้ทรงปฏิบัติสอดคล้องต้องกันกับคำตรัสของพระพุทธเจ้าอย่างเป็นที่ประจักษ์แจ้งสว่างใจสมควรที่ชาวไทยและชาวธรรมทั้งหลายจะได้น้อม “ปฏิบัติบูชาสักการะ”

ในช่วงที่ผ่านมา ได้มีโอกาสไปเยี่ยมผู้ป่วยระยะสุดท้ายหลายชีวิตคนแรกเป็นหญิงสาวมุสลิมคนสองเป็นชายชราศาสนาพุทธคนสามเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กทม. ผู้เป็นพุทธศาสนิกชนในที่สุดคนที่สองและคนที่สามก็สละตมหายใจเฮือกสุดท้ายคืนให้แก่โลกนี้ เหลือแต่หญิงมุสลิมผู้เป็นมะเร็งสมอง ผ่าตัดสมองไปแล้วถึงสามครั้งยังประคองสังขารชั้นธออยู่อย่างอ่อนระโหยโรยแรงเต็มที่ อาตมาได้พบว่าทั้งสามชีวิตล้วนแต่อยู่ในสภาพที่ต้องใช้เครื่องมือทางการแพทย์พุ่งชีวิตในโรงพยาบาลที่แสนจะทรมาณและนานเกินกว่าที่ควรจะเป็น การแพทย์สมัยใหม่มองความตายเป็นศัตรูที่ต้องต่อสู้อย่างถึงที่สุด และผลของการต่อสู้ก็คือ...ความพ่ายแพ้ต่อความจริงของชีวิต

โรงพยาบาลสมัยปัจจุบันแอดอัดยึดเยียดไปด้วยผู้ป่วย ดูจะเป็นแหล่งรวมเชื้อโรคมามากกว่าจะเป็นแหล่งรักษาโรค อาคารของโรงพยาบาลก็ดูจะปิดทึบจนแดดส่องไม่ถึง ไม่เป็นที่เปิดโปร่งโล่งสบาย อาตมาเห็นว่าน่าจะสร้างโรงพยาบาลที่ห่างออกจากตัวเมือง ใกล้ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม

สุนทรีย์และธาตุสี่ครบพร้อม ผู้ป่วยน่าจะได้เดินดินโดนแดด สัมผัสลมโชยธรรมชาติ และเมื่อถึงเวลาก็ควรจะไปตายที่บ้านมากกว่าจะตายที่โรงพยาบาล แต่คงเป็นเรื่องยาก トラบที่คนส่วนใหญ่ยังมองความตายเป็นศัตรู แม้กระทั่งท่านพุทธทาส พระผู้ทรงคุณธรรม ลูกศิษย์ยังมีอาจสนองเจตนารมณ์ในวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของท่านได้เลย โดยในปีหน้าก็จะมียานกัตถุญญกตเวทีสองศรีพระพุทธศาสนา คือ ท่านพุทธทาสจะมีอายุ ๑๐๕ ปี ท่านปัญญานันทะจะมีอายุ ๑๐๐ ปี

พูดถึงท่านปัญญานันทะ อาตมามีเรื่องเล่าให้ผู้อาวุโสทราบเป็นการส่งท้ายจดหมายฉบับนี้ โดยปกติอาตมามักได้รับนิมนต์ไปเทศน์งานศพที่วัดชลประทานฯ ปากเกร็ด นนทบุรี ซึ่งเป็นวัดที่ท่านปัญญานันทะก่อตั้งขึ้น กล่าวได้ว่าไปเทศน์มาหลายสิบครั้งแล้ว ล่าสุดมีผู้นิมนต์อาตมาไปเทศน์ในงานศพที่วัดชลประทานฯ อีก แต่เจ้าอาวาสรูปปัจจุบันไม่อนุญาตให้ไปเทศน์ดังเดิมแล้ว ด้วยเหตุผลว่า “ท่านจันทร์ไม่ใช่พระ” ทั้ง ๆ ที่เจ้าอาวาสรูปนี้ก็เคยไปนั่งฟังเทศน์อาตมาที่วัดบุญศรีมุนีกรรม และที่วัดชลประทานฯ ขณะที่ท่านยังมีได้เป็นเจ้าอาวาส อย่างไรก็ตาม เมื่อท่านไม่อนุญาตอาตมาก็ไม่แข็งขืนฝืนใจท่าน เพราะอาตมาก็โดนห้ามเทศน์มาหลายที่แล้ว โดนอีกจะเป็นไรเขียว

สุดท้ายนี้ ขอฝากเสียงฝนพรำยามค่ำคืนขณะลิขิตจดหมายฉบับนี้ ด้วยพุทธภาษิตที่ว่า “ฝนยอมไม่ร่ำรดเรือนที่มุงดีแล้ว ฉันทใด รากะยอมไม่ร่ำรดจิตที่อบรมดีแล้ว ฉันทนั้น”

ด้วยความยินดีในความดี

สมณะทัตเสฏโฐ

สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏโฐ (ท่านจันทร์)
๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๓ เวลาห้าทุ่มสิบเจ็ดนาที่

ชีวิตการต่อสู้

ของ **ม.จ.สิทธิพร กฤดากร**

เพื่อรักษาความเป็นประชาธิปไตยให้แก่พื้นฐานเกษตรกรไทย

● ระพี สาคริก

บทนำ

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ ประมาณเวลาตีหนึ่ง **ชีวิต ด.ช.ระพี สาคริก** คนนี้ก็ได้อุบัติมาสู่โลกใบนี้เพื่อเป็นการชดใช้กรรม ซึ่งตนได้ทำไว้ในอดีตชาติ

พ่อของเด็กคนนี้เห็นว่าเขาเกิดวันอาทิตย์ จึงตั้งชื่อให้ว่า **“ระพี”** ซึ่งแปลว่าพระอาทิตย์ นอกจากนั้นพ่อยังเอาเวลาตกฟากของเด็กคนนี้ไปให้คุณพระญาณเวส ซึ่งเป็นโหรหลวง ผูกดวงชะตา จากเวลาตกฟาก คุณพระฯ ได้พูดฝากไว้กับพ่อว่า ท่านเลี้ยงเด็กคนนี้เขาให้ดีนะ โตขึ้นถ้าเป็นสงฆ์ เขาจะไปไกลมาก ถ้าเป็นคฤหัสถ์เขาจะเป็นครูคนทั้งเมือง เรื่องนี้จริงหรือไม่จริงย่อมถือว่า **กาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์**

ผู้ใหญ่สมัยนั้นเชื่อกันว่า **“การดูนิสัยคนให้ดูที่แววตาในขณะที่ยังเป็นเด็ก”** คุณตาของฉันได้สังเกตเห็นแววตาฉันว่าเป็นคนเด็ดเดี่ยวและมีความจริงใจ จึงให้ชื่อเล่นว่า **“ตาแป้ว”**

พอฉันอายุได้สี่ขวบ ครอบครัวเราทั้งหมดที่เคยอยู่ร่วมกันมาก่อนในตรอกของถนนวรจักร นับตั้งแต่ที่บ้านน้ำอาก็ได้อพยพมาอยู่ที่ตรอกเศรษฐศิริ อำเภอดุสิต ซึ่งขณะนั้นยังมีสภาพเป็นชานเมืองกรุงเทพฯ ในด้านทิศเหนือ

การที่ฉันพูดว่าบริเวณนั้นเป็นชานเมืองกรุงเทพฯ ก็เพราะเหตุว่า ขณะนั้นในบริเวณนี้ถนนหนทางก็ยังโรยเอาไว้ด้วยหินปูนก้อนใหญ่ ๆ

ส่วนบ้านของชาวบ้านก็ยังมีสภาพเป็นสวนผักและสวนฝรั่งของชาวจีน

ในตรอกนี้มีบ้านใหญ่ ๆ อยู่เพียงสามหลัง หลังแรก ได้แก่ วัง ม.จ.เศรษฐศิริ ซึ่งอยู่ตรงกลางตรอกด้านซ้ายมือ

ลึกเข้าไปจากจุดนั้นก่อนที่จะถึงทางรถไฟระหว่างสถานีรถไฟสามเสนกับสถานีรถไฟบางซื่อ ด้านซ้ายเป็นวัง ม.จ.ทองทิมาฯ ซึ่งชาวบ้านเรียกกันว่า ม.จ.ทองรอด เจ้านายพระองค์นี้มีชายาเป็นหม่อม

เยื้องกันกับวัง ม.จ.ทองทิมาฯ ด้านขวามือเป็นวัง ม.จ.อมรทัต วังนี้เป็นที่รู้จักกันว่ามี ม.จ.สิทธิพร กฤดากร ประทับอยู่ด้วย

ฉันเดินไปโรงเรียน พ่อจะปล่อยให้ลูกคนนี้ ซึ่งเป็นคนโตเดินเท้าเปล่าโดยไม่มีรองเท้าสวมใส่ เธอลองคิดดูก็แล้วกันว่าหินปูนก้อนใหญ่ ๆ ที่โรยอยู่บนผิวถนนนั้น เวลาถูกแดดเผามันจะร้อนระอุสักแค่ไหน

ขณะนั้นถ้าเธอลองจับฝ่าเท้าของฉันมาหยาดู จะรู้ว่าชีวิตของเด็กคนนี้ถูกพ่อฝึกให้มีความอดทนมาตั้งแต่ยังเล็กอยู่มาก

ฉันเดินผ่านวังทั้งสามวังไปโรงเรียนแทบทุกวัน ความแตกต่างของวังเหล่านี้ก็คือ ม.จ.ทองทิมาฯ มักจะขับรถออกจากวังในตอนเช้า ถ้าพบฉันเดินอยู่ริมถนนก็มักหยุดรถรับไปด้วย บางทีก็ใช้

โอกาสถามถึงพ่อด้วยอัธยาศัย ซึ่งวิธีการแบบนี้ มันเป็นการแสดงออกที่มีคุณธรรมและจริยธรรม เป็นพื้นฐาน เธอที่รักทุกคน ลองคิดดูเองก็แล้วกันว่า ถ้าชีวิตเธอยังเป็นเด็ก หากใครมาถามถึงพ่อและ แม่ก็จะรู้สึกดีใจและภาคภูมิใจ จากน้ำใจของผู้ใหญ่ที่ถามถึง

อนึ่ง วัง ม.จ.เศรษฐศิริ ขณะนั้น ดูเหมือนจะไม่ค่อยมีบทบาทอะไรกับคนภายนอกมากนัก ส่วน วัง ม.จ.อมรทัต บางทีชาวบ้านเขาเรียกกันว่า วัง ม.จ.สิทธิพร ด้านหน้ามีต้นกำมูปต้นใหญ่ขึ้นอยู่ริมถนนซึ่งยังมีสภาพเป็นตรอก

วังนี้ฉันเดินผ่านครั้งใดมันทำให้อดคิดไม่ได้ว่าเสมือนกับถูกปิดเอาไว้เฉย ๆ เพราะไม่เคยสังเกตเห็นมีผู้คนเดินเข้าออก บางทีฉันอาจขออนุญาตพูดว่า “มันน่าจะเป็นวังที่กำลังหลับอยู่มากกว่า”

สัญลักษณ์ของวังนี้ที่มันโดดเด่นสะดุดตา จนกระทั่งทำให้ฉันยังจำได้ดี แม้ขณะนี้จะมีอายุ ๘๖ ปีแล้วก็ตาม มันเป็นวังที่สร้างขึ้นบนพื้นฐานวัฒนธรรมตะวันตก แต่มีข้อสังเกตอยู่อย่างหนึ่ง สิ่งนั้นก็คือด่านหน้าอาคารชั้นบนซึ่งเป็นตึกสามชั้น มีแผ่นคอนกรีตที่ถูกหล่อหลอมเอาไว้เป็นรูปทรงกลมรูปไข่ตามตั้งแต่แบนติดเอาไว้ด้านหน้าคล้ายๆ กับว่าจะเตรียมเอาไว้สำหรับใส่รูปบุคคลใดบุคคลหนึ่งในอนาคต

สิ่งที่เล่ามาแล้วทั้งหมด ถ้าจะเป็นช่วงเริ่มต้นที่ฉันได้ยื่นพระนามของ ม.จ.สิทธิพร กฤดากร ก็คงไม่น่าจะผิดไปจากความจริงซึ่งเป็นข้อมูลที่เข้าไปอยู่ในรากฐานจิตใจของ ด.ช.ระพี จนกระทั่งเป็นความทรงจำที่ลงไปอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ

ใครเลยจะคิดว่าเด็กชายคนนี้ในวันนั้นกับวันนี้ชีวิตจะเปลี่ยนแปลงมาได้ถึงขนาดนี้ และที่สำคัญที่สุดก็คือฉันเป็นคนที่มีมองอะไรก็ตามมักจะเจาะลึกลงไปถึงรากฐานของสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน

● จากวันนั้นเป็นต้นมา

จากชีวิตที่เดินดูหัดดูเห่ด้วยเท้าเปล่าอยู่บนก้อนหินก้อนโต ๆ บนท้องถนนในสมัยนั้นโดยลำพังมาแทบจะตลอด

แล้วพอก็ได้ตัดเอาลูกคนนี้ออกไปจากอกพ่อแม่ ปล่อยให้ต้องพลัดพรากจากความอบอุ่นและความสะดวกสบายทั้งหลาย ไปเผชิญกับความอด ๆ อยาก ๆ เรื่อยมา บางครั้งก็ต้องคู้ถึงขยะเพื่อเก็บเศษอาหารกินประทังความหิว บางครั้งหิวหนัก ๆ ฟังอะไรไม่ได้ ก็ต้องฟังน้ำก๊อกข้างถนน แล้วยังอยู่โรงเรียนประจำที่ครูปล่อยให้ให้นักเรียนปกครองกันเองคือ “โรงเรียนเซนต์คาเบรียล”

ซึ่งเด็กคนนี้ก็ตกอยู่ในสภาพเป็นเด็กเล็กที่สุด จึงถูกธรรมชาติของเด็กนักเรียนโต ๆ ลงโทษทำให้ต้องทนดินทนมมือของนักเรียนที่โตกว่า บางครั้งถึงต้องทนกับสภาพที่มันบีบคั้นหัวใจต่าง ๆ นานา

ฉันไม่รู้เลยว่าสภาพดังกล่าวมันเป็นประโยชน์ต่อชีวิตอนาคต จนกว่าเวลาผ่านไปนานแล้ว มาถึงบัดนี้ชื่อฉันได้ถูกจารึกลงบนแผ่นหินอ่อนในหอประวัติของโรงเรียน โดยได้รับเกียรติให้เป็น Honour of Fame

หลังจากได้เห็นแผ่นป้ายหินอ่อนนี้แล้ว จึงหวนกลับไปดูชีวิตในอดีต ทำให้รู้ว่า “ฉันได้เพื่อนนักเรียนแต่ละคนเป็นครูที่ดีที่สุดที่สอนให้ฉันเป็นคนมีความอดทนสูงมากและมีรากฐานจิตใจเข้มแข็งจนกระทั่งสามารถลุกขึ้นมายืนหยัดอยู่บนขาของตัวเองท่ามกลางปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างสง่างาม รวมทั้งรู้จักคุณค่าของชีวิตอย่างน่าภาคภูมิใจ”

ท่ามกลางสภาพชีวิตที่ต้องเผชิญกับความยากลำบากของฉันในขณะนั้น อยู่มาวันหนึ่ง พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี ก็ได้พระราชทานความเมตตาเอาไปชุบเลี้ยงเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๓ ซึ่งฉันมาทราบภายหลังว่า “ฉันเกล้าทั้งสองพระองค์ต้องการจะส่งนักเรียนชุดนี้ ไปศึกษา

ประชาธิปไตยในประเทศไทย” เพื่อกลับมาเป็น
กุญแจสำคัญในการปรับเปลี่ยนการปกครองของ
ประเทศให้เป็นประชาธิปไตยซึ่งมีพื้นฐานเป็นของ
ตัวเอง

ในระหว่างนั้นได้พระราชทานโอกาสให้
บรรดาลูกข้าราชการฝ่ายใน จำนวน ๑๖ คน
ได้เข้ามาศึกษา ซึ่งมีฉันเป็นคนหนึ่งรวมอยู่ด้วย

ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในช่วงนั้น ในหลวงทุก
พระองค์ทรงมีพระราชดำริที่จะพระราชทาน
ประชาธิปไตยให้แก่ประชาชนชาวไทยอยู่แล้ว แต่มี
คนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีจำนวนไม่ถึงสามร้อยคนเกิด
ชิงสุกก่อนห่าม โดยไปยึดติดอยู่กับรูปแบบสำเร็จ
รูปของประชาธิปไตยมาจากเมืองฝรั่งและนำมา
กำหนดวิธีการที่อ้างว่าตัวเองเป็นคณะราษฎร

ฉันเข้าไปเรียนอยู่ในโรงเรียนเยวากุมารใน
พระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งอาคารหลังนั้นต่อมา
ภายหลังได้ทราบว่าคุณตัดแปลงให้มาเป็นกรม
ราชองครักษ์

นักเรียนชุดนั้นมีอยู่ด้วยกันเพียงสิบหกคน
เท่าที่ฉันจำได้ในขณะนี้ เช่น คุณอายุศ อิศรเสนาฯ
ซึ่งเป็นบุตรชายของพระยาภรตฯ ครูสอนภาษา
อังกฤษในโรงเรียนวชิราวุธ คุณพลและคุณอนันท์
ศรีวรรณนะ ซึ่งเป็นบุตรชายของพระยาบรมบาท-
บารุง คุณปิลัญญ และคุณปัญญา มาลากุลฯ
ซึ่งเป็นบุตรชายของพระยาเทวธिरราช คุณโกวิท
สุจริตกุล ซึ่งเป็นบุตรชายของคุณพระสุจริต
คุณภัทรและคุณไพจิตร รจนานนท์ ซึ่งเป็นบุตร
ชายของคุณพระอภิรักษ์ราชฤทธิ์ ม.ร.ว.ทองลิ้ม
ทองแถม ม.ล.ปัทม์ มาลากุล

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระเจ้าวรวงศ์เธอ
พระองค์เจ้าวราชนนธ์วัช ซึ่งท่านผู้นี้ตัวเล็กที่สุดใน
โรงเรียนคู่กันกับฉัน จึงสนิทสนมกันมาก แม้
เข้าส้วมก็ยังเข้าด้วยกัน โดยไปยืนเฝ้ากันอยู่ที่ใกล้
โถส้วม เจ้าชายชนะ ณ เชียงใหม่ ซึ่งเป็นบุตร
เจ้าเชียงใหม่ที่ถวายเป็นตัวมากับพระบาทสมเด็จพระ
ปกเกล้าเจ้าอยู่หัวเมื่อครั้งเสด็จประพาส
ภาคเหนือ ม.จ.นางกุลสวัสดิ์ ซึ่งเป็นพระอนุชา

ของสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี คุณพานทอง
ทองเจือ ซึ่งเป็นบุตรชายของพระยาไพฑธยนต์ฯ
คุณอุดม จารุตามระ ซึ่งเป็นบุตรชายของพระมหา
เสวกฯ ซึ่งต่อมาภายหลัง คุณอุดมผู้นี้ได้มีตำแหน่ง
เป็นนายกสมาคมศิษย์เก่าโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย

ถ้าฉันจำขาดตกบกพร่องไปบ้างก็คงเป็น
เพราะเวลาผ่านไปนานกว่า ๗๕ ปีแล้ว จึงขอ
อภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

โรงเรียนนี้มี **“คุณพระอภิรักษ์ราชฤทธิ์”** เป็น
ครูใหญ่ และมี **“เสด็จกรมหมื่นอนุวัตรจาตุรนต์”**
ทรงเป็นผู้อำนวยการ

ถ้าดูจากภาพความจริงของชีวิตที่รวมกันอยู่
ขณะนั้น เราน่าจะพบได้ว่า ฉันเป็นเด็กที่อาจพูด
ได้ว่าอนาคตที่สุดก็ได้ เพราะคนอื่นต่างก็มีรถเก๋ง
พร้อมคนขับมาเทียบแทบจะถึงหัวบันไดโรงเรียน
ส่วนฉันเพียงแค่มิผู้ชายคนหนึ่งชื่อนายบุญธรรม
หิ้วกระเป๋ามาหลัง เดินนับไม้หอมรถไฟจาก
บ้านในตรอกเศรษฐศิริมาถึงโรงเรียน มันก็ตี
เท้าไทร์แล้ว

โรงเรียนนี้คัดครูที่มีความรู้ความสามารถ
ชั้นหัวกะทิมาจากสถานที่ต่าง ๆ เช่นได้ **“ม.จ.
รัชฎาภิเษก โสณกุล”** อธิการบดีจุฬาลงกรณ์มหา-
วิทยาลัยในขณะนั้น มาเป็นครูสอนวิทยาศาสตร์ ได้
“คุณครูเทียน เหลลียวรักวงศ์” เจ้าของโรงพิมพ์
อักษรนิดี มาเป็นครูสอนภาษาไทย ได้ **“แฮมม
Wright”** ซึ่งเป็นชาวอังกฤษมาเป็นครูสอนภาษา
ได้ **“มาสเตอร์มาร์โก”** ซึ่งเคยเป็นครูสอนฉันอยู่
ในโรงเรียนเซนต์คาเบรียลมาแล้ว มาเป็นครูสอน
ดนตรี มาสเตอร์คนนี้เป่าแตรทรมเปิดได้เก่ง

นอกจากนั้นโรงเรียนของเราในขณะนั้นยังเน้น
ความสำคัญของการสอนประวัติศาสตร์ชาติไทย
โดยใช้เวลาว่างลงพื้นที่ เช่น พานักเรียนไปเรียนรู้
ความจริงของประวัติศาสตร์ที่จังหวัดอยุธยา
และที่อำเภอบางปะอิน จังหวัดอยุธยา โดยกรม
ศิลปากรได้คัดครูฮั่วซึ่งเป็นครูที่สอนประวัติศาสตร์
ได้อย่างคล่องแคล่ว มาให้เป็นครูสอน

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

หมามันแยกแยะไม่ได้ว่า
สิ่งไหนควรทำ และสิ่งไหนไม่ควรทำ
แต่คนเรามีปัญญา
รู้ว่าสิ่งไหนผิดสิ่งไหนถูก
แต่กลับจงใจกระทำผิด
บางครั้งผิดทั้งกฎหมายและศีลธรรม
ทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก

ชาตินี้อาจจะยังไม่ถูกลงทัณฑ์
แต่ชาติต่อไป คิดหรือว่าจะรอดพ้น
ไม่ต้องรับผลแห่งกรรมนั้นได้

ประสาหมา...

ทมาต้องแก่พันธุ์พื้นบ้านลายขาวดำ มองเมียง
หาที่ปลอดภัย ในที่สุดมันก็เลือกป่าละเมาะ
ใกล้ ๆ มันใช้สองขาหน้าตะกุกดินจนเป็นโพรง
กว้างลึก เพื่อเป็นที่ตกลูกตามสัญชาตญาณ
ธรรมชาติที่ถ่ายทอดกันมา

ลูกหมาน้อย ๆ ห้าตัว สาละวนแย่งดูนมแม่
ที่นอนด้วยความอ่อนแรงอยู่บนโพรงดิน พวกมัน
ไม่รู้หรือกว่าตัวไหนเป็นที่หรือเป็นน้อง และแม่จะ

เป็นลูกหมาจากแม่เดียวกัน แต่ลายก็แตกต่างกัน
ตัวหนึ่งมีขนสีดำสนิททั้งตัว คงจะได้แนวพ่อพันธุ์
ก็เป็นได้

ไม่ถึงสองเดือนลูกหมาทั้งห้าก็เดินเตาะแตะ
ตามแม่มันขึ้นมาจากโพรงดิน ในช่วงใกล้ค่ำเป็น
เวลาอาหารที่เจ้านายจะเทข้าวต้มและเศษอาหาร
ใส่กะละมังใบเก่าไว้ให้กิน แม่หมาคาบข้าวจาก
กะละมังไปกองบนใบตองแห้งที่วางอยู่ใกล้ ๆ ลูก

หมากรู้กันเข้ามาลิ้มรสชาติอาหารมื้อแรก

แม่หมาอยู่ใกล้ลูก แยกเขี้ยวขู่คำรามตั้งท่าจะจับเปิดไก่ที่เข้ามาจาด ๆ จ้อง ๆ กองอาหารเปิดไก่รู้ท่ากระโดดหนีเร็วไว

ด้วยน้ำนมแม่และเศษอาหาร มันก็โตวันโตคืนอ้วนน่ารักจนมีผู้เอ่ยปากขอเอาไปเลี้ยงไม่ขาด

หมาน้อยรู้สึกว่่านอกจากแม่ของมันแล้ว เมื่อเจ้าของบ้านเดินมาใกล้ พวกมันจะใช้จมูกดมกลิ่นพร้อมใช้ลิ้นตวัดเลียทักทาย แกว่งหางไปมา แสดงออกว่าพวกมันมีความรักกันดีและมีความสุขเมื่อได้อยู่ใกล้ ๆ เจ้านายที่ห่วงใยคอยให้อาหารและดูแลมัน

บ้านทรงไทยอีกหลังหนึ่งอยู่ไม่ห่างกัน เลี้ยงหมาตัวโตเต็มวัยสามตัว แทบทุกวันเจ้าสามตัวนี้จะวิ่งไล่จับหยอกล้อกัน ส่งเสียงเห่าโฮ่ง ๆ คิกคะนอง วิ่งเตลิดเข้ามาในเขตบ้านของหมาแม่ลูกอ่อนบ่อย ๆ ก็กลายเป็นมิตรกัน

ยามค่ำคืน หมาสองบ้านช่วยกันเห่าหอนขับไล่คนแปลกหน้าที่ผ่านไปมา ถึงแม่เจ้าของบ้านจะรำคาญเสียงเห่าอยู่บ้าง แต่ก็สบายใจที่มันเห่าเตือนกันขโมย

บ้านอีกหลังหนึ่งอยู่คนละฟากถนน ใต้ต้นมะม่วงข้างบ้านมีหมาตัวโตถูกล่ามโซ่หนึ่งจับเจ้าเป็นปี ๆ เพราะมันเป็นหมาดุวิ่งไล่กัดผู้คนที่เดินผ่านหน้าบ้าน ได้รับบาดเจ็บจากคมเขี้ยวหลายราย เจ้าของยังเอ็นดูมันอยู่ จึงล่ามโซ่ไว้ดีกว่าขายให้คนเอาไปฆ่า

ช่วงบ่ายวันหนึ่ง รถยนต์เก่า ๆ ตอนหลังมีกรงเหล็กขังหมาไว้หลายตัว รถดับเครื่องจอดริมถนนตรงหน้าบ้านที่เลี้ยงหมาสามตัว คนขับพูดคุยกับเจ้าของบ้านไม่นาน ลักพักเจ้าของหมาก็จับหมาตัวหนึ่งไว้ และทันใดนั้นเจ้าของรถก็เอาไม้บ่วงล่ายาวคล้องฉับที่คอหมาแล้วเหวี่ยงมันเข้าในกรง

หมาที่เหลือสองตัวเห่าเสียงขรมด้วยความหวาดกลัว เจ้าของรถยกถังพลาสติกสองใบมาให้

เจ้าของหมาเป็นของแลกเปลี่ยน

หมาแม่ลูกอ่อนจ้องมองด้วยใจตื่นระทึก มันน่ากลัวที่สุดในชีวิต อีกไม่นานหมาเหล่านั้นคงจะถูกแปรรูปเป็นเนื้อสวรรค์หรือเนื้อแดดเดียวเลิศรสที่ชาวบ้านบางกลุ่มนิยม

ชายวัยกลางคนมาขอซื้อลูกหมาขนสีดำสนิทไปเลี้ยง แม่ลูกต้องพลัดพรากกัน ไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้เจอกันอีกหรือเปล่า

หมาน้อยขนดำสนิทตัวนั้น มาถึงวันนี้มันเติบโตเป็นหมาหนุ่ม เคยวิ่งตามเจ้านายไปยังทุ่งนา เข้าป่าล่าสัตว์ประหนึ่งเงาตามตัวไม่ยอมห่าง

ยามเช้าอากาศเย็นสบาย เจ้าหมาขนดำสนิทออกวิ่งเล่นรอบ ๆ บ้าน ไก่ฝูงหนึ่งคึกเขี่ยหากินริมถนน ไช้ขนดำวิ่งคิกคะนองกระโดดไล่จับไก่ตัวใหญ่ไว้ได้พร้อมสะบัดไปมา เสียงไก่ร้องอ้อ ๆ ชักกระตุกแล้วแน่นิ่งไป

ความสนุกเพิ่มทวี มันกระโดดวิ่งออกไปจับแม่ไก่ตัวที่สอง ชาวบ้านเจ้าของไก่คว่ำไม้ยาวเป็นวาวิ่งมา เจ้าหมาขนดำตกใจวิ่งกลับบ้านหาเจ้านายทันที

หมามันแยกแยะไม่ได้ว่าสิ่งไหนควรทำ และสิ่งไหนไม่ควรทำ

เจ้านายก็ไม่สามารถฝึกสอนหมาให้เข้าใจได้ว่าอะไรควรทำ และอะไรไม่ควรทำ

แต่ความที่เลี้ยงดูกันมาหลายเดือน เจ้านายจึงยังรักเอ็นดูสงสารมันอยู่ จึงล่ามโซ่มันไว้ไม่มีกำหนด เป็นการลงโทษที่ไปกัดไก่

คนเราไม่ใช่หมา

มีปัญหารู้ว่าสิ่งไหนผิดสิ่งไหนถูก

แต่กลับจงใจกระทำผิด

บางครั้งผิดทั้งกฎหมายและศีลธรรม
ทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก

ชาตินี้อาจจะยังไม่ถูกลงทัณฑ์

แต่ชาติต่อไป คิดหรือว่าจะรอดพ้น...

ไม่ต้องรับผลแห่งกรรมนั้นได้

๓

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร การนวดปรับกระดูก ด้วยตนเอง

ตอนที่ ๗

● โรคต่างๆ ที่สืบเนื่องมาจากตำแหน่งคลาดเคลื่อนของกระดูกแต่ละบริเวณ

เมื่อร่างกายเริ่มเสียนสมดุลใหม่ ๆ ร่างกายจะบอกเรา โดยทำให้เราเมื่อย เนื้อเมื่อยตัว ดึงตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายบ่อยขึ้น ถ้าเรายังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ก็จะเตือนเพิ่มขึ้นเรื่อย แต่ยังไม่มีการสนใจถึงการเตือนของร่างกาย จนกระทั่งปวดตามทีต่าง ๆ มากขึ้น เป็นไข้ เพิ่มขึ้น มีลมในท้องเพิ่มขึ้น แน่นท้อง ท้องผูกบ่อย ๆ บางครั้งก็ท้องผูกสลับกับท้องร่วง

เมื่อเป็นนานวันเข้า การทำงานของน้ำดีอ่อนแอลง ระบบหมุนเวียนเลือดอ่อนแอ ระบบภูมิคุ้มกันอ่อนแอ ระบบน้ำเหลืองอ่อนแอ ทำให้ระบบย่อยอ่อนแอ ทำให้ระบบทำความสะอาดในร่างกายน้อยลง

เมื่อน้ำดีอ่อนแอ ย่อมทำให้มีแก๊สในท้องมากเพิ่มขึ้น บวกกับการขับเม็ดเลือดเสียมาทางระบบทางเดินอาหารมากขึ้น จะทำให้ระบบย่อยทำงานช้าลง การระบายของเสียช้า จึงทำให้ร่างกายดูดซึมของเสียกลับไปในระบบหมุนเวียนเลือดอีก แทนที่จะถูกขับออกจากร่างกาย ยกตัวอย่าง เช่น

มีคนไข้คนหนึ่งมาหาด้วยอาการกรดไหลย้อน (อย่างแรง) เป็นมาก เป็นมานานแล้วหาหมอมาทั่ว (คนไข้บอกเองพร้อมทั้งยกตัวอย่างมากมาย) หมออื่นเขารักษาหรือตรวจอย่างไรก็เป็นเทคนิคของเขา

แต่เราตรวจโดยใช้วิธีธรรมชาติ เพื่อค้นหาต้นเหตุของโรคให้พบ และแก้ไขให้ถูกต้อง

จึงถามว่า...

- นอนเวลาเท่าไร นอนดิ๊กหรือไม่
- อาบน้ำก่อนนอน หรืออาบน้ำดิ๊กมึน
- กินอาหารเข้าระหว่าง ๗ โมงเช้าถึง ๙ โมงเช้าหรือเปล่า
- กินอาหารเย็นเสร็จเวลาเท่าไร
- กินอาหารรสจัดไหม
- อื่นๆ บ่อย ๆ ไหม
- อุจจาระทุกเช้าก่อน ๗.๐๐น. หรือเปล่า
- ออกกำลังกายตอนเช้าหรือเปล่า
- ดื่มน้ำตอนเช้าหลังตื่นนอนก็แก้ว
- ดื่มน้ำกลางดึกระหว่างเที่ยงคืนถึงตีสามหรือไม่
- นอนเป่าพัดลมตรงตัวบ่อย ๆ หรือไม่
- นอนกลางวันบ่อย ๆ หรือไม่
- ชอบดื่มน้ำเย็นบ่อย ๆ
- ชอบกินของทอดบ่อย ๆ ไหม
- อยู่ใกล้เครื่องใช้ไฟฟ้าหลายชนิดนาน ๆ เช่น อยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์
- กินอาหารที่ผ่านเครื่องไมโครเวฟประจำหรือไม่
- กินอาหารที่แปรรูปมาก ๆ ไหม
- กินผักสดไม่ถึงวันละหนึ่งกิโลกรัม
- ดื่มน้ำน้อยกว่าวันละ ๒ ลิตร
- ยกของหนักบ่อย ๆ หรือยกหนักมากเป็นครั้งคราว
- นอนมากเกินไป
- กินหวานมันมากเกินไป

ฯลฯ

ที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น ยังมีสาเหตุที่ทำให้เกิด **สังขารเสื่อม** ขึ้นเรื่อย ๆ อีกหลายอย่าง เช่น **อารมณ์ต่าง ๆ คือ เครียด โมโหง่าย กังวล ซ้ำกั้ว น้อยใจ ตกใจ ตีใจเกินไป ตื่นเต้นมาก พยาบาท ฯลฯ** ทำให้เกิดโรคต่าง ๆ ได้ แต่สิ่งที่สำคัญที่ทำให้เกิดโรคได้ง่าย คือ **การนอนดิ๊กบ่อย ๆ ดื่มน้ำกลางดึกบ่อย ๆ** ทำให้เกิดมะเร็งได้ง่ายขึ้น เพราะจะทำให้เลือดเป็นกรดอยู่ตลอดเวลา เมื่อเลือดเป็นกรด

ทุกวัน ย่อมจะละลายหินปูนมาเกาะตามข้อต่าง ๆ จนเกิดอาการปวดตามข้อต่อต่าง ๆ เมื่อหินปูนเกาะตามข้อจะทำให้ปลายประสาทส่งสัญญาณไปที่ไขกระดูกสันหลังได้ช้าลง จนถึงขั้นส่งไม่ได้ทำให้เป็นอัมพฤกษ์ อัมพาตได้ ถ้าประกอบกับการ **อาบน้ำดิ๊ก** ด้วย ยิ่งส่งผลให้หมอนรองกระดูกเคลื่อนได้ง่าย เพราะ **การอาบน้ำดิ๊ก หรืออาบน้ำก่อนนอน** ทำให้กล้ามเนื้ออ่อนเพลีย อ่อนแรง เมื่อยเนื้อเมื่อยตัว และทำให้หมอนรองกระดูกค่อย ๆ เคลื่อนทีละนิดได้ง่าย

บางคนก็แก้ด้วยการ นวด กดจุด ผิงเข็ม จนถึงขั้นจัดกระดูก จะช่วยให้ดีขึ้นได้บ้าง แต่ถ้าเป็นมานานแล้ว เพราะมีมูกเมือกในระบบทางเดินอาหาร ที่ทำให้ระบบทางเดินอาหารสกปรก มีคราบ ไชมัน โปรตีน คาร์โบไฮเดรต เกาะติดตามลำไส้ ติดกับมูกในลำไส้ พอนานวันเข้า ก็กลายเป็นพิษเพิ่มขึ้น เพราะต่อมน้ำเหลือง ต่อมเลือดที่อยู่ตามลำไส้จะดูดเอาพิษเข้าสู่กระแสเลือด

ทำอย่างไรจึงจะล้างล้างสกปรกเหล่านี้ออกไปได้ เพื่อจะทำให้ร่างกายเข้าสู่สมดุล เพราะคราบ ไชมัน โปรตีน และแป้ง เหล่านี้ ไม่ใช่เพิ่งจะพอกในลำไส้เรา มันพอกมาหลายปีแล้ว ตั้งแต่แรกเกิดเลย ล้างสกปรกเหล่านี้ ยิ่งเพิ่มมากขึ้น ก็ยิ่งทำให้เราปวดเนื้อปวดตัวมากขึ้นด้วย ปวดกล้ามเนื้อ ปวดเส้นเอ็น ปวดกระดูก ปวดประสาท ฯลฯ ทำให้เราต้องพยายามแก้ปวด แก้ อักเสบมากินอยู่ตลอดเวลา

การปรับสมดุลของกระดูกนั้น มีส่วนช่วยให้ร่างกายเข้าสู่สมดุลได้เร็วขึ้น เพราะเมื่อจัดกระดูกแล้ว หินปูนที่เกาะจะหลุด ทำให้ปลายประสาทส่งสัญญาณได้ หลังจากติดขัดมานานหรือกินยาแก้ปวด แก้อักเสบมานาน เป็นแล้วก็หายหายแล้วก็เป็นอย่างอื่น ฉะนั้น **ควรแก้ที่ต้นเหตุด้วย ว่าต้นเหตุที่แท้จริงเกิดจากอะไร** แต่การแก้ปลายเหตุ คือ การนวดปรับกระดูก จะทำให้สุขภาพดีขึ้นได้บ้าง ถ้าเป็นอาการน้อยก็จะหายได้เลย

☞ (อ่านต่อฉบับหน้า)

คู่ความมรณะในคดีแพ่ง

(ต่อจากฉบับ ๒๓๙)

● ขอบคุณภาพจากอินเทอร์เน็ต

กรณีศาลอุทธรณ์พิพากษาแล้ว คดีอยู่ในระหว่างฎีกา แต่คู่ความยังไม่ได้ยื่นฎีกาแล้ว คู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถึงแก่กรรม และศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้ามาแทนที่คู่ความฝ่ายที่มรณะ ดังนี้ คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งย่อมอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นดังกล่าวได้ ซึ่งปกติจะต้องอุทธรณ์คำสั่งนั้นไปยังศาลอุทธรณ์ ในกรณีเช่นนี้ ถ้ามีการยื่นฎีกาในคดีเนื้อหาเดิมเข้ามาแล้ว ดังนี้ ศาลชั้นต้นควรส่งอุทธรณ์คำสั่งเช่นว่านั้นไปยังศาลฎีกาเสียทีเดียวเลย เพื่อความสะดวกรวดเร็ว และเพื่อมิให้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาขัดแย้งกัน

ในกรณีที่คู่ความฝ่ายที่มรณะมีทนายความ ทนายความยังมีอำนาจจัดการอันสมควรเพื่อปกป้องรักษาประโยชน์จนกว่าทนายหรือผู้แทนของตัวการจะเข้ามาทนายความจึงอาจดำเนินการไปพลางก่อนได้ เมื่อดำเนินการได้แล้วก็ต้องหาผู้เข้าเป็นคู่ความแทนตัวความที่มรณะต่อไป เช่น ตัวความตายก่อนมีการยื่นฎีกา ทนายความมีอำนาจลงนามเป็นผู้ยื่นฎีกาแทนได้ ทั้งนี้เพื่อรักษาประโยชน์ของตัวความไว้

ข้อสังเกตเกี่ยวกับคู่ความมรณะ

๑. คดีเรื่องแต่งตั้งหรือถอดถอนผู้จัดการมรดก

หรือถอดถอนผู้พิทักษ์ เมื่อผู้จัดการมรดกหรือโจทก์ถึงแก่กรรม ไม่เป็นคดีที่จะรับมรดกความได้

๒. การเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะย่อมเข้ามาเป็นคู่ความแทนที่ทั้งคดี ฉะนั้น ผู้ปกครองทรัพย์มรดกอันเป็นทรัพย์ที่พิพาทเฉพาะบางส่วน ไม่ใช่ทั้งหมดไม่อาจเข้าเป็นคู่ความแทนที่คู่ความฝ่ายที่มรณะได้

๓. กรณีที่มีกฎหมายจำกัดสิทธิการฟ้องร้องของบุคคลไว้ เช่น บิดาฟ้องมารดาเป็นจำเลยระหว่างพิจารณาบิดาตาย บุตรขอรับมรดกความแทนบิดาไม่ได้ เพราะอาศัยอยู่ในฐานะเป็นผู้ฟ้องบุพการี

๔. การขอเข้าเป็นคู่ความแทนเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาซึ่งคดีถึงที่สุดแล้วในชั้นบังคับคดีเพื่อบังคับคดีเป็นไปตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๙๙ มิใช่เป็นการรับมรดกความตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๔๒ และกรณีคู่ความตาย ในชั้นบังคับคดีก็สามารถส่งคำบังคับให้แก่คู่สมรสหรือทายาทของผู้ตายได้เช่นกันเพราะไม่ใช่คดีค้างพิจารณาตามมาตรา ๔๒ แต่อย่างไรก็ตาม หากมีการโต้แย้งในชั้นบังคับคดีซึ่งจะต้องพิจารณาข้อโต้แย้ง หากคู่ความฝ่ายใด

ถึงแก่ความตาย โจทก์ยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้น ขอให้แก้คำบังคับ ศาลชั้นต้นยกคำร้อง โจทก์อุทธรณ์คำสั่ง ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ทนายจำเลยฎีกา ดังนี้ เมื่อศาลชั้นต้นรับอุทธรณ์โจทก์ไว้ย่อมทำให้คดีกลับมีกรณีจะต้องตั้งต้นพิจารณาในชั้นอุทธรณ์ใหม่ในระหว่างโจทก์จำเลย เมื่อจำเลยตายไปแล้ว ทนายจำเลยยอมหมดสภาพเป็นทนายจำเลยในการพิจารณาคดีชั้นอุทธรณ์ ต้องให้มีผู้เข้าเป็นคู่ความแทนเสียก่อน

๕. เมื่อคู่ความมรณะระหว่างที่คดีค้างพิจารณาอยู่ในศาลอุทธรณ์เป็นเวลาเกินกว่า ๑ ปี แต่ศาลอุทธรณ์มิได้สั่งจำหน่ายคดี จนกระบวนพิจารณาได้ผ่านจากชั้นอุทธรณ์มาเป็นกระบวนพิจารณาชั้นศาลฎีกา โดยศาลชั้นต้นสั่งให้ทนายทขอผู้มรณะเข้ามาเป็นคู่ความแทนที่และสั่งรับฎีกาแล้ว ย่อมมิใช่กรณีที่คู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมรณะในระหว่างที่คดีค้างพิจารณาอยู่ในศาลฎีกา ศาลฎีกาจะสั่งจำหน่ายคดีมิได้ ถ้ามีการขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์และขอเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะ ศาลชั้นต้นจะต้องไต่สวนคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนและมีคำสั่งตามป.วิ.พ.มาตรา ๔๒, ๔๓ ก่อน จะสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลาอุทธรณ์ไปก่อนมีคำสั่งอนุญาตให้เข้าเป็นคู่ความแทนที่ไม่ได้

๖. ผู้ที่เข้ามาแทนที่คู่ความฝ่ายที่มรณะตามมาตรา ๔๒ นี้ ไม่มีผลเป็นคู่ความตามมาตรา ๕๗ ศาลจะพิพากษาให้ผู้นั้นรับผิดชอบหรือชำระหนี้ไม่ได้ ต้องพิพากษาให้คู่ความเดิมที่มรณะนั้นรับผิดชอบไปเพราะผู้ที่เข้ามานั้นเพียงแต่ดำเนินกระบวนพิจารณาต่อไปแทนคู่ความที่มรณะเท่านั้น

๗. การขอเข้าเป็นคู่ความแทนที่ หมายถึง คู่ความมรณะในคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา รวมทั้งช่วงระยะเวลาที่ศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิพากษาคดีไปแล้วจนกว่าคู่ความอุทธรณ์หรือฎีกา หรือคดีถึงที่สุดโดยไม่อุทธรณ์หรือฎีกา เช่น โจทก์ถึงแก่ความตายภายหลังวันอ่านคำพิพากษาศาล

อุทธรณ์ แต่ยังไม่พ้นกำหนดเวลายื่นฎีกาและคดีสามารถฎีกาได้ คดีจึงไม่ถึงที่สุดตามมาตรา ๑๔๗ วรรคสอง ผู้ร้องจึงมีสิทธิขอเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะได้

๘. คดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลใดศาลนั้นเป็นผู้สั่ง แต่ในกรณี ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับอุทธรณ์หรือฎีกาแล้ว แม้ยังไม่ส่งสำนวนไปศาลอุทธรณ์ หรือ ศาลฎีกา ก็ถือว่าคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาแล้ว ศาลชั้นต้นไม่มีอำนาจสั่ง

๙. คำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้ผู้ร้องเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะนั้น เป็นคำสั่งระหว่างพิจารณา ในศาลอุทธรณ์ก็เช่นเดียวกัน

กรณีไม่อนุญาตให้ผู้ร้องเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะไม่เป็นคำสั่งระหว่างพิจารณา

๑๐. กรณีผู้แทนนิติบุคคลจำเลยตายในระหว่างพิจารณาคดี ไม่อยู่ในบังคับมาตรา ๔๒ เพราะนิติบุคคลนั้นยังมีอยู่ **๓**

**ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

**ชีวิตนี้เกิดมาเพื่ออะไร ?
เกิดมาเพื่อตาย...?
ถ้าอย่างนั้นเกิดมาทำไม ?
เกิดมาทำงาน...!
ทำงานเพื่ออะไร ?
เพื่อให้ตายอย่างมีคุณค่า
สมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์**

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์
๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐
☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

ปรองดอง ???

“สมานฉันท์” สมานจริง สมานได้
เพียง...สมานใจ อโหสิกรรม ความผิดพอง
ส่วน...ผิดใจ รับโทษทัณฑ์ ตามครรลอง
มิเรียกร้อง อภิลิทธิ อภิชน

จัก “ปรองดอง” พึ่งปองธรรม เทิดเป็นหลัก
ด้วยประจักษ์ กุศล อกุศล
ยึดกระบวน ยุติธรรม พิจารณาตน
อย่าเล่ห์กล ไล่ไคล้ รัฐบาล

จงสำนึก สำเหนียก สุดชีวิต
ว่าหลงผิด ก่อการร้าย โหดสังหาร
บ้ำระห่ำ ไร้สติ วิจารณญาณ

กำแหงผลาญ เผาเมือง ลาญบรรลัย
เหล่าแกนนำ ทั้งถูกขัง และหลบหนี
ต้องยอมรับ โดยคุณิย์ มิเคลื่อนไหว
ปรามหมุ่มมวล หยุดเรียกร้อง ต่อรองใด
ไว้วางใจ องค์กร ตูลาการ

หากเช่นนี้ กระบวนการ “สมานฉันท์”
จักมีวัน ก่อเกิด เป็นแก่นสาร
ลู “ปรองดอง” ปองดี ตามต้องการ
เกษมศานต์ ลันติสุข ... ลันติธรรม

“นักการเมือง” มุ่งมั่น สร้างสรรค์ชาติ
“นักกินเมือง” อุบาทว์ จิตไฟต่ำ
สวาปาม “บ้านเมือง” วันยังค่ำ
ปากพล่อยพรั้ม ... รักชาติ ประชาชน !!!

๓